Paul-Loup Sulitzer

MONEY

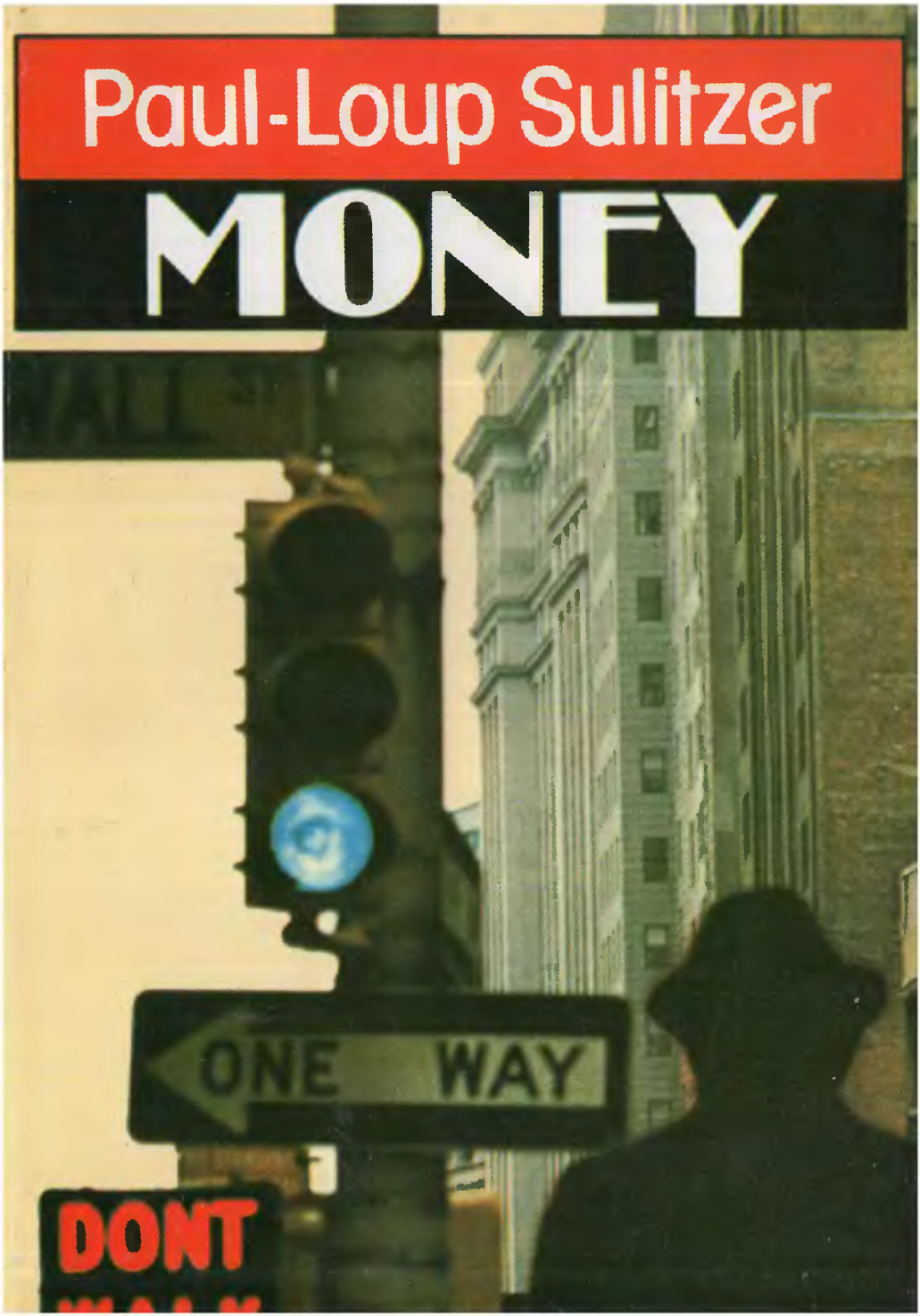

MONEY

Paul Loup Sulitzer s-a născut la 22 iulie 1946. De mai bine de 15 ani ocupă unul din primele locuri în finanțe și afaceri internaționale. Notorietatea sa a depășit granițele Franței, ajungând până în Marea Britanie și chiar în Statele Unite. Este consultant și, în afacerile internaționale, se face apel la calitatea sa de expert financiar.

Money este primul roman a lui Paul Loup Sulitzer, primul western financiar.

" Mă țin de bare cu toate forțele. Soarele Kenyei mă arde. Și revăd totul cu o limpezime neașteptată: Londra, sub ploaie, ultimul pumn de pământ, de noroi pe sicriul tatălui meu. Apoi portăreii și hamalii. Casa despuiată ... Și încă, și mai ales, ei cei din Trust." Atunci începe Money, cea mai palpitantă dintre urmăriri ...

PAUL LOUP SULITZER

Money

ROMAN

EDITURA SIM

Traducere de :
RALUCA DIMA
MIA RAFAILĂ

Orice asemănare cu persoane sau evenimente reale este bineînțeles pură coincidență.

Copyright
Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română sunt rezervate în exclusivitate
EDITURII SIM
I.S.B.M. 973-96268-2-3

Tatălui meu
Prietenilor mei J. F. -Prevost
J. -R. Hirsch
Olivier B.
J. -P. Rein

"Make Money"
Este și aceasta o artă,
o pasiune fără nici o legătură cu obiectul ei,
o permanentă căutare a inaccesibilului ...

E un dans ironic,
distant și disperat în fața Timpului.

P.L. Sulitzer

I

O BEȚIE FEROCE ȘI VESELĂ

1

Presupun că putem foarte bine să începem povestea pe 23 noiembrie dimineața, către orele 11,30, în această casă de pe Old Queen Street, colț cu Saint James Park, la Londra. În acest moment totul s-a jucat deja, poate nu la 11,30 fix, dar începând de la 11,30 și pe parcursul celor cinci sau șase ore care au urmat.

Pe 23 noiembrie 1969, către orele 11,30 dimineața, polițistul venit de la Scotland Yard se așează în fața mea. Am încă în ochi modelul hainei de tweed pe care o purta în ziua aceea; e un om de aproximativ 40 de ani, cu o figură de scoțian roșcat, cu părul des și ondulat, împărțit de o carare, dreaptă pe partea stângă, pe numele său Ogilvie sau Watts. Îi urmărește cu ochii pe hamali.

- Părăsiți casa?

- Ea mă părăsește pe mine. Mi se ia tot ce n-am achitat. N-am plătit nimic integral.

Telefonul. Răspund și este tot banca: a ajuns și al doilea cec; ei găsesc situația unhearable, insuportabilă, mă întreabă ce am de gând să fac, la ce oră voi fi la ei, cu cât mai repede, cu atât mai bine."Voi fi la dumneavoastră în cel mai scurt timp posibil. - Când? -Într-o oră." Pun receptorul în furcă, iar ochii căprui gînditori ai polițistului sunt ațintiți

asupra mea. A înțeles, fără îndoială, cine mă chemă și pentru ce, dar se face că nu îl privește.

-Bine, zice, mi-a venit o idee: cel mai bine ar fi poate să refacem pas cu pas drumul pe care l-ați făcut în noaptea aceea. Nu sunteți obligat. Dar asta ne-ar face să câștigăm timp. Și mi-ar permite să vă eliberez mai repede.

Mă ridic, am picioarele grele.

-Să mergem.

Hamalii au făcut și fac în continuare treabă bună: au început cu etajul al doilea, pe care l-au golit în întregime și au continuat cu primul; gol și el. Au atacat acum parterul și scot totul, absolut totul, inclusiv micul desen în peniță, care reprezintă casa de la Saint-Tropez.

-Câți ani aveți?

-Douăzeci și unu. Douăzeci și unu de ani, două luni și paisprezece zile.

-Când ați închiriat această casă?

-Acum două luni și paisprezece zile.

-Seara de alaltăieri este prima de acest gen?

Urmăresc cu ochii desenul care se duce, în mâinile unui hamal.

-Nu e prima.

Între primul etaj și saloanele de la parter sunt câteva trepte. Le urcăm.

Mă întorc pentru ultima dată, încercând să zăresc desenul, dar cel care îl ducea ajunsese deja în stradă și în camion.

-Nu prima, dar în mod sigur ultima.

-Sărbătoreați ceva special?

Mă întorc și îl fixez:

- Ruinarea mea.

Suntem pe scara care duce la primul etaj. Spun:

-Eram jos, în salonul din dreapta. Am văzut-o cum urca scara. S-a întors, exact aici. M-a privit, mi-a făcut un semn cu mâna și a continuat.

-Nici o expresie deosebită?

-Nu.

-Era multă lume?

-Invitasem cincizeci de persoane. Au venit de trei ori mai mulți. O nebunie.

-Ora?

-Ora 3 dimineața, aproximativ.

Ajungem pe palierul de la primul etaj. Haltă. Îi mai spun:

-Apoi au trecut 30-40 de minute. Eram tot jos, în salon. Voiam să urc și eu ca s-o întâlnesc, dar era greu să-ți faci drum prin multimea aceea, și toată lumea mă recunoștea, îmi vorbea, mă reținea.

-Dar până la urmă ați urcat...

Pornim din nou. Scara de la etajul doi.

-Am urcat până la urmă.

O iluminare brutală a memoriei: imaginea aceleiași scări, goale acum și despuiată chiar de mocheta care era atunci sub picioarele acelei mulțimi exuberante, acelei hoarde, a acelor ciorchini umani agățati de trepte și tipând în trecere: "Ruinare fericită, Franz!". A durat doar o secundă, nici măcar. Imediat după aceea, scara reapăru cea din realitate: tăcută, sonoră si pustie.

-Cum ați stiut că era chiar la etajul doi, în această parte a casei?

-Doar ea și cu mine aveam cheia camerei mele, pe care o încuiasem în seara aceea.

-V-ati certat?

-Nu. Ba da. Un pic.

-Știați că se droga?

Palierul etajului doi.

-Da.

Mergem prin galerie, ajungem în fața ușii camerei mele, care este deschisă, care este atunci închisă. O a doua iluminare a memoriei, și sunetul se alătură imediat imaginii: mă văd dintr-o dată în fața aceleiași uși, încercând în zadar să-i fac să pivoteze batantul, cu treizeci și două de ore mai înainte.

-Și dumneavoastră? Vorbesc despre droguri.

-Nu. Nu, niciodată. Sunt în pragul ușii și nu reușesc să-l trec; nu reușesc pur și simplu, am un nod în gât și în stomac.

N-am putut să deschid ușa, o închisese cu cheia pe dinăuntru și lăsase cheia în broască.

-Ați bătut.

-Am bătut și toți imbecilii de pe scări s-au grăbit să mă imite, crezând că e un joc, ca...

-Că e "o ceartă între îndrăgostiți", spuse polițistul absolut impasibil.

În realitate, și eu am gândit cuvintele, dar e altceva să le pronunți.

-Făceau atâta zgomot în jurul meu, încât e foarte posibil ca ea să fi țipat dinăuntru fără s-o aud.

-Ați făcut deci un ocol.

Transpir cu broboane mari. Senzația de rău devine din ce în ce mai puternică la fiecare clipă ce trece.

-Am ocolit prin curtea interioară. Am intrat în baie prin ferestruică. Constatând că tot nu mă mișc, polițistul mă dă încet la o parte cu mâna și trece el pragul. Îmi traversează camera și se întoarce imediat spre dreapta ca să intre în baie, dispare din raza mea vizuală. Dar vocea i-o aud:

-Prin ferestruica asta?

-Nu există alta.

Îmi sprijin umărul și apoi fruntea de tocul ușii și pur și simplu mă scald în sudoare. Aud vocea polițistului:

-De ce această grabă acrobatică din partea dumneavoastră? Ați fi putut să vă rupeți gâtul. S-ar fi putut foarte bine să vrea să se izoleze ca să plângă. V-a lăsat să înțelegeți că o să se sinucidă?

-Nu.

Îl aud cum deschide ferestruica, se ridică până la deschizătură, coboară.

-Dar credeți că, dată fiind exaltarea ei naturală, sub imperiul discuției pe care o avusese cu dumneavoastră, sub influența drogurilor pe care trebuie că le-a luat în acel moment, a alcoolului pe care îl băuse fără îndoială, credeți că din toate aceste motive ar fi putut să încerce să se sinucidă?

-Da.

Deschide dulapurile.

-Și totuși ați așteptat 30 - 40 de minute înainte de a vă gândi la ea?

Izbit de subînțeles, de nedreptatea care exista în el, dar și pentru că relansează sentimentul de vinovație care exista în mine, fac cei câțiva pași care mă mai despart de baie. Intru. Explodează atunci a treia iluminare a memoriei mele, ca un soare stacojiu: și de data aceasta, imaginilor și sunetelor li se adaugă mirosurile, mirosul fad al sângelui pe care ea l-a împrăștiat peste tot, cu care a murdărit pereții, cada, chiuveta de marmură și până și geamul mat al ferestruicii, când și-a brăzdat sălbatic încheieturile, gleznele, pântecele și sânii cu lama, când s-a spânzurat. Am avut timp doar să fac doi pași ca să vomit.

În aceeași zi, dar două ore mai târziu, pe la 1.30, sunt pe Charles II Street, la intrarea acestei bănci al cărei serviciu de contencios n-a încetat să mă sune ieri toată ziua și apoi azi toată dimineața. Intru în hol și în ultima secundă fac cale întoarsă și nu mai merg mai departe. Ploaia reîncepuse între timp să cadă pe când traversăm Saint James Square, o ploicică fină și rece, care mă însoțește în Pall Mall, cât traversez Green Park. Încetează câteva secunde deasupra lui Hyde Park Corner, dar reîncepe puțin mai departe, când ies din stația de metrou Knightsbridge, unde m-am oprit să mă uit pe hartă. Nu mă pot înșela, este drept înainte, pe Brompton Road, apoi pe Old Brompton Road, aproape 3 km.

Mersul pe jos îmi face bine, în ciuda oboselii, în ciuda ploii care amenință să se transforme în potop.

Greața îmi dispare. De fapt dispare chiar în, inexplicabil, dar cu o forță și o limpezime extraordinară; cu o secundă înainte eram la capătul puterilor, strivit, învins și, deodată, se întamplă; precum cuiva care, aruncat în apă, se afundă și care, dintr-o dată, când atinge fundul, cu o lovitură de călcâi își revine și urcă la suprafață, cu o energie salbatică,venită de nu se știe unde. Vine din adâncurile mele, e o furie, o furie turbată și amuzantă; este senzația irezistibilă de a fi invulnerabil. N-are nimic de-a face cu vârsta mea, cu cei 21 de ani, 2 luni si 14 zile, e mai puternică, e permanentă. A durat în ziua aceea, va reveni apoi în lunile și anii care vor urma. Pe moment, chiar felul de a merge îmi devine indiferent: în ciuda ploii și a celor patruzeci și ceva de ore somn, plutesc într-un aer care mi se pare mai ușor, pasul meu devine dans. Dansez ca numele meu.

Ajung la cimitirul din Brompton, puțin înainte de ora 3; familia este deja acolo, strânsă sub o mare bășicată de umbrele negre. Nu îndrăznesc să mă apropii și mă adăpostesc cum pot, sub un fel de streașină, susținută de coloanele unui mormânt. Ud leoarcă, dârdâi. Sunt la aproape 100 de metri de mormânt și văd sicriul sosind și coborând. Urmează defilarea lungă a condoleanțelor. Se mai scurg vreo 20 de minute înainte ca mulțimea, părinți si prieteni să se împrăștie. Aștept ca aleea să redevină complet pustie pentru a mă aventura în sfârsit. Rămân două sau trei minute în fața mormântului. Plouă mereu. Sunt trist bineînțeles și, mai mult, sfâsiat; și totusi, în aceeasi clipă, simt în continuare un fel de furie, aproape de beție, care mă apucase în ajun pe Old Brompton Road și ale cărei semne le voi identifica de fiecare dată, mai târziu. Afară un om în vârstă, ieșit din cimitir cu câtiva pași în fața mea, se pregătește să se urce la volanul unei Vauxhall. Îl acostez:

-Merg pe lângă Saint James Park. Ați putea să mă luați și pe mine?

Începe să clatine din cap și apoi privirea i se fixează asupra cimitirului pe care tocmai îl părăsisem. Mă examinează apoi, cu aerul meu de înecat, care, dacă ar fi plâns, nu s-ar fi cunoscut deloc.

-Cineva din familie?

-O fată pe care o cunoșteam.

-Câți ani avea?

-19. Ar fi făcut 19 ani În trei săptămâni.

Clatină din cap.

-La mine este soția.

Se hotărăște și îmi deschide portiera.

-Ați zis Saint James Park?

Mă lasă în fața Capelei Gărzilor și chiar dacă n-am mai schimbat nici un alt cuvânt, ne strângem mâinile și ne despărțim ca și cum am fi uniți de o complicitate secretă. Casa din Old Queen Street este goală acum, au scos chiar și mocheta din saloane, este extraordinar și lugubru de sonoră. Scrisoarea strălucește albă pe parchetul de stejar ceruit. A fost strecurată prin fenta prevăzută special în acest scop în ușa vopsită. În roșu-sânge; nu are decât câteva cuvinte în germană, care îmi aduc la cunoștință că sunt așteptat la Dorchester, din partea lui Martin Yahl si a unchiului meu Giancarlo. Cel care mă așteaptă se numește Morf.

-Alfred Morf. Vin de la Zürich.

Este mai înalt decât mine si asta mi se întâmplă destul de des, dat fiind faptul că talia mea nu este gigantică; are o figură ascuțită, ochii întredeschiși, pometii puternici și obrajii concavi, săpați ca la un schelet. Mă examinează, e adevarat că șiroiesc literalmente: pentru a ajunge în Dorchester pe Park Lane am traversat pentru a doua oară în acea zi Saint Jarnes Park și Green Park pe jos: gărzile de la Buckingham Palace o să sfârșească prin a mă lua la ochi.

-Sunteți leoarcă, spune Morf mușcându-și buzele.

-Observatorul, ha? E transpiratie.

Mă așez, sub ochii consternați ai unui servitor. Nu întârzie să se formeze o baltă sub mine, iar din mine ies aburi ca dintr-un bou care tocmai a intrat în grajd. Îi surâd chelnerului.

-Liniștiți-vă, ceilalți sosesc și ei. Șampanie pentru mine, și să fie acidulată.

Revin la Morf. Nu mi-ar trebui mult ca să-l urăsc pe tipul ăsta. Îl detest deja.

-Sunt, spune, împuternicitul Băncii Martin Yahl, din Geneva și Zürich. Unchiul dumneavoastră este unul dintre

principalii noștri clienți. M-a însărcinat să vă reglementez definitiv situația.

-Unchiul meu e un escroc.

Balta de la picioarele mele se mărește, se întinde, linge ca un flux pantofii Charles Jourdan ai unei doamne coapte, în vizon. Îi surâd doamnei coapte, în vizon, care mă fulgera cu privirea. Morf urmează:

-Domnul Martin Yahl, președintele băncii noastre...

Îi surâd în continuare doamnei:

-Alt escroc, mai mare decât primul. Și nu e o performanță oarecare...

-E o rușine, spune doamna în vizon, jignită.

O aprob.

-Mie îmi spuneți...

-... Domnul Martin Yahl, în numele vechii prietenii care îl leagă de domnul, tatăl dumneavoastră, este gata să vă vină în ajutor încă o dată, ultima. Conform dorințelor tatălui dumneavoastră, ați primit acum mai puțin de trei luni, la împlinirea vârstei de 21 de ani, suma de o sută trei mii de lire sterline, reprezentând ceea ce a mai rămas din averea tatălui dumneavoastră. Ați...

-Și șase pence. O sută trei mii de lire sterline și șase pence.

Tremur în asemenea hal încât puțin a lipsit să nu scap paharul de șampanie. Beau un pic de vin. Din nou, senzația de vomă. Și furia care urcă simultan, sacadat. Îi vorbesc spatelui doamnei în vizon:

-M-au furat, el și unchiul meu. Sunt un biet orfan spoliat, buna mea doamnă...

-...Ați risipit acești bani în mai puțin de trei luni, nu vă mai rămâne nici măcar un șiling. Mai mult, ancheta pe care

am efectuat-o indica faptul că ați contractat datorii de aproximativ paisprezece mii de lire.

-Și șase pence.

-Am misiunea să vă rambursez toate creanțele, în măsura în care le voi considera valabile. În plus, trebuie să vă dau și zece mii de lire, cu condiția să părăsiți Europa în șase ore. Iar ordinele mele sunt să vă însoțesc eu însumi până la avion.

Dintr-o dată, iată că nu mai sunt la Londra, în Dorchester, în fața peluzelor din Hyde Park, într-o după-amiază ploioasă și rece de noiembrie; sunt la Capilla, într-o casă din Saint-Tropez și suntem în august, plaja din Pampelonne este încă aproape pustie, cu excepția celor trei fete goale-goluțe care îl privesc râzând pe tata. Pentru că tata este aici, așezat pe vine lângă mine, mai puțin preocupat de fetele goale decât de încercarea de a face să demareze jumătatea de cal-putere a Ferrari-ului roșu, lung de 1,50 metri, în care sunt așezat. Am opt ani; în aerul cald și ușor vibrant exista un miros un pic uleios, dar îmbătător, al arbuștilor, și sunt atât de fericit încât îmi vine să urlu.

Pun la loc paharul de șampanie. Îmi e în continuare frig.

-Și dacă refuz?

-Sunt cecuri fără acoperire. Cel pe care l-ați dat bijutierului din Burlington Arcade, cel de la anticarul din Kensington Mall. Banca a consimțit să aștepte până mâine dimineață. Dacă se depășește ora 10, se va depune o plângere.

Fixez în continuare spatele jignit al doamnei în vizon.

-Și în plus, vor să mă trimită și la închisoare. Ce ziceți de asta?

-Ajunge, tinere, spune însoțitorul sexagenar al doamnei în vizon.

-Nu aveți de ales, spune Morf.

-Și pot să-mi aleg destinația?

-Cu condiția să părăsiți Europa în șase ore începând din clipa asta. Unde vreți să plecați?

Barul din Dorchester se umple încetul cu încetul. Toate privirile cad pe mine, pe toată această apă cu care inund mocheta. Am din ce în ce mai mult impresia că miros a câine ud, miros probabil a câine ud. "Și pierdut." Privirea mi se oprește în sfârșit pe un prospect care zace pe o masă vecină. Un nume și o fotografie mă frapează. Cum oricum aș răspunde Alaska sau Patagonia, îi răspund lui Alfred Morf:

-Mombasa, Kenya.

Sunt aproape sigur că e în Africa; recent mai era încă acolo, probabil în partea cealaltă a Saharei, o iei la stânga după ultima oază, sau ceva de genul acesta; nu mai știu deloc. Cât despre Mombasa, e caraghios, dar numele mi-e puțin familiar, trebuie să-l fi văzut pe un afiș de cinema dar, în afară de aceasta, nu știu nimic. Morf a dispărut în liniște, cu mișcări lente și furișe, de casier. Îmi golesc paharul de șampanie, tremurând mai tare ca oricând: "N-o să ajung viu în Kenya; o să mor pe drum, căzând de pe o cămilă și uitat de caravana a cărei urmă se va pierde pe creasta unei dune." Disting perfect șirul de cămile care se depărtează: se pare că șampania pe stomacul meu gol este pe cale să facă ravagii.

Morf revine:

-Un avion al British Airways părăsește Londra peste trei ore și ceva, cu destinația Nairobi, Kenya. La Nairobi, corespondența pentru Mombasa este asigurată. V-am rezervat locul, luăm biletul chiar de la aeroport. Veniți, ne așteaptă un taxi.

Plătește șampania pe care am băut-o și apa minerală de care nu s-a atins, și a ajuns deja la ușă, în timp ce eu n-am

făcut nici o mișcare. La ușă, simțind că eu nu l-am urmat, se oprește dar nu se întoarce, mă așteaptă. Acum sunt sigur: îl urăsc pe tipul acesta!

În taxi, în secunda în care acesta demarează în drum spre Heathrow, Morf se răzgândește:

- Nu puteți călători în această stare: riscăm să vă fie refuzat accesul la bord.

De fapt, ceea ce îl preocupă nu e că risc o congestie pulmonară și apoi, în Africa, asfixierea, în costumul de stofa de lanagroit pe măsură. Nu îi e frică de faptul că ținuta mea ar putea să discrediteze compania British Airways și astfel să-i oblige să-mi interzică accesul în avioanele sale. Fără să mă consulte măcar, îi ordona șoferului o schimbare de direcție, îi spune să oprească pe Oxford Street West, în fata stației de metrou Bond Street. După 20 de minute ieșim de la Michael Barrie, apoi de la Lilles & Skinner și sunt îmbrăcat și încălțat cu lucruri noi-nouțe, alegând tot ce aveau mai lejer și mai tropical.

-Vă plac, Alfred? Alfred, spune-mi că mă iubești.

Nici măcar nu întoarce capul. Am un chef grozav să-i trag una în mutră. Și, în primul rând, asta m-ar încălzi. Taxiul pornește din nou, aleargă pe Marble Arch., către Kensington, în direcția aeroportului Heathrow. În acel moment, în jurul orei 5.40, noaptea cade asupra Londrei lucind de ploaie, pe care o voi părăsi fără să fi vrut, fără să fi înțeles de fapt ce se întâmplă, ce s-a întâmplat, sufocat brusc de o tristețe apăsătoare și dureroasă, care mă obligă să-mi las ceafa pe spătarul scaunului, să-mi închid ochii, să-mi înfund mâinile în buzunarele hainei. Ghicesc că viața mea e pe punctul de a se schimba complet, că mă voi trezi mâine foarte diferit de ceea ce eram acum două zile; nu e o simplă schimbare de drum, e un avatar total, o nouă naștere. În

plus, sau ținând unul de altul, fie efectul șampaniei, fie cel al oboselii, mi se învârte capul.

-Semnați aici, vă rog. Îmi întinde niște hârtii, pe o geantă diplomat de piele; îmi explică:

-O chitanță. Dumneavoastră trebuie să vă dau aceste zece mii de lire, iar domnului Martin Yahl să-i dau socoteala. Și apoi mai sunt formalitățile: suntem pe 23 noiembrie 1969, termenul stabilit de tatăl dumneavoastră a expirat azi la prânz. Începând de astăzi ...

Abia îl ascult, zguduit de convulsii de greață, incapabil încă să deschid ochii.

–Începând de astăzi, nu mai contați decât pe dumneavoastră înșivă.

Iată cecul de zece mii de lire. Atenție, e la purtător. Semnați aici. Și aici. Timp de poate o sutime de secundă, extraordinar de repede, simt senzația unei capcane implacabile care se închide. Sau poate abia mai târziu mi-am imaginat-o, când am aflat adevărul. Cert este că am semnat acolo unde mi s-a spus.

Aeroportul.

- Vreți să mâncați, să beți ceva cald?

Acum are grijă de mine. Dar rămâne mereu la fel de rece. E îmbrăcat de gata și, ceea ce e mai rău, are efectiv aerul că se îmbracă de gata; poartă niște pantofi grosolani de piele, de genul celor pe care îi cumperi pentru că țin mult; arborează un ceas de buzunar, pe care îl consultă frecvent, ca și când n-ar avea deloc încredere în orologiile din hol.

Nu i-am răspuns la întrebare. Mă duce până la ghișeele British Airways, de unde cumpără un bilet Londra-Mombasa, pe care îl semnează cu o carte de credit de la Diners Club. "Da, numai dus." Dar păstrează biletul, în loc să mi-l dea, și ne prezentăm împreună la accesul în zona

liberă de vamă, destinat doar pasagerilor. Îmi aleg acest moment ca să fug. Mă pierd în mulțime, la adăpostul unor pakistanezi cu turban. Tânăra femeie de la florărie are niște ochi albaștri blânzi și tâmpi, un corsaj plat și niște mâini mari și roșii de spălătoreasă.

–Puteți trimite niște flori? Trandafiri albi, pentru o tânără.

Îi scriu numele și adresa și asta o șochează.

–Cimitirul Brompton?

–Rândul 34 Vest. Au îngropat-o azi dimineață.

Nu, nici o carte de vizită și nici o dedicație, doar trandafiri albi.

Îi dau cecul de zece mii de lire.

–Zece mii de lire. Vreau zece mii de trandafiri albi. Și șase pence. Aveți tot timpul să vă asigurați că cecul este valabil, tot timpul. Cât despre moneda de 6 pence, e și ea autentică, v-o garantez personal.

Iau chitanța pe care mi-o dă în sfârșit, chiar în momentul în care Alfred Morf, un nimic rătăcit, un nimic fără suflu, mă ajunge din urmă și spun:

–Să mergem, dragul meu Alfred.

E opărit, se întoarce de două ori către florărie, întrebându-se ce ar putea să facă și dacă există vreo posibilitate de a recupera acești bani. Acum eu sunt cel care îl trag după mine. Prezintă la control cele două bilete, al meu pentru Kenya, al lui pentru Zürich. Intrăm unul lângă altul în zona liberă de vamă. Mă îndrept către mica librărie. Hazardul aranjează bine lucrurile: găsesc admirabila carte *Out Of Africa* de Karen Blixen, pe care atunci încă n-o citisem. Iau cartea și-i spun lui Morf:

–Plătește, dragul meu, știi bine că nu mai am bani, nici măcar șase pence.

După 77 de minute avionul mă duce, spărgând plafonul de nori. Mă pun pe citit. Mi-e foame, o foame enormă și animalică, pe care n-am mai simțit-o de zile și zile și care este ca o reîntoarcere în mine însumi, semn că totul redevine normal după aceste luni, acești ani de nebunie. Este ora 8,10 sau 8,20. Deschid cartea pe care am cumpărat-o și citesc de mai multe ori primele rânduri: "Aveam o fermă în Africa, la poalele muntelui Ngong. Linia ecuatorului trecea prin munți, la 25 de mile mai la nord; dar noi eram la 2.000 de metri altitudine..."

Ferma africană a lui Karen Blixen se găsea în Kenya. În Kenya. Caut în zadar o hartă pe care ar fi trebuit s-o cumpăr înainte de plecarea mea de pe Heathrow. Unde dracului e Mombasa față de Ngong?

Avionul și-a terminat ascensiunea, zgomotul motoarelor se potolește, rândurile de fotolii din fața mea redevin orizontale. Am mintea golită, palidă, ca sudoarea care scaldă acest habitaclu anonim. Mă gândesc poate la flori. La trandafiri albi; la un munte de trandafiri albi. Kilimandjaro? Nu știu.

Mâna mi se strecoară în golul pierdut al buzunarului.

Ca o rană fragedă și limpede. Niciodată, asta n-are să se mai întâmple niciodată. Nimic n-o să mă mai facă să accept. Mâna mi se închide deodată pe o materie dură și fierbinte, moale și teribilă.

Îmi simt buzele chemându-i.

Îmi aud vocea numindu-i: "Money!".

Nu întâlnisem niciodată banii. Nu mă preocupaseră niciodată. Dar totul începe să se schimbe. Definitiv.

Port un nume strălucitor și sonor, un nume care dansează. Cel puțin așa îl percep eu, mi l-am imaginat întotdeauna însoțit de o muzică aproape barbară, în orice caz sălbatică, feroce, foarte veselă, dansantă. Și această plecare precipitată din Londra, într-o seară de noiembrie, către soarele african, a fost pentru mine adevăratul început al dansului.

Numele meu e Cimballi.

2

La aeroportul din Mombasa, un autobuz galben, supraîncărcat de pasageri și bagaje venind din avionul companiei East African Airlines.

O ia pe un drum prost întreținut, plin de gropi, cu asfaltul ros de ploi. Mă așteptam la o căldură sufocantă, dar e pur și simplu bine; în schimb, aerul este năclăit și aduce nenumărate mirosuri nu neaparat apetisante. Cei din jurul meu sunt evident negri în marea lor majoritate, dar nu numai: mai sunt și cei cu pielea mai deschisă, care cred că sunt indieni, doi arabi și un european.

Acestuia îi caut ochii și, când îi întâlnesc privirea, îi adresez un început de zâmbet. Dar întoarce capul fără să-mi răspundă. Mașina se oprește și toată lumea coboară. "Capătul", anunță șoferul doar pentru mine, constatând că n-am facut nici o mișcare. Pun piciorul pe pământ.

E aproape ora 12, pe 24 noiembrie. La Nairobi, așteptându-mi legătura, n-am ieșit de pe aeroport; mi-am petrecut tot timpul citind Karen Blixen și n-am văzut aproape nimic din Kenya. Nici până aici n-am văzut mai mult, doar, în drum spre Mombasa, un sat în formă de parcele, cu colibe rotunde, tencuite cu alb, și acoperiș de paie, conic, cu femei îmbrăcate aproape toate în roz, cu

fuste care mi se par făcute din prosoape de toaletă, cu turbane albastre, cu nasuri turtite și care, spre regretul meu, nu merg cu sânii goi. Coborând din autobuzul galben, sunt pentru prima dată în contact cu această țară în care m-am aruncat. Văd o stradă largă și animată, cu magazine și boutique-uri, aflu imediat că se numește Kilindini Road și că este artera principală a orașului vechi Mombasa. Tot ce am este pe mine, n-am nici măcar o valiză, o periuță de dinti, ceea ce e și mai dezagreabil.

"A venit momentul să mă îmbogățesc." Beția sălbatică de pe Old Brompton Road nu m-a părăsit. "Urcăm cu atât mai repede, ajungem cu atât mai sus, cu cât am coborât mai jos." Mă întreb cine a spus asta. Eu, poate. În cazul meu, ascensiunea ar trebui să fie meteorică: eu nu am nimic. De fapt, care este moneda Kenyei? Perle? Oglinzi de buzunar sau cecuri de călătorie? Firma de la Barclays Bank, puțin mai departe, mă atrage, merg să examinez cu un ochi scrutător tabelul cu cursul de schimb și aflu că trebuie sa fac avere în ceva care se numește șiling est-african, că valoreaza aproape șaptezeci de centime franceze și deci optăsprezece șilingi și jumătate fac o liră, deci șapte șilingi la dolar. Un motiv să mă simt mai bine.

Ies din nou pe Kilindini Road și încep să mă plimb, scrutând umbra boutique-urilor în care se vând covoare indiene, cu ochi de femeie și cu păr lucitor, gata parcă să-și dăruiască persoana beneficiarului. Termin prin a găsi ceea ce caut: e aproximativ de vârsta mea, aproape de talia mea, chiar mai mic decât mine, mai are de trecut destule probe, ceea ce e și cazul meu.

–Prietene, iată, îi zic. Am venit expres de la Londra,cu avionul ca să vă permit să realizați afacerea secolului. Acest ceas superb pe care îl port poate fi al dumneavoastră, nu, nu

visați, e adevărat, poate fi al dumneavoastră pentru sase sute de dolari, chiar dacă am plătit dublu la Boucheron, la Paris, telefonați-le imediat din partea mea ca să verificați ce spun.

Habar n-are de Boucheron, se vede clar și, în plus, are aerul că puțin îi păsa. Dar principalul este acea luminită veselă apărută în fundul pupilelor sale lichide.

–Dintre toate aceste magazine, să știti că pe al dumneavoastră l-am ales. Dragoste la prima vedere.

Am ochit bine. Îmi lărgesc surâsul, începe să surâdă și el. Încep să râd, face și el la fel, mai avem puțin și ne batem pe burtă. Prieteni la cataramă.

–Haide, e o afacere foarte bună, cum n-o să mai faceți alta, nu lăsați norocul să treacă. Și pentru că insistați atât să-l cumpărați, vi-l las la cinci sute cinzeci.

Râde și mai tare, cu sughițuri. Pleacă din prag și-mi face semn să intru; un client atât de hazliu nu se lasă în prag. Zece minute mai târziu, i-am povestit de sosirea mea de la Londra, și până și cel mai mic detaliu al situației mele, am jucat până la capăt cartea sincerității, a viitoarei prietenii, el mi-a oferit ceai, prăjituri năclăite în zahăr, iar ceasul meu a trecut din mână în mână, examinat succesiv de către tata, de unchi, de frați si de veri chemati în ajutor pentru o expertiză totală.

–O sută dolari.

–Patru sute cinzeci.

Începem iarăși să râdem. Bem iarăși ceai, ceasul îmi pleacă într-un al doilea turneu.

–O sută două zeci de dolari.

–Patru sute.

–O sută treizeci.

–Trei sute optzeci și patru și șaptesprezece cenți.

Mă amuz, într-adevăr. Dar trei sferturi de oră și sase cești de ceai mai târziu, pentru că râsesem destul, cădem de acord, Chandra și eu: o sută saptezeci si cinci de dolari, plus un aparat de ras și trei lame noi, dintre care una chiar nouă nouță, plus o pereche de chiloți de pânză albă, stil armata Indiilor la baie, plus o periuță de dinți, plus o hartă a Kenyei. Chandra a devenit între timp prietenul meu, aproape fratele meu și mă ține afectuos de după umeri, în timp ce-i supraveghez pentru orice eventualitate mâna, în cazul în care s-ar rătăci prin buzunarul meu (mă însel, Chandra se va dovedi scrupulos și de încredere). Îmi indică un hotel, Castle, care se găsește chiar în spatele celor două apărători de beton, care deschid sau închid Kilindini Road. Este o clădire vag victoriană, mărită cu un balcon hispano-maur și cu un wc turcesc în fundul culoarului. Camera mă costă doisprezece șilingi, aproape doi dolari, și, iesind de la dușul unic, rezervat clienților, mă întind pe pat și desfășor harta Kenyei, pentru a vedea în sfârșit cu ce seamănă. Ca să fiu sincer, nu cu mare lucru, cel puțin pe hârtie. Cel mult cu un fel de pâlnie cu vârful în Oceanul Indian. În dreapta avem Somalia, apoi Etiopia, apoi Uganda și lacul Victoria și, în stânga de tot, Tanzania. Caut Kilimandjaro, îi caut zăpezile și leopardul. Nici un Kilimandjaro; găsesc doar muntele Kenya, care se termină totuși la 5.200 de metri. Și Kilimandjaro a fost furat? În sfârșit, îl reperez din întamplare prin Tanzania, nu foarte departe. I-au schimbat locul, eu îl situasem mereu în Kenya.

Mă simt dintr-o dată singur și departe de tot, în toate sensurile cuvântului. Pe scurt, m-au năpădit gândurile negre, lungit pe acest pat proprietate teoretică, în această cameră gălăgioasă, în care ventilatorul are horcăieli de astmatic.

Dar nu durează. Mereu Old Brompton și această forță pe care am întâlnit-o acolo. Am o sută șaptezeci și cinci de dolari, 21 de ani, două luni și cincisprezece zile. În cel mai rău caz, am cu ce să trăiesc o lună și jumătate, gata să semăn cu Robinson Crusoe, dar nu vineri, ci în ajun. Voi fi găsit ceva înainte, sunt sigur. Nu știu ce: n-am lucrat niciodată, n-am câștigat niciodată, nici măcar o centimă, respins de diverse licee pariziene în avantajul stabilimentelor de provincie, apoi al colegiilor elvețiene, apoi al public schools-urilor englezești, Franz Cimballi, omul de viață al seratelor de la Londra sau de la Paris, al stațiunilor helvetice de ski, al locurilor "în" de pe Coastă, chefliu vesel bun de nimic, capabil să arunce pe fereastră, în două luni și jumătate, o sută șaptesprezece mii de lire sterline, ceea ce, n-am negat niciodată asta, n-a fost chiar cel mai inteligent lucru.

Dar un alt Cimballi s-a născut sau se va naste continuu. A venit momentul îmbogățirii.

Îmi dau o săptămână. Și este adevărat că a trebuit să aștept șapte zile ca să-i întâlnesc pe Joachim.

Joachim mă privește de la înălțimea celui un metru optzeci și cinci și ceva, cu ochii lui mici de elefant, sfredelitori și ficși, găurind o figură care înspăimântă până și un trib masai. Mă întreabă:

–Ai crezut că îți voiam banii?

Izbucnesc în râs:

–Jumi-juma'.

Se încruntă fără să înțeleagă. Apoi, foarte bizar, roșește ca o (adevărată) fată mare. Dă din cap.

–O, nu, îmi plac femeile.

–Și mie.

Este portughez, nu va întârzia să-mi spună că a petrecut patru sau cinci ani în Mozambic, că înainte a fost în Angola, și că a păstrat uniforma militară până în momentul în care, spune șușotind timid, a părăsit armata, altfel spus, a dezertat. Are într-adevăr o mutră de ți se face frică în plină zi, darmite noaptea, cu un nas în peninsulă, coroiat și deformat, și două riduri profunde, ca două cicatrici în mijlocul pielii ciupite de vărsat a obrajilor. Numele său adevărat, cel puțin cel sub care evoluează în Kenya, este Joachim Ferreira da Silva și alte paisprezece sau cincisprezece patronime diverse. " Știi un fotbalist numit Eusebio? - N-am auzit de el. - Era cel mai bun jucător din lume, mai bun decât Pele. Ai auzit de Pele? - Vag. - Eusebio era mult mai bun decât Pele. - Foarte bine. - Nu mă crezi? - Ba sigur ca da." Nu văd nici un motiv să-l contrazic asupra acestui subiect. L-am întâlnit pe portughez în clădirile aeroportului, voi spune cum. Era în a șaptea zi a prezenței mele în Mombasa: zilele precedente le consacrasem turnurilor orașului pe jos. Oraș este un cuvânt mare: două estuare, ria, invadate de mare și între ele o peninsulă, la câțiva metri deasupra apei, pe care arabii și persanii vânând sclavi, apoi portughezii au ridicat forturi și moschei și biserici. La nord-est, vechiul port arab cu ale sale dhow-uri venite din Arabia; în sud, portul modern din Kilindini, plin de cargouri. Aici ajunge calea ferată care aprovizionează Nairobi și Uganda. Între Mombasa și continent, o șosea cu taxă. Dacă mergi pe ea și te întorci spre nord, dai peste o plajă mare și minunată, de-a lungul căreia se înșiră hoteluri de lux nou-nouțe și reședința personală a lui Jomo Kenyatta, a cărei fațadă voi avea în curând motive triste s-o cunosc în detaliu.

Iată decorul.

Nu-ți trebuie săptămâni ca să descoperi granițele. Portul modern? Orice tranzitar arab sau indian știe de o sută de ori mai mult decât voi ști eu vreodată. Negoțul? Care? Și de fapt, în lipsa alteia, port în mine o certitudine: nu am nici cea mai mică intenție să mă angajez într-una din aceste ascensiuni răbdătoare, care îți iau cel puțin douăzeci sau treizeci de ani de muncă și de viață. A venit desigur momentul să mă îmbogățesc, dar e vorba s-o fac repede. Sunt, bineînțeles, pretenții, dar nu-mi pasă.

De altfel, am un atu, chiar dacă nu-l știu încă, și chiar Joachim mi l-a descoperit. Pe Joachim l-am zărit prima dată pe terasa de la Castle Hotel. Cu fizicul său de ucigaș în șomaj, n-are nici o șansă să treacă neobservat. Îl revăd a doua zi și apoi de două ori a treia zi, iar în cursul peregrinărilor mele mombasiene dau din ce în ce mai des peste el, care mă evită cu ezitări de fecioară. Timiditate care mă surprinde și care mă lansează chiar pe o pistă falsă, mi-l imaginez râvnind la virtutea mea, și asta nu mă încântă deloc. Puțin a lipsit să nu-i trântesc un pumn în figură. Două lucruri m-au împiedicat, mai întâi buna mea dispoziție naturală, apoi teama să nu-mi întoarcă lovitura și să mă pulverizeze.

–E adevărat, v-am urmărit, spune legănându-se de pe un picior pe celălalt ca un urs gras. Dar asta pentru că am o afacere să vă propun.

Se explică, timid de fel, victima fizicului lui, inimă de licean cu coșuri sub părul lui King-Kong: trăiește din safari-urile pe care le organizează. Nu sunt safari-uri de mare lux.

–În special pentru clienții germani și uneori pentru suedezi sau danezi, sau englezi care vor să facă totul repede și care vor un bivol între două avioane.

Joachim vorbește englezește sau cel puțin încearcă, laborios, cu un accent atroce. Ne înțelegem mai bine unul pe altul într-o păsărească franco-italo-englezească, amestecată cu un strop de spaniolă.

–Cât le iei?

–Zece mii de șilingi.

–Șapte mii de franci francezi.

–Și la ce ai nevoie de mine?

Sunt, îmi explică Joachim, tânăr și simpatic (asta e și părerea mea), și vorbesc, pe lângă franceză și italiană, care îmi sunt aici aproape la fel de utile precum patinele, și engleză și germană. "Eu, zice Joachim, când îi acostez pe turiștii germani, îi sperii și nu mă înțeleg." Joachim îmi oferă două mii de șilingi pentru fiecare client pe care i-l voi aduce. Negociem la trei mii. Bem Coca-Cola prieteniei, Joachim nebând alcool, în urma unei promisiuni pe care a făcut-o la Notre-Dâme de Fatima - îl studiez surprins, dar e serios ca un papă - pentru că eu nu beau decât șampanie, și nici măcar multă, și oricum n-am. Mă pun pe construit cele mai fantasmagorice combinații: să presupunem că găsesc doi, și de ce nu patru sau cinci clienți pe săptămână; asta face cinsprezece mii de șilingi pe săptămână, angajând, evident, alți Joachim-i, imediat ce acesta n-o să mai facă față; dar dacă eu voi angaja viitori Joachim-i, n-o să mai am trei mii, ci,să zicem, șase mii de șilingi pe client .și, dacă am treizeci de clienți pe săptămână, înmulțiți cu numărul de săptămâni dintr-o lună, presupunând, e o presupunere, toată jungla kenyană populată de sute de mii de turiști germani, chiar de milioane de tipi în coloană de câte cinci, le place asta dealtfel, aș putea ușor să ajung la șase sute șaizeci și nouă de mii patru sute două zeci și patru de șilingi pe lună, e

un strict minim pe lună și aș putea apoi să extind afacerea în țările învecinate, chiar până în Senegal.

O las mai moale aproape tot atât de repede cum mi-am făcut calculele. Adevărul este că turiștii care debarcă din avion visează plaje la Oceanul Indian, exotism, Mombasa port de sclavi, Mombasa pe unde a trecut un anume Stanley în căutarea numitului Livingstone. Nu visează safari-uri, sau foarte puțin. Piața, ar zice economiștii, e derizoriu de restrânsă. O constat în câteva zile, hărțuind fiecare turist proaspăt debarcat la poalele pasarelei, urmărindu-l, pas cu pas în timp ce hoinărește stupid, cumpărând niște bucăți oribile de lemn sculptat și autentice arme masai false...

Și totuși în ceea ce mi-a spus Joachim, încep să discern un embrion de idee. E adevărat ca atuul meu este că sunt alb, că pot să vorbesc cu acești turiști, să le inspir încredere. Nu până la a le vinde safari-uri pe care nu le vor, dar este într-adevăr necesar să le vând ceva?

Mă întorc să-l văd pe prietenul meu indian, Chandra, căruia i-am vândut ceasul. Am revenit în magazinul lui de mai multe ori de la prima noastră întâlnire, ne-am împrietenit într-un fel, cu atât mai mult cu cât mi-a revândut deja ceasul și cu un beneficiu pe care nici măcar nu îndrăznește să mi-l mărturisească. Răspunsurile pe care mi le dă la întrebările mele îmi confirmă prima idee.

A venit momentul să fac avere?

Ei bine, am găsit.

Primul meu client este un german din sud, de pe lângă Munchen, îmi amintesc, avocat sau doctor, în orice caz profesiune liberală. Mă studiază încă de la primele cuvinte:

–Unde ați învățat germana?

–Mama era austriacă.

Nu, un safari nu-l interesează, nu e vânător. Nu, n-are nevoie de ghid, nici de translator. " Și dacă am nevoie de o femeie, sunt capabil s-o găsesc singur." Îmi ridic brațele în semn de capitulare:

–Nu vă propun nimic din toate acestea. Voiam pur și simplu să vă spun ceva: o să schimbați bani. Să zicem de exemplu o sută de dolari. Pentru o sută de dolari, biroul de schimb care este în fața noastră vă va da șapte sute de șilingi, este cursul oficial. »Eu pot să vă dau șapte sute cinzeci. Câștigați cinzeci de șilingi, adică ceva mai puțin de treizeci de mărci germane. Pentru două sute de dolari, o sută de șilingi, șaizeci de mărci. Pentru o mie de dolari, cinci sute de șilingi, trei sute de mărci.

Are ochi albaștri, îl amuz prin tinerețea și elocvența mea, și ochii lui albaștri iau o expresie prietenoasă, puțin gânditoare și neîncrezătoare totuși:

–Care e trucul?

Râd:

–Nu e nici un truc. Șapte sute cinzeci de șilingi pentru o sută de dolari și nici un truc. Și n-o să apară nici un polițist.

–*Ein Moment.*

Se duce la biroul de schimb și, într-o engleză foarte acceptabilă, se interesează de rata de schimb. Se întoarce, ezitând încă puțin. "Și bineînțeles, șilingii dumneavoastră sunt valabili? - Verificați biletele la bancă, dacă vreți." Se decide în sfârșit și schimbă patru sute de dolari. Îi fac semn lui Chandra care s-a ținut deoparte până acum și care, dintr-un fel de sacoșă, scoate și numără scrupulos trei sute de șilingi în bancnote uzate. Am insistat pe lângă Chandra, în mod special, ca bancnotele să fie uzate, gândindu-mă că

bancnotele noi ar putea să suscite neîncredere. Bineînțeles, bancnotele sunt valabile, dar nu țin neaparat ca angajații Băncii Centrale din Kenya să acorde prea mare atenție operațiilor mele de schimb.

Odată munchenezul meu plecat, Chandra îmi varsă, cum ne-am înțeles, comisionul: două sute de șilingi - două zeci și opt de dolari. La cursul oficios, ? dolarul este cumpărat nu la șapte șilingi, ci la mai putin de opt și jumătate. Și la acest preț, găsește ușor cumpărători: importanta colonie indiană din Mombasa, ca de altfel și cea din Nairobi, se pregatește să-și completeze primul exod din 1968, care a văzut mii de asiatici, în special indieni, reîntorcându-se în țara ancestrală, ca răspuns la măsurile luate de Kenyatta care căuta să îi elimine din pozițiile de comandă a comerțului național, pe care le acaparaseră. Pentru Chandra și ai lui, a cumpăra dolari, chiar și la opt șilingi și jumătate, chiar la nouă și chiar la zece, este singura modalitate de a achiziționa bunuri și de a face economii, înainte de o plecare care ar putea fi precipitată.

Pe această diferență între cele două rate și pe această cerere puternică de dolari m-am hotărât să joc. Și să joc foarte repede.

Sunt favorizat de un fenomen nou, pe care indienii înșiși l-au realizat greu: brusca progresie a turismului european, în special german. Și trebuie să mă mișc repede pentru că, mai devreme sau mai târziu, mă aștept să am neplăceri cu autoritățile kenyene, care nu-mi pot aprecia intervenția, chiar dacă la ora actuală ea nu este o ilegalitate veritabilă.

Chandra arborează un surâs încântat: chiar decontându-mi comisionul, a plătit trei mii două sute de șilingi în loc de trei mii patru sute, pentru cei patru sute de dolari pe care

tocmai i-a cumpărat. Este gata să înceapă din nou, să-mi aducă câțiva dintre conaționalii săi. Îl pun în gardă:

–Cu o condiție: nici tu, nici ei nu veți trata decât cu mine.

Îmi jura pe capul nu știu cui. Nu al meu, sper.

–Altceva, Chandra: nu vorbești despre asta cu nimeni. Câștigul tău este că vei putea continua să-mi cumperi dolari la o rată preferențială, adică opt șilingi în loc de opt și jumătate.

Adică voi vinde, tuturor în afară de el, un dolar pentru opt șilingi și jumătate, în timp ce-l voi fi cumpărat pentru mine la șapte și jumătate. Deci un șiling beneficiu pe dolar. Cu condiția să găsesc alți munchenezi. Următoarele două zile, nu părăsesc aeroportul. Nici cel mai mic succes timp de ore întregi, și apoi fac rost de un prim mare lot: aceștia sunt tot nemți și sunt trei, însoțiți de nevestele lor, care mă găsesc drăguț. Le schimb două mii două sute cinzeci de dolari, jumătate din suma cumpărată de ocazie direct de Chandra, cealaltă fiind revândută unui comerciant de pe Kilindini Road. Beneficiu net: o mie șase sute optzeci și șapte de șilingi. Două sute zece dolari. Aproximativ opt sute nouăzeci și doi de franci francezi.

Sunt nebun de bucurie.

Asta e! Pentru prima dată în viața mea am câștigat bani și am această revelație stranie care mă stupefiază și care face să se nască în mine o formidabilă bucurie: e simplu! Extraordinar de simplu. S-a întâmplat ceva: am avut o idee și această idee s-a transformat în monezi sunătoare. Totuși, n-a fost o idee extraordinară și nici câștigurile nu sunt încă. Dar sunt sigur că nu e decât un început și sunt departe de a-mi imagina sutele de milioane care mă așteaptă la capătul

acestui drum pe care îl numesc și-i voi numi mereu dansul meu.

În exaltarea mea, îmi vine o idee obraznică. Întors la Mombasa, cumpăr două cărți poștale identice, reprezentând același șacal. O trimit pe prima unchiului meu, Giancarlo Cimballi, Riva Giocondo Albertolli, Lugano; pe a doua, lui Martin Yahl, Înălțimea Sa Bancară El Însuși, Președinte-Director General al băncii cu același nume, bancă privată (în special în sens moral), Quai General-Guisan, la Geneva. În ambele cazuri, același text: " Vedeți bine că nu vă uit." Pușism? Bineînțeles. Fără consecințe, în orice caz. Cel puțin așa cred. Și o voi crede multă vreme, până în momentul în care mi-a sosit răspunsul, un fel de răspuns, răsunător.

Am găsit chiar și un client pentru Joachim, un client dublu într-un fel, pentru că este vorba de un tânăr cuplu din Zürich. Se numesc Hans și Erika. El este ceva în administrația poștelor, iar ea lucrează în electronică, inginer cred. Sunt încântători și foarte îndrăgostiți. L-au prevenit pe Joachim: "Nu vrem chiar să ucidem. Plimbați-ne și arătați-ne țara." În primele clipe în care l-au văzut pe Joachim, au avut o mișcare de recul, neliniștiți de alura lui. În prezent, mișcați de amabilitatea ursului meu îmblânzit, se înțeleg perfect. De la Mombasa, plecăm toți patru către nord, către Malindi și Lamu, urmând coasta tivită cu recifi de corali care decupează lagune fantastic de calme și transparente. Hans și Erika fac baie goi și nu întârzii să-i imit. Nu și Joachim care, departe de a gusta spectacolul tinerei în ținuta Evei, se îndepărtează bombănind, indignat. Seara, îngenuncheat în fața patului său de campanie, deasupra

căruia este situată statuia sacrosanctă a Fatimei, se roagă pentru noi, cei care trăim goi. După Lamu, care se găsește la o sută de kilometri de frontiera etiopiană, Joachim își îndreaptă vechiul său Land-Rover către vest. Ne întoarcem înapoi la prețul unui ocol prin interior. Campăm pe malurile râului Tana, înainte de a porni asaltul asupra înaltelor platouri masai. Nu e jungla, ci în cel mai bun caz o pădure de ferigi gigantice, de arbuști, de bambus, totul acoperit cu liane; în restul timpului, o savană formată din acacia, cu foi ciudate, orizontale, stratificate, plantată mai rar cu baobabi și aliori. Viața animală este intensă, și Joachim nu încetează să ne-o arate cu degetele lui groase și păroase. A fost vânător, chiar un foarte bun vânător, mi-a spus, dar în prezent nu-i mai place, și știu că apreciază această promenadă în care nu mai are nevoie să ucidă.

Altitudinea crește mereu: suntem în parcul național din Tsavo, unde vom petrece două zile. Aceasta este prima mea viziune adevărată asupra Kenyei și îmi taie răsuflarea; cerul nu mai este niciodată perfect albastru, e mai curând alb strălucitor, străbătut constant de caravane de nori, roz sau aurii, în mișcare permanentă; pământul este ocru sau roșu sau violet, uneori chiar stacojiu, după ploaie, când cactușii sunt plini de flori; apusurile de soare sunt scânteietoare și incredibile, aurorele sunt la fel de miraculoase, în momentul în care trupele de bouri apar în liniște din brumele matinale, fantomatice. Cele două nopți pe care le petrecem în Tsavo vor rămâne întotdeauna pentru mine Kenya, indiferent unde voi merge și ce voi face după aceea.

Seara, mâncând prepelițe și bibilici vânate de Joachim, vorbim în special de Elveția. Hans și Erika m-au crezut elvețian. Le deschid ochii:

–Am naționalitate franceză. Sunt născut la Saint-Tropez.

Exclamă: tocmai au fost la Saint-Tropez vara trecută. S-au scăldat goi la Pampelonne.

–Casa în care m-am născut se află pe această plajă. Sau se afla.

Mai aveau puțin și își aminteau casa, pe care probabil nici n-au văzut-o, nici n-au remarcat-o; cotrobăie amabil printre amintiri, în speranța că vor găsi o imagine: "O clădire mare, albă? Sau castelul acela cu turnulețe? - Nu, este foarte aproape de mal. Are un zid de piatră și în spate, un teren cu palmieri." Dintr-o dată, imaginile se revarsă în mine. De ce oare am păstrat o amintire atât de exactă, atât de extraordinar de limpede a unei case pe care n-am cunoscut-o decât fiind copil, în care nu m-am mai întors de la moartea tătalui meu?

–Câți ani aveati când a murit?

–Opt ani.

–Cimballi este un nume de origine italiană, nu-i așa?

–Tata venea din Tessin, nu Tessin-ul elvețian, ci cel de pe partea cealaltă a graniței, chiar lângă. Cu câtiva hectometri mai încolo, s-ar fi născut elvețian.

Joachim și-a scos chitara și degetele lui groase mângâie corzile cu o delicatețe surprinzătoare.

–Și mama dumneavoastră a dispărut și ea?

–A murit când aveam unsprezece ani.

A murit de cancer. Nu are irnportanță unde: la Paris, rue de la Glaciere (str. Ghețăriei - n.tr.). până și simplul nume al acestei străzi ar fi grotesc, dacă n-ar fi tragic de exact. Și aici îmi amintesc. Îmi amintesc ultimile luni ale acestei agonii, ale acestei hore infernale, ale acestei sarabande josnice a unchiului Giancarlo acționând, o știu, conform instrucțiunilor lui Martin Yahl, asediind patul muribundei, presând doctorii să facă totul pentru a-i prelungi viața - și

durerile - nu din dragoste pentru ea, ci pentru ca ea să trăiască destul ca să semneze toate hârtiile de care el avea nevoie. Ura feroce pe care o port unchiului meu și lui Martin Yahl nu datează desigur din această perioadă, ea a fost întotdeauna instinctivă, dar, în timpul acestor săptămâni din primăvara lui 1960, a găsit o bază materială, pe care mai târziu n-a făcut decât să evolueze. Îi urăsc pe acești doi oameni cu o violență care, uneori, îmi pare și mie inexplicabilă, care m-a împins să ard practic tot ceea ce mi-au dat ei, studii sau bani, care îmi pare că acoperă o obsesie patologică.

- Tatăl lui era foarte bogat, spune Joachim cu vocea lui groasă,desemnandu-mă cu o mișcare de bărbie. *Father very very rich...*

Îmi surâde, cu privirea luminată de o prietenie profundă. Ridică capul.

–*Very rich*. Și pe urmă gata.

Începe să cânte *A Micas das Violetas*, fado-ul său preferat. Hans și Erika se strâng unul în altul și eu contemplu Steaua Sudului.

Fiecare turist, german sau oricare altul, dar cel mai adesea german, schimbă în medie opt sute de dolari la sosire. Câștig aproape opt sute de șilingi, adică un pic mai mult de o sută de dolari pe turist. Calculul este simplu, copilăresc chiar: în cele două săptămâni care au urmat descoperirii acestui izvor de bogăție, sunt în măsură să mă dispensez de serviciile lui Chandra pe post de comanditar, adică pun la lucru proprii mei șilingi, pe cei obținuți de la comercianții indieni care îmi cumpără dolarii. După exact

douăsprezece zile - îmi amintesc data pentru că marchează exact sfârșitul celei de-a treia săptămâni a sejurului meu în Mombasa și în Kenya - sunt capabil să reunesc de patru ori în aceeași zi cei șase mii de șilingi necesari pentru a cumpăra dolari de la patru turiști din același avion. Patru sute două zeci de dolari beneficiu net pentru două ore de lucru. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să primesc o astfel de mână, ziua aceasta trebuie într-adevăr marcată cu o piatră albă, cel puțin în acest stadiu al operațiunilor mele.

Un lucru este sigur: trăiesc din ce câștig. Și mai mult de-atât. Pe 22 decembrie, cu două zile înainte de Crăciun, părăsesc Castle Hotel, cu ventilatorul său gălăgios, cu pereții plini de tânțari striviți, cu dușul său care miroase parcă a urină, în fundul culoarului. Mă instalez la White Sands Hotel, nu foarte departe de reședința lui Jomo Kenyatta El-Însuși. În fața mea, minunata plajă albă și splendoarea coraliană a Oceanului Indian.

Încep să mă simt ca acasă în Mombasa, după aproape o lună de la debarcarea mea.

Scrisoarea îmi ajunge pe 23 decembrie. Este pe numele meu, corect ortografiat, cu doi "l" și un "c" inițial, și are ca adresă doar "Mombasa, Kenya". N-o să știu niciodată prin ce miracol poșta kenyana a reușit s-o îndrume chiar până la mine; dar europenii, în acest oraș de două sute și ceva de mii de locuitori, nu sunt chiar atât de numeroși, în special ne-britanicii.

O deschid, după ce am observat că a fost expediată de la Paris, cu unsprezece zile mai devreme, pe 12 decembrie la orele 16 și un sfert, rue Beethoven, arondismentul 16. Plicul nu conține decât o foaie de hârtie, format 21x27, fără filigran. Textul este scris la mașină: "*În momentul încetării fideiusului, ați obținut în jur de un milion de franci francezi,*

reprezentând ce-a mai rămas din averea tatălui dumneavoastră. În realitate, această avere reprezintă între cincizeci și șaizeci de milioane de dolari, deci ați fost spoliat."

Nici o semnătură.

3

Mi-am petrecut noaptea de Crăciun într-o conferință cu o somaleză cu sâni superbi și dealtfel dotată cu niște șolduri care descalificau Niagara Falls. Este blândă, surâzătoare, plină de bunăvoință, în lipsa de spirit întreprinzător.

Joachim a fost indignat: el ar fi vrut să-l însoțesc la slujba de la miezul nopții. Portughezul mă surprinde tot timpul: acest fost mercenar care mi-a recunoscut că a ars câteva sate, ici și colo, în Mozambic, în Angola sau în Congo, uitând uneori femeile și copii înăuntrul colibelor, acest fost asasin este catolic practicant, cum nu mai este altul, purtând un șirag de mătănii în buzunarul de la piept al cămășii și cântând Gloria în Excelsis Deo în cor cu catecumenatii kikuyuși. Am avut într-o seară curiozitatea să merg să văd unde locuiește, am fost aproape îngrozit: am descoperit o colibă infectă, la marginea ghetoului african (african, spre deosebire de cele europene, arabe sâu indiene), mobilat cu un pat de campanie prins cu niște sfori, o masă, o bancă de lemn și un cufăr de metal, închis cu nenumărate lacăte de pe care erau șterse cu vopsea neagră inscripțiile, fără îndoială militare, pe care trebuie să le fi avut. Pe peretele de noroi uscat, șase gravuri cu Notre-Dame de Fatima și fotografia cu dedicație a susnumitului Eusebio,

în costum de fotbalist, și încă trei sau patru clișee îngălbenite, făcute cu ani în urmă, fără îndoială la Lisabona, judecând după caroiajul trotuarelor, reprezentându-l pe Joachim cu un aer copilăros pe figura deja urâtă, împreună cu o femeie bătrână în negru.

–De ce nu te-ai întors niciodată în Portugalia?

Nu știe ce să-mi răspundă. Probabil fiindcă există prea multe răspunsuri, și deci, nici unul: statutul său de dezertor, frica de a-i găsi pe ai lui, la întoarcere, mai săraci decât îi lăsase la plecare. Sau greutatea de a se smulge din Africa. Am o mare prietenie pentru Joachim, și un pic de milă.

Cât despre operațiunile mele de schimb, lucrurile merg mai repede decât aș fi sperat vreodată. Sărbătorile de sfârșit de an, vacanțele din Europa îi fac pe turiști să-și desfășoare pânzele, debarcând din avioane întregi. Nu numai zborul regulat, există și zboruri charter, din ce în ce mai numeroase, pe aparate afretate de către organizații de tip Kuoni. Pe 26 decembrie, după treizeci și două de zile de la propria mea debarcare, stabilesc un nou record: șapte clienți tratați în aceeași zi, șase sute nouă zeci de dolari beneficiu. Doi dintre ei se lasă tentați de o plimbare safari-fotografică cu Joachim ca ghid, iar portughezul se încăpățânează să-mi dea partea mea de haitas, ceea ce urcă la nouă sute de dolari suma câștigurilor mele doar în această zi.

Întoarcere în camera mea de la White Sands; îmi amintesc: îmi etalez bancnotele, toate bancnotele pe pat și le contemplu, incredul, îmbătat, fascinat.

Merg până la oglinda din baie. Sunt eu, într-adevăr! Mă întorc în pat și mă arunc peste covorul de bani. Un adevărat salt de înger...

Momentul de a face bani. "Make money". Asta vine.

Cu atât mai mult, cu cât zilele următoare tendința se menține, cum se spune la bursă, în continuare sub influența vacanței de iarnă. În cursul dimineții, făcând șase operații de schimb pentru o sumă totală de două zeci și nouă de mii de șilingi, sunt obligat să apelez din nou la Chandra, care aleargă în ajutorul meu cu uimire.

Și, pe data de 31 a acestei luni de decembrie, pentru a-mi serba de unul singur anul pe care l-am avut, îmi ofer un costum alb, pantofi, o valiză și diverse efecte. Cheltuieli excesive nu-mi afectează capitalul, care depășește pentru prima dată zece mii de dolari, adică aproximativ cinzeci de mii de franci francezi.

În zilele următoare mă aștept desigur la o descreștere a numărului turiștilor care se întorc în Bavaria, în Mecklemburg sau în Wurtemberg-ul lor natal. De acum, munca este mai grea, când, de la zece sau doisprezece clienți pe zi, recad brutal la unul sau doi. Când găsesc clienți. Rămân și până la trei zile la rând fără să reușesc să agăț ceva. Deja mă gândeam să mi-l asociez pe Chandra, despre care ghicesc că arde de nerăbdare să lucreze cu mine. Nu mai e vorba despre asta, cel puțin pentru moment. Turbez și, cu singurul scop de a-mi calma nervii, o convoc în ședință plenară pe somaliana mea, căreia, pentru mai multă siguranță, îi recomand să vină însoțită de sora ei, ale cărei merite de conferențiară mi le-a lăudat din plin. Mezina are doisprezece sau treisprezece ani. Mie îmi pare de optsprezece. Dar un lucru este sigur: că are talent pentru conferințe.

Astfel că, în această zi de ianuarie, ne zbânțuiam toți trei veseli sub duș, când bate cineva la ușă. Modul de a bate, cu toată puterea, mă face bineînțeles să mă gândesc la portughez, cu pumnii lui grei și păroși. Îi strig:

–Sosesc, Joachim!

Am totuși un prosop în mână, dar, pentru simpla plăcere de a-l agasa pe pudicul Joachim, mi-l rulez în jurul frunții. Mă duc la ușă făcând pe clovnul, cu somalienele mele goale în jur, deschid și mă trezesc nas în nas - într-un fel - cu un kenyan cu părul grizonat tuns perie, cu ochii mici în spatele ochelarilor, care îmi aduce la cunoștință consecutiv că este comisar de poliție și că a venit să mă aresteze.

Mă privește de sus până jos.

–Sunteți complet gol.

–Sub duș, mereu.

Somalienele se întorc pe vârful picioarelor și intră din nou în baie. Apa se oprește. Privirea polițistului se îndreaptă în acea direcție, apoi revine spre mine. Brusc, figura lui îmi revine în memorie. Joachim mi-a vorbit de acest om. Mă întorc și-mi iau bermudele, încercând să rămân demn.

–Și de ce?

–De ce ce?

–De ce mă arestați?

–Infracțiune la legislație privind schimburile valutare.

În mod normal ar fi trebuit să aștepte până termin de îmbrăcat și apoi să mă ia. Dar el intră încet în cameră, merge până la baie și le expulzează pe cele două fete cu câteva vorbe în swahili. Somalienele o șterg ca două lumini negre, în tresăltări de sâni și de fese, care îmi gâdilă ochii. Polițistul închide ușa după ele și îl înțeleg. Mă așez. Este chiar omul despre care mi-a vorbit Joachim, mai mult decât cel de față de care am fost pus în gardă. Se numește să zicem Wamai. Nu este cine știe ce de capul lui, scund și uscat, cu tenul cenușiu cu pielea pergamentoasă și cu perle negre în jurul ochilor ușor injectați.

–V-am văzut deseori, domnule Cimballi. V-am văzut deseori în Mombasa.

–Sunt sigur că ați apreciat spectacolul.

Are simțul umorului al unui burete. Nu râde deloc. Venitul mediu al unui kenyan este de cinsprezece pâna la două zeci de dolari pe lună. Acesta, comisarul de poliție, trebuie să câștige de opt sau zece ori mai mult, mi se pare. Sunt gata să merg până la o sută de dolari. Poate chiar o sută cinzeci.

–Sunteți într-o situație foarte urâtă. Foarte urâtă.

Joachim m-a prevenit: Wamai s-a înhăitat cu judecătorul, fac o echipă. Cel mai bine e să-i plătesti direct, și pe unul și pe celălalt, decât să te încrezi în dreptatea lor. De acord, o să mergem până la trei sute de dolari, câte o sută cinzeci de fiecare. Întreb cu amabilitate:

–Și ce trebuie să fac să ies din această situație?

–Pot să intervin în favoarea dumneavoastră, zice Wamai.

În ceea ce mă privește, tocmai m-am decis să încep licitația de la două zeci și cinci de dolari, până la cinzeci pentru amândoi. Douăzeci și cinci? De ce nu douăzeci? Asta mi-ar permite o etapă în plus în negocierea pe care o prevăd lungă.

–Bineînțeles, spune Wamai, o să fie cheltuieli.

Îi adresez un zâmbet larg, dezolat, al celui care vrea dar nu poate...

–Mijloacele sunt limitate. Abia dacă știu cum o să pot plăti camera...

Ridică capul.

–Cinci mii de dolari, domnule Cimbalii. Îi plătiți în fiecare lună și puteți sta liniștit.

Ce mă gândeam mai înainte erau copilării.

Așa că mă înșfacă.

Până în ultima secundă am crezut că blufa, că voia pur și simplu să mă înspăimânte. Și am crezut-o până când m-a făcut să defilez prin holul hotelului între doi polițiști - trecând prin fața recepției; n-am putut să mă împiedic să fac pe clovnul: "Îi însoțesc pe acești domni și mă întorc." Am crezut-o încă, urcându-mă în spatele Land Rover-ului, tot între cei doi zbiri, dar de data asta cu cătușe la mâni. Am început să mă îndoiesc când, ajungând la comisariat mă abandonează complet într-o celulă imensă care nici nu miroasea tocmai prea frumos, în compania a vreo șase indivizi care vorbeau numai swahili și care , în mod curios, prezența unui alb printre ei părea că îi jena. (Și pe mine mă jena.)

Am, credința să nu mai cred deloc atunci când mă urcă în ciudatul camion-celulă pe care l-am văzut trecând de două sau trei ori pe străzile din Mombasa. E un camion obișnuit, cu platformă pe care au montat o cușcă de fier care se închide doar prin spate. Pe axa cea mai lungă a acestei platforme au fixat de tavan o bară de oțel. De această bară sunt agățate lanțurile pe care mi le-au trecut în jurul gleznelor și încheieturilor, mie și tovarășilor mei; suntem cinsprezece sau douăzeci în cuscă și suntem plimbați prin oraș ca și cum ne-ar plăcea. Pentru locuitorii orașului, spectacolul nu este chiar atât de extraordinar, chiar dacă atrage mereu privirea. Dar se pare că este pentru prima dată când văd un european în niște bermude albe mizerabile, cu palmieri roz și albaștri.

Bineînțeles n-am fost niciodată în lanțuri până acum , cu atât mai mult într-o cușcă. Nu-mi place asta deloc, chiar deloc. Preț de câteva secunde fulgerătoare simt panica nebună, furia dementă a unui animal prins în capcană. Dacă

l-aș fi avut pe Wamai în fața ochilor l-aș fi sugrumat pe loc. Am chef să vomit, să urlu în gura mare, să mă zbat până îmi smulg mâinile. Din fericire asta nu durează mult, reușesc să îmi revin. Privește-te, Cimballi, privește-te din afară, ai văzut ce mutră ai?" Reușesc să mă așez pe un fel de bancă de lemn, îmi pun capul pe genunchi, îmi înfing dinții în mușchii antebrațului. În curând asta va funcționa oarecum. Ridic capul în momentul în care camionul, virând fără prea multe menajamente, o ia pe Kilindini Road. Defilăm de-a lungul unui trotuar garnisit cu boutique-uri ai căror proprietari îi cunosc pe toți. Succesiune de figuri înspăimântate, lucitoare întoarse spre mine, cu acele figuri goale ale oamenilor de pe peronul unei gări, la ora la care trenul tocmai pleacă. O să trecem prin fața hotelului Castle, prin spatele apărătorilor de beton și descopăr femeia; e o europeană brunetă, subțire, vioaie, cu niște superbi ochi verzi, cu o gură roșie și un surâs batjocoritor. Privirile ni se încrucișează, se fixează, nu se mai separă. Mașinal, din simplu reflex de orgoliu mă scol, îmi ridic pumnii cu lanțuri ca pe un salut, și îi surâd. Fără lanțuri aș fi salutat-o ca un pugilist învingător. În timp ce camionul rulează după o scurtă încetinire, mă aplec cât pot pentru a nu o pierde din ochi, pentru a o părăsi cât mai târziu posibil și o văd că își apleacă și ea capul ca să mă urmărească. O curbă ne separă în sfârșit, în timp ce camionul celulă o ia spre nord. Apoi tribunalul mă așteptă la o discuție strânsă. Mă gândesc la avocat, la consul, la ambasador, la interventia ticălosului de unchiu-meu sau, și mai rău si la decădere supremă, a Înălțimii Sale Bancare, Martin Yahl Ea-Însăși. Mai bine capăt douăzeci de ani. În fine...

Tribunalul este o clădire cu două etaje care înconjoară, cu galeria lor în stil portughez, o curte interioară în care se

opreste camionul-celulă. Suntem coborâti, cu fiarele la picioare si cu lovituri de picioare în fund, în afară de mine atât de simpatic le sunt. Și este adevărat că mi se pare că mi se dă atenție deosebită; de fapt, sunt repede separat de tovarăsii mei de lanțuri și sunt obligat, în lanțuri fiind să mă urc până la primul etaj unde, în spatele unui indian umflat si asudând ca o lumânare pe cale să se topească.

–Ati comis o infractiune serioasă la legislația privind schimbul valutar. Este foarte grav.

Abia am început să spun: "Ascultati", apoi "Vreau un avocat", după care le întinde gârzilor mele de corp, o hârtie pe care o semnase probabil înainte de interesanta noastră convorbire; sunt luat pe sus de subțiori si sunt propulsat afară. Mă trezesc într-un camion-celulă înainte să fi înțeles, alți condamnati mi se alătură si, puțin după aceea, vehicolul demarează si o ia spre nord.

Trecem prin fața luxoaselor hoteluri de pe plajă, printre care si White Sands al meu, apoi prin fața resedinței lui Jomo Kenyata. Parcurgem vreo treizeci de kilometri mereu spre nord si ajungem la închisoare. Când am intrat la Malindi si Lamu însoțit de Joachim și de elvetieni, am avut ocazia să arunc o privire. Nu i-am păstrat o amintire de neșters; din punct de vedere turistic nu merita ocolișul. Văd acum un fel de tabără din bărăci, înconjurată de un gard de bambus vag decorat cu sârmă ghimpată. Clădirile joase cu acoperiș plat, sunt făcute din aglomerări de teren de care nu s-a ocupat nimeni să-l zugrăvească. Mirosul care apare în straturi groase dintre deschizături, printre barele grilajelor este absolut îngrozitor de sufocant. Penumbra care domnește în aceste bărăci încinse este străpunsă de figuri placate, întinse către lumină, siroind de sudoare, machiate din belșug cu jeg. În timpul celor câteva secunde în care mă văd întins

acolo, mă sufoc dinainte, zguduit de dezgust și, să spunem, de frică.

Dintr-o dată, o imensă ușurare mă cuprinde când îmi dau seama că mă îndepărtez. Mă cred aproape deja salvat. Șchioapăt pe un sol inegal, cu gleznele deja rănite de contactul oțelului cu carnea mea goală: nu numai că sunt în bermude și în cămașă hawaiană, dar am în picioare numai niște sandale japoneze. Mă împiedic și nu mai am timp deloc să mă neliniștesc din cauza destinației mele.

Cu atât mai mult cu cât descopăr grilajul în ultima secundă. Este chiar la pământ și ținut închis cu un lacăt.

Este deschis pentru mine. Se coboară un fel de scară - de fapt o bârnă de lemn pe care s-au bătut în cuie niște bare inegale.

- Down.

"Jos găsesc sase oameni, înghesuiți în această gaură rotundă în pământ,adâncă de aproape cinci metri, lată de doi, unde te bălăcești într-un fel de mocirlă îngrozitor de gretoasă, a cărei compoziție este foarte evidentă. Mă afund până la glezne, plângând aproape din cauza acceselor de greață care mă zgâltâie; pipăi ca să găsesc un loc la umbră, cu spatele la perete. Deasupra mea, grilajul s-a închis din nou și polițiștii pleacă. La început, în jurul meu, nu disting siluetele din cauza întunericului. Apoi îi descopăr pe cei sase tovarăși, care mă descoperă și ei. Patru dintre ei mă privesc surprinși, chiar cu o usoară expresie de sarcasm; ceilalți doi nu-mi acordă decât o privire disprețuitoare. Aceștia sunt imensi, craniul lor mai are puțin și atinge mărginea gropii; au aceeași țeastă rasă deasupra frunții și restul părului disimulat sub un fel de rețea roșie; poartă coliere multicolore în jurul gâtului; sunt impasibili, aristocrați, încremeniți de o mândrie animalică. Sunt masai.

Și put îngrozitor.

Ceilalți sunt kikuyuși, cu niște mutre de bandiți de drumul mare, de coșmar. Voi afla mai târziu că este vorba de niște simpli braconieri, vinovați de a fi omorât niște animale într-o rezervație. Pe moment însă, ei mă înspăimântă mai mult decât masai-ii, șoaptele lor în swahili, îndrăzneala lor insolentă în fundul pupilelor, nimic din toate astea nu este liniștitor. Mă hotărăsc să mă mut, să mă mai bălăcesc, ridicând la fiecare pas un val urât mirositor. Traversez no man's land-ul din mijlocul gropii și mă strecor între cei doi masai. Masaii nu se mișcă absolut deloc. Trece o oră și lumina începe să descrească și în același timp și curajul meu. În întunericul care crește, descopăr că picioarele și gambele mele sunt literalmente acoperite de o mare de omizi maro,care se străduiesc să mă devoreze de viu. Mă scutur și dansez pe loc, pe jumătate înnebunit. Kikuyuș-ii urlă de râs, masai-ii nu-mi acordă mai multă atenție decât unui om invizibil aflat la zece mii de kilometri de aici. Și așa toată noaptea.

Dimineața suntem scoși la suprafață. Ni se servește niște carne cu reflexe albastre, care miroase a cadavru, de care nu îndrăznesc să mă apropii. Dacă ar fi să mă iau după soare, la aproximativ ora șapte, după o lungă așteptare, suntem îmbarcați, nu numai eu și tovarășii mei, ci încă alte zeci de prizonieri, în cinci sau șase camioane obișnuite. Întoarcere la Mombasa. Dar speranța mea de a mă găsi în fața judecătorului, în fața comisarului, în fața oricui pe care să-l pot aborda, dispare foarte repede. Suntem debarcați, camion după camion. Și câteva ordine stabilesc ceea ce se vrea de la mine: trebuie să repar un drum, să acopăr gropile și pentru asta să car pietre, multe pietre, destule pentru a construi un oraș, îmi pare. Și drumul pe care am onoarea să-l repar se

află chiar în fața reședinței lui Jomo Kenyatta, președintele Kenyei.

E al dracului de snob.

Joachim apare pe la sfârșitul dimineții. Are un aer neliniștit, nu îndrăznește să se apropie și îmi adresează niște semne dificil de interpretat și din care nu înțeleg mare lucru. Aparent vrea să spună că se ocupă de mine. Masa de prânz se ia pe marginea aceluiași drum, sub un soare de plumb. Bineînțeles, nici nu mă mai țin pe picioare. Sunt beat de oboseală, pentru că mi-am petrecut noaptea luptând contra acelor omide și supraveghindu-i pe kikuyuși. De fiecare dată când mă gândesc la noaptea următoare, care va semăna inevitabil cu prima, sunt la un pas de leșin.

Dar pe la ora trei, un Austin mic se oprește în fața mea. Din el coboară Wamai, polițistul.

Te-ai mai gândit, Cimballi?

Am chef să-l lovesc. Nu numai: să-i strivesc capul cu lovituri de piatră și apoi să sar cu picioarele pe cadavrul lui.

Nu la cinci mii dolari.

Se întoarce, schițează gestul de a se urca în mașină și mi-am simțit imediat inima în gât. O să-l chem înapoi. Peste o secundă o s-o fac. Dar se oprește și revine:

Să zicem trei mii.

Am picioarele de vată, mijlocul de foc, capul ușor și din când în când vederea mi se întunecă. Dar n-o să mă aibă pe mine un polițist kenyan. Trec o piatră dintr-o grămadă în alta, mă dau îndărăt, îmi privesc opera cu o satisfacție orgolioasă și vizibilă; în sfârșit, fac tot ce pot ca să fie vizibilă.

Cinci sute. Nu pot mai mult si știti asta.

–Două mii.

–O mie cinci sute.

–Două mii.

Sunt pe drumul ăsta afurisit de opt ore în șir. Încep să-l găsesc antipatic. Și mă gândesc la cei patru kikuyuși ai mei ricanând în cloaca lor, ațintindu-și asupra mea ochii de jar - fără să mai vorbim în rest, care nu este mai puțin incandescent. Mă gândesc și la omide. Încerc un ultim atac:

De acord pentru două mii. Dar îmi dați o chitanță.

Parcă l-am pocnit: face ochii mari. Îi explic cu demnitate:

–O chitanță. O hârtie prin care recunoașteți că ați primit bani de la mine. Pentru controlorul meu de impozite.

Tot nu-și revine si probabil se întreabă dacă sunt complet nebun sau dacă nu cumva îmi bat joc de el.

–N-o să fac niciodată asta.

–Atunci o mie.

N-are decât să-i împartă cum vrea cu prietenul lui, judecătorul. Eu nu mă bag, jur.

Îi citesc în ochi că o să cedeze și cel mai greu în acest moment este să mă abțin să nu-l termin cu o lovitură de lopată. Își salvează onoarea:

–O mie două sute.

Mă sprijin în lopată. Îmi vine să plâng. Zic:

–De acord.

Am făcut ce am putut, îmi spune Joachim. Eu, știi bine, nu am bani și aici sunt mulțumit dacă sunt tolerat. M-am dus la Chandra și l-am avertizat. Unul dintre verii lui este văr cu cumnatul unchiului unui văr al judecătorului care te-a condamnat. În mod normal trebuiau să te țină o săptămână. Ai fost condamnat la o săptămână.

De douăzeci de minute sunt sub dus, în camera mea de la White Sands Hotel. Bineînțeles, după cum mă așteptam, camera a fost răscolită de la un capăt la altul. Dar degeaba, nu lăsasem nici un șiling, banii mei sunt, prostește, la bancă, câtiva într-un cont, mai mulți într-un seif.

Chandra a intervenit. I-a făcut un cadou vărului său si sentința a fost redusă la o zi de închisoare, pe care ai făcut-o.

–Și sunt liber. Mulțumesc, Joachim.

–Chandra.

O să-i mulțumesc și lui. Am fost eliberat cu două ore mai devreme. Înainte de a pleca am vrut să știu de ce erau acuzați tovarășii mei. În ceea ce îi priveste pe kikuyusi, este vorba deci de braconaj. Cât despre masai, în preajma cărora mă simțeam așa de în siguranță, sunt vinovați de crimă, au omorât o familie indiană și au tăiat-o în bucăți cu o sălbaticie nemaiauzită. Am fler cu adevărat. Aflu în acelasi timp și la ce servesc fosele: se tin la rece condamnații pe termen scurt, ca mine, sau inculpatii care așteaptă o condamnare grea, ca masai-ii. Curios amestec. Dar sunt deja departe de toate astea. Și trebuie să fiu, chiar și numai pentru a-mi achita impozitul de o mie două sute dolari pe care l-am achitat de altfel chiar în seara eliberării. Începând de mâine, de pe 5, îmi reiau ceea ce numesc de acum munca mea la aeroport. Bilanțul: doi clienți. Alt bilanț: tocmai am descoperit că acest episod nu m-a afectat. Noroc? Nu, sunt eu cu adevărat. Evenimentul mă ascute ca pe o lamă, mă decapează de orice slăbiciune și îmi descoperă o agresivitate eficientă și rece, a cărei existență nu o bănuisem până atunci. Și acea creastă de val care a urmat imediat după sărbătorile de sfârșit de an, acea creastă se atenuează, dispare; afacerile își reiau cursul. Apoi, februarie, martie, trec de acest vârf, îl depășesc dublu în martie, când înregistrează două mii cinci

sute dolari beneficiu net, în ciuda celor o mie două sute pe care continui să le plătesc polițistului și judecătorului, în ciuda faptului că l-am luat pe Chandra adjunct - asta mă costă două mii de dolari pe lună. El își împarte timpul între operațiile de schimb și gestionarea magazinului, în care îmi conduc clienții, primind de la Chandra 25% din tot ceea ce aceștia cumpără. Sistem pe care îl dezvolt pe la jumătatea lui martie, extinzându-l la toate magazinele care acceptă să-mi verse acest comision, și acestea sunt din ce în ce mai numeroase. Cel mai tare este că, luând deja 25% din prețul de vânzare, iau și 25% din prețul de cumpărare (acest al doilea comision fiindu-mi vărsat de către cumpărator) și, în ciuda acestei duble recompense, turistul tot iese în câștig. Cu sistemul meu, el cumpără o statuetă, arme, colți de rinocer sau de elefant, orice bijuterie, cu 30-40% mai ieftin decât le-ar plăti dacă ar încheia el singur tranzacția. Pe scurt, sunt un binefăcător. Raportul acestei activități secundare: o mie cinci sute de dolari - două mii de dolari la început, apoi în jur de cinsprezece mii – pe lună – la sfârșitul sejurului meu. La sfârșitul lui aprilie, cu ocazia unei călătorii rapide la Nairobi unde, ajutat de un văr al lui Chandra, creez o anexă a activității mele de schimb valutar (care nu va întârzia să devină la fel de rentabilă ca și prima), îmi cumpăr pe credit patru Mini-Moke, un fel de jeep-uri mici, decapotabile, fabricate de British Leyland. Intenția mea este să le închiriez la Mombasa. Joachim, pe care safari-ul îl hrănește din ce în ce mai puțin, acceptă să ia frâiele acestei noi activități. Este adevărat că în afară de arme și de utilizarea lor, mecanica este unul dintre rarele domenii - împreună cu liturghia - în care se pricepe cât de cât. Trei săptămâni mai târziu, rotația mașinilor îmi dovedește că am avut dreptate. Fac imediat

comandă de alte patru vehicule. În total, la sfârșitul sejurului meu, Joachim va administra un parc de șaisprezece mașini.

O cifră pentru a liniști spiritele: în mai, din toate activitățile, scăzând toate cheltuielile, realizez un beneficiu în jur de șaizeci de mii dolari. Îmi amintesc că am depășit suma de o sută de mii pe 21 aprilie. Cu o zi sau două aproximație, sunt în Kenya de cinci luni. Și am regăsit-o pe tânără cu ochii verzi care mi-a zâmbit când mă duceau în bermude cu camionul-celulă.

Îmi spune că are 24 de ani. Este la Mombasa de la începutul lui ianuarie, a sosit de fapt în ajunul arestării mele; se numește Sarah Kyle și lucrează la White Sands Hotel, unde se ocupă de administrație. Cât despre înălțime, suntem egali, cu condiția să nu-și pună tocuri prea înalte. Vorbește și franceza.

–Am făcut cursuri la o școală hotelieră în Lausanne. Când ochii ei verzi se opresc asupra mea, citesc în permenență în fundul pupilelor ei un fel de enorm amuzament, ca și când aș fi tipul cel mai caraghios de pe lume, ca și cum s-ar aștepta în permanență de la mine să o fac să moară de râs.

–Sunt chiar așa de caraghios?

Destul. Mă amuzi.

Este totuși un pic vexant. Îi spun:

–E deja destul de bine.

–Ce făceai în cușca aia?

–M-am dat drept canar și am crezut că am văzut o pisică.

–O eroare judiciară.

–Chiar așa.

–Este pentru prima dată când văd o eroare judiciară în bermude.

Cu capul ei triunghiular ușor dat pe spate, cu privirea filtrându-se printre pleoapele pe jumătate coborâte, mă cântărește și am impresia neplăcută că am cincisprezece ani. Mă întreb cum naiba să fac s-o aduc în patul meu. Dar ea nu-mi lasă alegerea și cu ea nu voi avea de ales niciodată. Pe 7 ianuarie, a doua zi după eliberarea mea, încă de la primele cuvinte, am invitat-o la cină, invitație pe care a refuzat-o. A două zi, mă întâlnesc cu ea, aparent întâmplator, pe culoarul care duce la camera mea în care intră, pentru, zice ea, a se asigura că sunt bine instalat. Verifică funcționarea dușului și a căzii, a apei, a instalației electrice, a aerului condiționat; controlează ferestrele și sertarele dacă se închid bine. Spun:

–Patul este cel care nu merge. E tare.

–Adevărat?

Se dezbracă și se întinde goală pe pat, încrucișându-și gleznele și așezându-și ceafa brunetă în palme... Cambrează de două sau trei ori și arcurile patului funcționeaza perfect. Spun:

–Este extraordinar! De dimineață era încă tare. Îmi permiți?

–Te rog, îmi spune. Mă dezbrac și eu și în curând facem să răsune concertul saltelelor. O oră, două ore, în sfârșit mai târziu, îmi spune: Eram sigură: nu avem decât material de cea mai bună calitate.

Și eu îi răspund:

–Exact ca și mine.

Șaptezeci și opt de mii dolari în iulie, pentru o singură lună. Agenția mea din Nairobi lucrează din plin. Dar în

iulie, înainte de toate, este debutul epocii aurului, deplină și scurtă epocă a aurului, cea pe care o voi trăi.

Pe Hyatt l-am întâlnit la Nairobi, cu ocazia călătoriei pe care am făcut-o la sfârșitul lui aprilie întâlnire care nu m-a bulversat și pe care aș fi uitat-o fără îndoială dacă, două săptămâni mai târziu, același Hyatt n-ar fi debarcat la Mombasa.

Cum merg mașinile?

El este cel care mi le-a vândut. Suntem în barul din White Sands Hotel dar, dorind să-mi vorbească, mă conduce pe plaja, unde o întreagă încărcătură de olandezi cu ten de crustacee înmuiate în apă fiartă tocmai se zbenguiește cu grații pachidermice.

Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră, îmi spune Hyatt.

Îl interoghez cu privirea.

Pe acel indian care se ocupă de afacerile dumneavoastră la Nairobi și pe alți indieni care sunt la Mombasa, cei care vă numesc Șefulețul.

Și îmi înșiră niste nume. Îmi explică faptul că este impresionat de reușita mea rapidă; crede că putem să lucrăm împreună. Chiar așa, caută un asociat.

–Este vorba de aur.

–De ce eu?

–Pentru că trebuie doi. Ați putea băga niste bani în afacere.

–De ce nu dumneavoastră?

–Cine a zis că eu nu voi băga bani? O s-o fac. Și pe urmă, aveți încrederea indienilor.

Lucrurile avansează foarte repede. De fapt, nu mă mai asteptau decât pe mine. Facem prima operațiune împreună, Hyatt și eu, în mai puțin de două săptămâni după ce ne-am

înțeles în principiu. Afacerea este simplă de altfel: este vorba de a vinde indienilor veniți din Calcutta sau Bombay, pe cale maritimă, și așteptând la granița teoretică a apelor teritoriale, niște aur care vine în principal din Africa de Sud. De ce aceste cumpărări din partea indienilor (care sunt uneori înlocuiți de către evrei englezi - adevăratul nume al lui Hyatt nu este Hyatt, o voi afla din întâmplare)? Pur și simplu pentru că intrarea aurului pe teritoriul Uniunii indiene este, dacă nu interzisă, cel puțin foarte sever reglementată, în timp ce indienii, dintotdeauna, se înnebunesc după bijuterii din aur. Și având în vedere populația Indiei, piața este evident considerabilă.

Detaliile sunt aproape clasice: aurul sosește în lingouri sau în bare, *via* Rodesia, Zambia și Tanzania, bineînțeles prin contrabandă. La Mombasa, este mai întâi judecat din punct de vedere al calității de către un expert recunoscut de toate părțile, și anume un evreu nativ din Amsterdam, având dublă naționalitate, britanică și israeliană și efectuând de circumstanță zboruri dus- întors Tel Aviv –Nairobi. Odată expertizat, aurul este topit și transformat în port-catarg, în ancoră, în lanț de ancoră. Se plătesc expertului 2% din suma tranzacției, 8-10% topitorului. Rămâne de realizat partea cea mai delicată și eventual cea mai periculoasă: trocul din mijlocul mării, dintre aur și dolarii veniți din Bombay sau din Calcutta. Să ajungi cu brațele încărcate de metal galben, cu inima în dinți și sufletul încrezător, e riscant, mai ales în plină noapte. În asemenea cazuri, tradițiile prevăd un sistem complex de schimburi de prizonieri, bancnote rupte în două și deci înmânate în două etape, tot atâtea peripeții care nu mă încântă deloc și care mă vor determina să nu întârzii prea mult în acest trafic puțin prea rocambolesc pentru gustul meu. În ceea ce-l privește pe Hyatt, el este perfect în largul

lui. Pericolul fizic îl binedispune mai degrabă. Dar whisky-ul pe care îl îngurgitează la litru contribuie din plin la destinderea lui. Este întotdeauna de acord să fie ostaticul, funcții înalte pe care eu nu le agreez deloc. De fiecare dată va fi ostatic și de fiecare dată atât de beat, încât nu-și va da seama de nimic. Chiar dacă ar fi fost amenințat de un tun. În cinci rânduri am avut de furcă cu recuperarea lui, atât de tare se atașa de temnicerii lui ocazionali.

Voi face în total cinci operațiuni. Una la sfârsitul lui mai, trei în iunie, ultima în iulie. Pentru fiecare, marja beneficiară este.puțin mai mult de 35%. Prima dată am mizat treizeci de mii dolari. Ca să văd. Am văzut. În operațiunile următoare, am pus în joc cvasitotalitatea capitalului de care dispuneam. Ceea ce înseamnă, pentru afacerea din iulie, ultima, un beneficiu de aproape optzeci și cinci de mii de dolari dolari pentru o miză de două sute patruzeci de mii.

Sunt în Kenya de șapte luni și jumătate.

Prin filiera pe care mi-o indica Hyatt între două betii și care împrumuta un stabiliment bancar curios instalat pe o insula cu nume predestinat - Mafia Island, în largul Tanzaniei – virez cvasitotalitatea avutului meu unei bănci din Hong Kong, Hong Kong and Shangei Bank. Sunt vreo trei sute patruzeci și cinci de mii dolari, la care trebuie adăugat ce păstrez la mine, într-un fel ca bani de buzunar. Hyatt, căruia nu mă pot împiedica, din pură lăudăroșenie puțin puerilă, să nu-i împărtășesc aceste cifre, este impresionat. Și eu sunt. Chiar și Sarah, chiar dacă nu vrea să recunoască.

Pentru mine a venit momentul. Pe 7 iulie, povestindu-le lui Sarah, lui Joachim, lui Chandra, lui Hyatt, tuturor complicilor, agenților și prietenilor mei din Mombasa și din

Nairobi, că mă duc pentru câteva zile la Seychelles, unde vreau să examinez un teren în vederea unor investiții, trec în realitate frontiera tanzaniană. Precauție fără îndoială inutilă și un pic ridicolă, dar prefer să nu se știe ceea ce voi face. Și să fi luat un avion de la Nairobi, trecând pe sub nasul echipei mele de schimb valutar operând pe aeroportul din Embakasi, ar fi fost prea exhibiționist. Aplic un plan pe care l-am copt îndelung.

Acest avion îl iau până la urmă de la Dar-el-Salam cu destinația Cairo, și de la Cairo, Roma, și de la Roma, Nisa. Mi-am plătit biletul de avion cu bani gheață; tot cu bani gheață plătesc si mașina pe care o închiriez pe aeroportul din Nisa. Am aproximativ douăzeci si cinci de mii dolari la mine. În după-amiaza zilei de 9 iulie ajung în raza Saint-Tropez-ului.

4

Tata a murit pe 28 august 1956. Eu m-am născut pe 9 septembrie 1948.

Aveam deci aproape opt ani în momentul morții lui.

Tata se numea Andrea Cimballi si se născuse la Campione. Este un oraș italian, dar nu în Italia, ci în Elveția; este o enclavă minusculă pe teritoriul helvetic. Am fost acolo, am găsit un orășel calm, fără istorie, care adăpostea deopotrivă sălile de joc ale unui cazino si o biserică barocă consacrată Madonnei dei Ghirli, Notre-Dame des Hirondelles. Dacă escaladezi cele câteva trepte ale bisericii, în orice direcție ai privi, vezi Elvetia iar Lugano, cu lacul lui, este în fata ta. Totusi, esti în Italia, supus legilor italiene. Primul sat elvetian este la trei kilometri și se numește Bissone, de cealaltă parte a digului care nu exista pe vremea când tatăl meu s-a născut și care suportă astăzi șoseaua, calea ferată și autostrada. Dacă tata s-ar fi născut la trei kilometri mai încolo, totul s-ar fi schimbat, nimic rău aproape nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate chiar ar mai fi fost încă în viață.

Familia tatălui meu era din Florenta, avută, fără să fie bogată, cu o ascendență lombardă, cred. Familie de comercianți, cu un profesor sau doi, doi sau trei juriști; clasică. Casa de la Campione a fost cumpărată de bunicul

meu chiar înainte de primul război mondial, pentru a se adăposti de tunurile austriece, așezându-se la umbra neutralității elvețiene, fără a părăsi pentru asta teritoriul național. Tata s-a născut acolo în 1919. Era, după câte se pare, un om deosebit de inteligent. Are timp să-și termine studiile - este inginer și licențiat în drept - chiar înainte de a fi expediat în Libia și în Tripolitania unde este rănit și făcut prizonier. La începutul lui 1946, este înapoi în Italia, cu ocazia unui sejur de aproape un an în Canada și Statele Unite. Aduce din acest sejur o idee, care crede ca îl poate îmbogăți: este vorba de o serie de operațiuni imobiliare vizând cumpărarea, amenajarea și închirierea unor suprafețe destinate caselor mobile și caravanelor care existau pe continentul nord-american. Un singur inconvenient: este o idee care nu se poate realiza decât în Statele Unite, eventual în Canada. Tata dispune de un mic capital de familie. Este dispus să îl riște. Prezintă în consecință autorităților italiene o cerere de scoatere de fonduri. Născut în Germania sau în Elveția, această cerere n-ar fi fost decât o formalitate. În Italia sau în Franta, țări care se pretind liberale, venind de la un necunoscut, o astfel de cerere determină automat administrația să ricaneze.

Cererea este respinsă. Și acest refuz este capital.

Am așteptat căderea nopții la Sainte-Maxime, de cealaltă parte a golfului, și nu mi-am reluat drumul decât pe la ora 10. Nici măcar nu intru în Saint-Tropez, o iau la dreapta spre Ramatuelle, apoi la stânga și, printr-o rețea de drumuri desfundate, întâlnesc drumul spre Pampelonne, uimindu-mă eu însumi de usurința cu care m-am descurcat.

În timpul acestor ultimi ani, între doi ani școlari rataţi, am revenit de mai multe ori la Saint-Tropez; niciodată n-am ajuns până la Capilla. M-a împiedicat întotdeauna ceva. Casa nu mai este a mea și până acum am refuzat chiar și ideea să o văd deținută de un altul, transformată.

Într-un anumit loc al străduței, se face un podeț peste un pârâu. Apoi o curbă la dreapta și o linie dreaptă, pini la stânga, viță-de-vie la dreapta. Las mașina la intrarea pe un drumeag. S-a construit mult în treisprezece ani, cel puțin dacă nu mă înșeală memoria, care îmi restituie acest loc mai pustiu decât era altădată.

Cu motorul oprit, liniștea este totală. Este o noapte nemișcată și blândă, parfumurile îi sunt mai putemice decât în amintirile mele. Un prim urcuș; există acolo o cărare pe care o regăsesc cu cea mai mare naturalețe, ca si când aș fi străbătut-o în ajun. Marea și plaja sunt la 600 de metri de mine, casa este deci ușor în dreapta mea, dacă mai există. O junglă joasă de arbuști frumos mirositori. Cărarea nu mai urcă acum, dimpotrivă, se înclină și coboară către plajă. Ceva mă tulbură: în mod normal, doar dacă din nou memoria nu mă înșeală, ar trebui să văd acum casa și să-i zăresc luminile în ciuda laurilor. Or, nu văd nimic. Nici cea mai mică lumină, nici un zgomot. Încă două sute de metri și dintr-o dată o simt, prezența în umbră. O simt așa cum simți o femeie culcată lângă tine, noaptea.

Și este nelocuită.

La mai puțin de o săptamână de la refuzul guvernului italian, tata este la Lugano. Face cunoștință cu un bancher elvețian puțin mai în vârstă decât el, Martin Yahl, de la

Zürich. Yahl a venit în Tessin-ul elvețian ca să deschidă o agenție a băncii private stabilite de către bunicul său la Zürich și apoi la Geneva. Tata și Martin Yahl se simpatizează. sau tata se arată suficient de convingător. În orice caz, Martin Yahl acceptă să îl ajute financiar, fie găsind mijlocul să facă să treacă în Elveția capitalurile italiene ale tatălui meu, fie împrumutându-i acestuia bani. Oricum, cei doi lucrează împreună. Mai mult decât atât, Martin Yahl se va regăsi totodată bancher, acționar în societatea pe care o va înființa tata si girant al acestei societăți.

Este vorba de un holding, adică de o societate anonimă, creată special pentru a controla și a dirija un grup de întreprinderi de aceeași natură - în cazul de față la scară mondială - acționând în același sector. Și Martin va fi însărcinat oficial cu gestionarea holding-ului prin ceea ce se numește un act de trust - trust înseamnă în engleză încredere - va fi deci un om de încredere. Martin Yahl este omul de încredere, singurul care apare, care știe cu adevărat cine posedă, cine a creat și cine animă de fapt holding-ul.

Tata are neaparată nevoie de acest secret. Este în fraudă față de fiscul italian, într-un fel. Chiar dacă acești bani de care se servește pentru a-și crea propria întreprindere sunt ai lui, și și-a achitat pentru ei impozitele italiene, dar i se interzicea să îi utilizeze așa cum credea el și a trecut dincolo, asta este crima lui. Putea să-i fi pierdut la curse, să-și fi tapisat cu ei pereții casei de la Campione, dar nu să-i exporte, nici măcar pentru a crea Dupont de Nemours sau General Motors. Numai dacă ar fi aparținut stabilimentului, dacă ar fi fost președintele-director general al unei mari, multinaționale, în care caz ar fi putut fără îndoială să facă vreun aranjament cu cerurile.

Tata are nevoie de acest secret și se servește de el. Apoi, trecând anii, nu se mai poate întoarce. Cam greu să te duci la fiscul italian și să-i spui: am fost în fraudă, vreți să ștergeți cu buretele - și la ce preț! – să mă lăsați să mă reinstalez oficial în țara mea de origine, în calitate de creator de imperiu? Cu atât mai mult cu cât între timp tata s-a stabilit în Franța, s-a însurat cu o tânără evreică austriacă întâlnită la familia Yahl, a acumulat bunuri oficiale, o avere pentru care își plătește foarte normal impozitele. Printre aceste bunuri oficiale, care se adaugă celor două antreprize de construcții, diferitelor acțiuni în diverse societăți, imobilelor, dintre care unul pe Rue de la Pompe la Paris, unde locuiește legal, există cele 30 ha și casă de pe coasta sud-estică a aproape insulei Saint-Tropez.

Activitatea principală a holding-ului: construcția de imobile și investițiile cu rentabilitate crescută - parcelări, cumpărări de terenuri și deci afaceri imobiliare în general, totul însoțit de importante acțiuni, peste tot prin lume, în antreprize de construcție și de materiale de construcție. Cineva mi-a spus într-o zi: "Ceea ce avea într-adevăr tatăl dumneavoastră era acest fel de a distinge deschiderea, ideea, de a se precipita cu o rapiditate stupefiantă, de a o lărgi, de a o dezvolta imediat. Pur și simplu, gândea mai repede decât oricine din jurul lui. Și abia începeai să înțelegi ce tocmai construia, că el era deja departe. Există două feluri de a reuși: răbdarea și agilitatea izbitoare a jucătorului. Tatăl dumneavoastră era din al doilea aluat.

Din 1946 în 1956, zece ani. În zece ani, ideea de bază a tatei se dovedește remarcabilă. În ultimile luni ale vieții sale, ale vieții noastre comune atât de scurte, îmi amintesc de acele călătorii pe care le făcea în America Latină, de acea bucată de metal pe care mi-a arătat-o într-o zi, spunând:

"Este încă puțin utilizat în industrie. Dar va veni o zi în care va fi esențial. Și în acea zi voi fi, vom fi, tu și eu, printre puținii oameni din lume care îi va controla accesul pe piață..."

Știu –dar știu puțin - că holding-ul constă într-o societate anonimă instalată la Curaçao, în Antilele olandeze. Aceasta societate din Curaçao, înainte de a dispărea brusc într-o zi de septembrie '56, deținea totalitatea acțiunilor altor societăți, acestea avându-și sediul social în Nevada, respectiv în Hong-Kong și în Liechtenstein și deținând ele-însele totalitatea titlurilor unui al treilea rând de societăti stabilite în Statele-Unite, în Argentina, în Franța, în Luxemburg...piramidă fabuloasă, terminându-se cu societatea din Curaçao, ea însăși girată de o filială discretă a Băncii private Martin Yahl. Și în 1956, în august 1956, totul indica faptul ca această piramidă este făcută din aur pur.

Sunt la trei metri de casă și tot nu văd nimic. La stânga, clădirea joasă a garajelor și a grajdurilor și micul șopron în care îmi garam Ferrari-ul de un cal și jumătate putere. Toate ușile de lemn sunt închise, cu lanțuri și lacăte. Nu se poate vedea nimic în interior.

În fața mea, clădirea principală. Are douăsprezece sau paisprezece camere, nu-mi mai amintesc. Este o clădire în U, deschisă în direcția mării. Poarta principală cu batant dublu este la câțiva metri. Mă apropii și bat. Bătăile surde răsună în liniștea nopții dar, după câteva minute, nici cel mai mic rezultat.

Mă hotărăsc să aprind torța cumpărată la Sainte-Maxime: aceasta luminează întreaga tufă de lauri din dreapta

mea; arbuștii par că au mai crescut și am deodată impresia unei grădini abandonate.

Cine a cumpărat casa când a fost scoasă la vânzare?

Înconjor clădirea, cu mirosul mării în nări. Grădina este acolo, cu palmierii ei, agavele, laurii, șucașii, tufișurile și masivele hortensii. Piscina trebuie să fie la stânga, și în fund de tot se află fără îndoială peretele de piatră, înalt de trei metri, cu grilajul și scara pe unde ieșeai pe plajă și pe ponton. Mă întorc și străbat treptele care duc în inima acelui U, în această semi-curte interioară în care cinam. În nopțile vibrând de fluturi. Cele șase ferăstruici sunt partial închise si, în timp ce fasciculul torței mele descoperă trei fațade cu ferestrele închise, mi se înfiripă convingerea că aceste ochiuri n-au fost deschise de ani. Este oare posibil nu numai ca reședința de la Capia să fie goală, în acest iulie în care Saint-Tropez-ul își trăiește intens vara, fiecare metru pătrat din teritoriul lui fiind ocupat dublu, ci să fi rămas și nemodificată?

Regăsesc unul dintre itinerariile mele de copil: acoperișul șopronului, cel al grajdului cel mai înalt și de aici, pe acoperiș, până la ferestruica luminând în plină zi hambarul. Cârligul care sprijină rama, sare la fel de ușor ca și altădată; un minut mai târziu, sunt la primul etaj, cuprins progresiv de o spaimă surdă și de sentimentul impalpabil al unei prezențe mute. Totusi, casa este goală, pot să jur. Dar în același timp... În stânga, în galerie, marele gol prin care descoperi imensa cameră de zi; în dreapta, dormitoarele. Camera mea era în fund, la capătul galeriei, de la ferestre se vedea marea. Camera părinților se află pe cealaltă parte, astfel încât de la un balcon la altul, pe deasupra a opt sau nouă metri de curte interioară mama îmi zâmbea și îmi vorbea în fiecare dimineață, după ce mă sculam.

Ezitare. Dar ceva mă atrage jos. Treaptă după treaptă pe scară, am senzația că mă scufund într-un univers totodată familiar și necunoscut. Urca în mine o fascinație, o simt fără s-o înțeleg. Fasciculul torței mele s-a îndreptat aproape împotriva mea spre ușa acestei camere care este, în aripa stângă, perpendiculară pe camera părinților. Ușa camerei este ușor întredeschisă. Amintirile năvălesc: suntem pe plajă, eu și tata, la câteva minute după plecarea acestui vizitator. Sunt acolo trei fete drăguțe și goale, care îl priveau pe tata răzând. El le vorbește, cu vocea lui gravă, cu acel accent ușor pe care-l avea când vorbea franțuzește. Părăsim plaja, urcăm scara, traversăm grădina. Ferrari-ul roșu este în patio, între șezlonguri. Mă instalez în el. Tata mă ciufulește, trece, intră în această cameră din aripa stângă, care este biroul lui. Suntem singuri în casă, eu și el. Mama a ieșit, servitorii, Pascal și nevastă-sa, sunt la cumpărături sau nu știu unde. Tata este la birou și vorbește la telefon. Vorbește în germană. Încerc să pornesc Ferrari-ul, fără să reușesc. O lovitură surdă și un țipăt sugrumat, îmi trebuie un moment ca să înțeleg și să acționez, intru în birou si îl văd pe tata pe jos, târându-se spre mine, cu fața stacojie, cu ochii ieșiti din orbite. Se târăște și întinde o mână spre mine, încercând să vorbească. Încep să urlu și, pentru că nu mai e nimeni, după ce am trecut prin bucătărie, alerg către plajă. Cele trei fete goale au plecat și sunt deja la o sută de metri de mine. Alerg după ele, pe această porțiune a plajei unde nisipul este umed și tare și când ne întoarcem tata murise deja, culcat pe spate, ținând în mână un budha negru. Budha este pântecos, gol.; își ține brațele întinse deasupra capului, cu degetele plasate aproape perpendicular și foarte răsfirate; capul îi este aplecat pe un umăr, are ochii închiși și zâmbește cu un aer de extaz misterios. Împing ușa și intru în birou, torța mă trage. Și

aici, șocul. Covorul este acolo, și îți poți chiar imagina că s-a strâns în locul în care tata s-a prăbușit și s-a târât, îndoindu-l sub el. Telefonul pe care tata îl ținea în mână în momentul morții este în același loc ca acum treisprezece ani. Totul este în același loc ca acum treisprezece ani, totul este intact, neschimbat, perfect și fantastic de asemănător. Timpul a încremenit și am opt ani. Mă sprijin cu spatele de ușa pe care am închis-o, apoi cu capul, și încep să plâng pentru prima dată după treisprezece ani, cu fața în întuneric, cu fasciculul torței îndreptat spre micul budha care stă pe birou și care îmi adresează impenetrabilul zâmbet al fericirii fără limite.

Tata a murit pe 28 august 1956, de o criză cardiacă, în biroul casei sale de la Saint-Tropez, pe când telefona cuiva care nu a apărut niciodată de atunci. Avea 37 de ani.

În august 1956, prin voința tatei, sunt singurul moștenitor. Teoretic, trebuia să intru în posesia societății de la Curaçao, cel puțin a acțiunilor la purtător care reprezintă proprietatea. Din acest punct de vedere, nimic mai clar decât testamentul tatei, în care sunt desemnați doi legatari: Martin Yahl și unchiul meu Giancarlo. Legatul privește totalitatea bunurilor, activul oficial în Franța, în Elveția, sau holding-ul, așa cum este el definit prin actul de trust.

Teoretic.

Intru în sfârșit în posesia acestor acțiuni la purtator. Le-am văzut, mi-au fost arătate și, când am împlinit 21 de ani, mi s-au chiar înmânat. Dar nu mai valorau atunci decât hârtia din care erau confecționate. Și mi-au explicat că totul a ținut de modul în care tata și-a eșafodat averea la început:

"Tatăl tău, mi-a" spus Înălțimea Sa Bancară, Martin Yahl, era un om excepțional, dotat cu un adevărat geniu de creator. Dar a crea presupune și a administra, a tăia o galerie presupune să o consolidezi pe măsură ce avansezi. În ciuda protestelor mele vehemente, tatăl tău nu a vrut niciodată să consolideze. Și într-o zi, totul s-a prăbușit. Din nefericire, este posibil ca moartea să-i fi fost provocată de sentimentul eșecului..."

Așa vorbi Înălțimea Sa Bancară. Spune chiar: "protestele mele vehemente". Nu cred să existe pe lume un om pe care să pot vreodată să-l urăsc atât. Nici măcar pe unchiul meu Giancarlo, care n-a fost niciodată un imbecil.

Cât despre bunurile elvețiene și franceze ale tatei, mi s-a explicat că au fost utilizate în totalitate pentru a recupera pierderile suportate dincolo. Există probele, bineînțeles, gata să fie supuse oricărui examen al oricărui specialist, în cazul în care, ipoteza absurdă, ai avea dubii în privința bunei-credințe a legatarilor. "Franz, eu și unchiul tău am avut grijă de tine, te-am crescut și răsfățat, poate prea mult, ca să vorbim deschis. Ai 21 de ani, ești major, conform legii franceze. Am hotărât, pentru prietenia și afecțiunea pe care o purtăm tatălui tău în ciuda rătăcirilor lui, să-ți constituim un capital din proprii noștri bani, un capital care îți va permite să te lansezi în viață, studiile tale nefiind din nefericire prea strălucite".

Am luat cecul pe care mi-l întindeau și am plecat, de fapt în Anglia, la Londra, unde, pentru că se găsea acea tânără acum moartă, credeam că n-o să fiu chiar singur. Am plecat, pe jumătate înnebunit de ura, inexplicabilă la acea dată, pe care o purtam celor doi. Și eram mai mult decât pe jumătate nebun: am cheltuit acești bani în două luni și paisprezece zile, într-o frenezie sinucigașă.

Mă așez chiar la biroul tatei, în fotoliul de piele neagră cu spătar înalt, care era al lui. Budha îmi întoarce spatele. Îl întorc și ne privim unul pe altul, chiar dacă el are ochii închiși. Din buzunarul de la piept al cămășii scot scrisoarea anonimă pe care am primit-o la Mombasa, cu două zile înainte de Crăciun. O citesc pentru a mia oară: "*În momentul încetării fideicomisului, ați obținut în jur de un milion de franci francezi, reprezentând ce-a mai rămas din averea tatălui dumneavoastră. În realitate, această avere reprezintă între cincizeci și șaizeci de milioane de dolari, deci ați fost spoliat.*"

Pentru Martin Yahl și unchiul meu Giancarlo, tata a murit în august 1956, în acest birou în care sunt acum; a murit din cauza unei crize cardiace și a murit ruinat, astfel încât a trebuit să vândă totul, inclusiv această casă în care se găsește acest birou, inclusiv *La Capilla*. Și totuși, din dragoste pentru tata, Înălțimea Sa Bancară și Unchiulețul Giancarlo mi-au finanțat tinerețea, m-au răsfățat - m-au descompus, mai bine zis, și văd acum că nu era din bunătate –și chiar, după majorat, mi-au constituit o dotă de tânăr fecior, din averile lor personale.

Este versiunea lor.

Este falsă, de acum sunt convins.

În următoarele trei ore scotocesc prin fiecare colț al casei, cu speranța că tata mi-a lăsat ceva numai mie, vre-o urmă, vre-un indiciu. Dacă dincolo de moarte a vrut să-mi adreseze ceva, în această casă l-a ascuns. Iubea *La Capilla* și n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume. Asta ar fi trebuit să mă alerteze: în mijlocul celui mai mare dezastru, tata ar fi găsit mai mult ca sigur mijlocul să salveze această casă. N-a făcut nimic. Pentru mine, concluzia este clară.

Părăsesc casa când zorile se iveau deasupra mării. Îl iau cu mine pe budha extaziat, pe care l-am furat.

La ora nouă debarc la Carlton din Cannes. Fac un duș și încep să telefonez. Îmi trebuie mai puțin de o oră ca să găsesc un notar.

–Mă interesează o proprietate din comuna Saint-Tropez, lângă plaja Pampelonne -Tahiti. Se numește *La Capilla*.

–Proprietatea nu este de vânzare.

–Sunt gata să ofer orice preț.

–Îmi pare rău, domnule. Nu se pune problema de a vinde.

–Dar mi s-a spus că proprietatea a fost lăsata în paragină.

Liniște.

–Ați fost greșit informat, domnule.

Vocea îi este curtenitoare dar fermă, cu un ușor accent provensal.

–Aș putea cel puțin să-l întâlnesc pe proprietar? Aș vrea să mă adresez direct lui, din motive personale.

Marșez cât îndrăznesc, fără să-mi spun numele. Degeaba:

–Nici măcar, domnule. Notarul ăsta e un zid. După ce i-am mulțumit, pun receptorul în furcă și rămân câteva secunde contemplându-l. Dar dacă aș fi încercat cu bani? O informație se poate cumpăra întotdeauna, dacă n-a putut fi obținută gratis. Dar sunt convins că aș fi esuat. Urmează câteva minute de iritare, cărora mă abandonez. De ce acest mister? Cine a cumpărat *La Capilla*, doar pentru a o lăsa intactă, perfect intactă, așa cum era acum treisprezece ani, pe 28 august, când a murit tata?

Nu seamănă cu unchiul meu Giancarlo, care e sentimental cam cât o perdea de duș și pe deasupra îl și detesta pe fratele lui prea dotat.

Martin Yahl? Rizibil.

Totuși, "persoana care deține drepturile de proprietate", cum spune notarul, a făcut, în momentul cumpărării, un important efort financiar. Chiar și acum treisprezece ani, treizeci de hectare pe aproape insula Saint-Tropez costau destul, în special cu o casă de cincisprezece camere, cu piscină și dependințe și un ponton privat. Cumpărătorul avea mijloace. Le mai are și acum, astfel încât nu are nevoie, nici astăzi, de acest capital blocat astfel. Misteriosul meu proprietar este bogat. Părăsesc Cannes-ul după-amiază. În seara zilei de 10 iulie, sunt la Paris și descind la Ritz, unde n-am fost niciodată, și deci nu risc să fiu remarcat, în amintirea tinereții mele nebune. O nouă ședință la telefon. Omul pe care îl caut cinează în seara aceea, o aflu insistând, după amenințări și rugăminți, la restaurantul La Bourgogne, b-dul Bosquet.. Îl găsesc acolo. Acceptă, mai întâi surprins, apoi mai liniștit când îi vorbesc de bani, o întâlnire în Place du Trocadero, la intrarea în Avenue de Georges-Mandel. Mă întreabă nesigur:

–Cum ne recunoaștem?

–Voi fi într-un Rolls Royce.

Asta îl liniștește puțin, cine răpește din Rolls? Este punctual și își parchează Citroen-ul chiar lângă Rolls. Ezită, apoi, descoperindu-mi tinerețea și constatând că sunt singur, vine și se așează lângă mine și remarcă:

–Sunteți foarte tânăr.

–Nu este contagios.

Îi întind pachetul:

–Zece mii de dolari.

Râde putin nervos și mai târziu râdem împreună de circumstanțele acestui prim contact.

–Dacă dumneavoastră căutați un om de acțiune...

Îi dau un bloc-notes și un creion.

–Banca Martin Yahl, sediul general pe Avenue General-Guisan la Geneva. Și Giancarlo Cimballi, adresă...

Îi povestesc tot ce știu despre Curaçao. Îi spun bănuielile mele, de fapt certitudinea mea că a avut loc o deturnare acum treisprezece ani. Exclamă: după atâția ani!

–Vreau mai întâi să aflu dacă această deturnare a avut loc, apoi dacă mai este posibil să dovedim ceva, pe scurt, dacă putem demonta masinatiunea. Vreau să mai știu, în fine, cine în afară de Yahl și Giancarlo Cimballi a mai putut lua parte.

–Dacă a existat vreo mașinațiune.

–Ați putea să faceți o anchetă? Trebuie neaparat să fie discretă. Nu vreau în nici un caz ca Yahl să bănuiască ceva.

Mă studiază. În umbra din mașină, îmi distinge cu greu trăsăturile și mi-am pus și ochelari de soare. Mă întreabă:

–Cum mi-ați obținut numele?

Îi citez numele ultimului personaj din filiera formată din vreo cincisprezece-douăzeci de telefoane. Nu este nimeni altul decât un ministru în exercițiu.

–Voi verifica, bineînțeles, spune.

–Bineînțeles.

Este clar că usoara lui teamă de până acum a făcut loc curiozității. Acest mister care mă înconjoară îl intrigă. Trebuie să recunosc, în ceea ce mă privește, mă amuza destul. Interlocutorul meu se numeste Marc Lavater, este un om de vreo cincizeci de ani, care îmi va deveni unul dintre cei mai dragi prieteni; a fost cadru superior în administrația franceză a impozitelor si dirija o brigadă de control pe strada

Volney; apoi a trecut de cealaltă parte a baricadei, oferindu-și sfaturile celor pe care până atunci îi vâna. Eficiența lui mi-a fost lăudată din abundență, la fel și relațiile lui, chiar internaționale, și, ceea ce ultimul meu interlocutor a numit în jargonul lui, "fiabilitatea" sa.

–Problema este, spune, că afacerea dumneavoastră are drept cadru în special Elveția. Acolo sunt mai puțin în largul meu decât în Franta. Pe de altă parte...

–Acceptați, da sau nu?

–Lăsați-mă să termin. Pe de altă parte, în Franta va fi o anchetă dificilă, mai ales dacă va trebui să fie efectuată fără să-i alertăm pe cei interesați...

–Da sau nu?

–Pe de altă parte, mi-am păstrat mulți prieteni în serviciile fiscale elvețiene...

Privește bancnotele. Îi spun:

–O sută de mii de dolari la sfârsit. Când o să am toate răspunsurile.

Începe să râdă.

–O să accept, spune. Nu pentru bani. În special pentru că povestea dumneavoastră mă amuză. Adevărat.

Nu-l cred pe moment. Am îndoieli. Spun:

–Mai este ceva...

Îi vorbesc de casa de la Saint-Tropez.

–Vreau să știu cine a cumparat-o. Și dacă proprietarul actual este același cu cel de acum treisprezece ani.

Îmi pune câteva întrebări. Nu, nu mă va putea găsi, eu voi fi cel care voi lua contact cu el. Zâmbește, acum în largul lui:

–Pot să vă cer numele? Îi zâmbesc la rândul meu:

Numiți-mă Monte-Cristo.

A doua zi, pe 11 iulie, sunt înapoi în Mombasa. Îi explic lui Sarah:

–Seychelles fără tine sunt ca o masă fără brânză.

Și, puțin mai târziu, lui Hyatt:

–Mi-ai propus să plecăm împreună la Hong-Kong? De acord. Kenya aparține de acum trecutului.

5

Un lucru este sigur la Hyatt: cunoaste Hong-Kong-ul în care s-a născut. Vorbește chineza si este clar că se simte aici ca la el acasă.

Suntem aici de două săptamâni. Am părăsit Mombasa la patru zile după întoarcerea mea din Europa. I-am propus lui Sarah să mă însoțească. A acceptat mai întâi, apoi a refuzat. Am simțit-o ezitând și eu însumi ezitam, neștiind sigur dacă doream să dau curs acestei legături sau să mă servesc de această plecare ca de un pretext excelent pentru a o rupe. "O să te întâlnesc poate acolo. Este posibil să-mi găsesc acolo o slujbă. –N-ai nevoie să-ți găsești de lucru, sunt aici." Scuturând capul: "Prostii, știi că țin la independența mea."

La Hong-Kong, în Central, insula Victoria, merg pe Des Voeux Road, urmând o traiectorie pe care am mai parcurs-o deja de douăzeci sau treizeci de ori de la venire și în curând ajung în fața celor două clădiri crem, geometrice și urâte, dar totuși impresionante; în stânga Banca Chinei, în dreapta, Banca Hong-Kong and Shangai. În aceasta din urmă dorm pentru moment cei trei sute cinzeci de mii de dolari "kenyeni" pe care i-am depus aici.

Nu am încă 22 de ani, o să-i împlinesc în două luni. Ce s-a întâmplat în Kenya? Uneori mă întreb dacă nu cumva am

visat. Am câștigat într-adevar toți acești bani? Asa de repede? Am beneficiat oare de împrejurări excepționale? Cât valorez eu de fapt?

Funicularul de la Pic se află la câteva sute de metri, în spatele hotelului Hilton. Panta este deosebit de abruptă, dar pe măsură ce cabina - sunt de fapt două și se contrabalansează - câștigă în înălțime, priveliștea îti taie răsuflarea, mai înâi catedrala Saint John, apoi colinele de pe mălul mării și, în stânga, grădina zoologică și, pe măsură ce fabuloasa panoramă se lărgește, apar înaltele turnuri din Victoria, rada și Valea Fericită, ca și Wanchai si Causeway și, în față, peninsula Kowloon, punctul de început al continentului chinez, însângerată profund de urma rectilinie a șoselei Nathan Road.

Am câștigat trei sute cinzeci de mii de dolari. Prin șansă sau nu. Pot să rămân în starea asta, să mă aliniez, să-mi cumpăr un bar sau să mă însor. Pot să repun totul în joc, să o iau de la început, ca la Mombasa. În realitate, nu sunt păcălit deloc de depresia pe care o simt: ea este cauzată puțin de absența lui Sarah, care îmi lipsește mai mult decât m-aș fi așteptat; este cauzată și de această neliniște agasantă, atunci când mă gândesc la ceea ce am . declansat în Europa, prin Lavater. Este cauzată mai ales de Hong-Kong: nu este un oras unde să mă simt în largul meu, această mulțime asiatică curgând în continuu mă apasă. Și apoi, ce să fac aici? M-am lăsat convins să plec de către Hyatt. Acum, fiind aici, măsor imensa complexitate a ceea ce înfrunt. Sunt pe punctul de a-mi fi dor de paradele mele pe Kilindini Road, la volanul Mini-Moke-i, salutându-mi clienții și prietenii pentru care eram "Șefulețul". Aici nu sunt nimic și nu văd deloc metoda de a deveni cineva.

Coborând din funicular, ajung la Lo Fung, un restaurant la etajul al doilea al turnului din Victoria Peak. Chelnerițele circulă printre mese purtând, în coșuri agățate de gât, zeci, chiar sute de specialități diferite. Hyatt este deja acolo și îmi face semn cu mâna:

-Ai facut o mutră! S-a întâmplat ceva? Cel puțin, să nu-i faci scandal tipului care o să vină. Nu este decât directorul comercial și multe depind de el.

Se lansează într-o descriere entuziastă a viitorului care ne așteaptă și aproape imediat cel cu care avem întâlnire sosește. Este un chinez subțire și elegant, îmbrăcat în ceea ce pare a fi șantung, în orice caz ceva crem, care vorbește o engleză de prezentator la B.B.C. Este ușor condescendent față de Hyatt care nu pare, sau e doar o aparentă, că-și dă seama. Cu mine se poartă diferit. Tinerețea mea îl intrigă. Și profită de o scurtă tăcere a lui Hyatt ca să mă întrebe:

–Sunteți asociați de multă vreme?

Zâmbesc:

–De ani. Am făcut războiul împreună.

Peste două ore rulăm toți trei pe continentul chinez, prin Kowloon, în direcția Noilor Teritorii. Mă orientez: mergem spre nord-vest. Zăresc o insulă pe stânga.

–Tsing Yi, comentează Hyatt. Au instalat aici șantierele navale care erau altădată la Hong Kong.

Defilăm prin fața interminabilelor posesiuni ale braseriei San Miguel care, împreună cu berea Tsing Tao, strivește piața asiatică. Puțin mai încolo:

-Am ajuns. Uzina are șase sute de angajați. Nici un occidental, suntem între chinezi.

-Jucării, Franz, comentează Hyatt. Am totul: punctele de descărcare din Europa, contactele cu distribuitorii, totul. Știi cât costă o păpușă fabricată aici față de una, aceeași,

fabricată în Europa? Nici măcar jumătate. Maximum! Este o afacere odihnitoare. Se lucrează trei sau patru luni pe an și în restul timpului...

Gest larg din mâinile lui mici și grăsuțe. Pentru Hyatt, viitorul este aici: liniștit, asigurat, un scurt trimestru de lucru și apoi un *dolce faniente* tot restul anului. Pe scurt, la pensie.

–Nu te prea entuziasmează. Ai ceva împotriva jucăriilor? În curând e Crăciunul.

N-am nimic împotriva jucăriilor și nici a famiente-ului. Dar nu mă văd petrecându-mi viața la Hong Kong, în mijlocul acestei mări umane în care, pentru mine, toate figurile seamănă între ele. Defilăm prin ateliere, ni se zîmbește amabil, un contramaistru sau ceva asemănător varsă un fluviu de explicații pe care Hyatt mi le traduce. Eu mă gândesc la Sarah, la corpul ei zvelt și nervos, la privirea ei sarcastică strecurată printre pleoapele pe jumătate închise...

–Aici avem biroul de studii.

Văd tot felul de mașini cu baterii, animale, vehicule, alte păpuși care plâng și care spun mamă în treizeci .și șase de limbi. Au trecut cel puțin două ore de când suntem în această uzină și mă cuprinde o plictiseala de moarte. Când, în sfârșit, suntem pe punctul de a scăpa, ceva îmi atrage atenția. Seamănă cu o scărpinătoare. Este o scărpinătoare.

–Este electrică. O puneți pe spate și merge singură, fără să aveți nevoie să mișcați brațul. Nu este decât un gadget.

Directorul nostru comercial, cel cu care am luat masa, se numește Ching Nu Mai Știu Cum. Îl întreb:

–Mai aveți și alte chestii de genul ăsta? Scutură din cap râzând:

–Tinerii din biroul nostru de studii s-au amuzat un pic. Nu este decât un gadget.

–Și le vindeți? Din nou un zâmbet:

–Nu, bineînțeles. Nu este decât...

–Nu este decât un gadget, știu.

Pentru o idee idioată, este o idee idioată.

Întoarcere la Hong Kong. Ching Nu Mai Știu Cum, la cererea mea, consimte să-mi vorbească de acești "tineri din biroul nostru de studii care se amuză un pic". Doi dintre ei, cei mai țicniți se pare, locuiesc la Central. Lucrează în special pentru cineama, la efecte speciale și sunt printre eminenții specialiști ai acestei hemoglobine care se revarsă ca un torent din toate filmele made în Hong Kong. În aceeași seară îi întâlnesc într-un restaurant din Wanchai. Se numesc Li și Liu sau invers, n-o să-i deosebesc niciodată pe Li și Lu sau invers, n-o să-l deosebesc niciodată pe Li de Liu și vice versa. Sunt aproximativ de vârsta mea. Când le vorbesc de ideea mea, se prăpădesc de râs.

–Și intenționați să vindeți scărpinătoarea noastră electrică pe Camaby Street la Londra?

Și în alte părți. Râd cu lacrimi. Bem un fel de sake chinezesc, hsiao shin, sau ceva asemănător; este un vin de culoarea urinei, exact, făcut din orez și servit cald, încălzit în fața noastră în bain-marie. După trei sau patru înghițituri, sunt obligat să mă agăț de masă. Ne reîntâlnim a doua zi dimineață, de data asta în holul Camerei de Comert, și cele trei sau patru idei de gadget pe care le propun îi face să

izbucnească din nou într-un râs nebun, care n-are în mod sigur nimic cu hsiao shin. La Hong Kong nu există formalități reale de vamă pentru importuri și, a fortiori, nici pentru exporturi; sunt percepute doar niște taxe indirecte pe câteva produse cum ar fi tutunul, alcoolul și hidrocarburile. Pentru gadget-urile mele, nici o problemă, mi s-a spus, astea o să-i facă mai curând să râdă. Trade Licensing Section a Departamentului Comertului si Industriei îmi înmânează un patent gratuit și urgent, zâmbind. Am aflat, dar Hyatt mă informase mai înainte, că exporturile mele se vor face fără taxe. Totuși, voi avea de rambursat niște taxe, destul de modeste, pentru că este vorba deseori de materiale - în special plastic –supuse unor taxe manufacturate local și apoi exportate direct pornind de la o uzină din colonie. Mai târziu, am reușit chiar să anulez această dispozitie. Dar n-am ajuns încă acolo. În după-amiaza aceleași zile, același Departament al Comertului și Industriei acceptă principiul de a-mi livra, pentru produsele care nu există încă, dar care vor exista în curând, obligatoriul certificat de origine. Acesta se numește Certificat de Origine de Preferință Generalizată și îmi va permite să export liber în cele șase țări inițiale ale Pieții Comune europene, apoi în Marea Britanie, în Irlanda, Suedia, Elveția, Austria, Japonia, Statele Unite, Danemarca, Grecia, Canada, Australia și în alte țări.

Dar nu ai Belucistan-ul, nici Burundi și nici Samoa, remarcă Hyatt acru. Hyatt crede ca am înnebunit. În acest moment al afacerii, cu greu pot să nu-i dau dreptate. Am încercat să-i explic, i-am spus ce am simțit chiar pe Camaby Street din Londra, în fața acelei etalări de obiecte fără nume și fără nici un sens, de care te agăți cu o frenezie cu atât mai mare cu cât nu serveau la nimic, în acele dughene

instalate aproape în bătaia vântului, pe lânga magazinul Mary Quant.

–Există o cerere de obiecte care nu servesc la nimic. Sau dacă nu există încă, o vom crea.

Stă în cumpană si bombăne. O să încerc tot ce pot ca să-l conving fară să-l bulversez. Ține la ideea lui de un trimestru de muncă pentru nouă luni de vacanță și nu vrea să renunțe. Și nu va ceda, spune. Totuși, am nevoie de el, și dacă nu de el, de banii lui. Uzina lui Ching Nu Mai Știu Cum acceptă să producă niște cantități impresionante de Încăltător Luminos Pentru a te Încălța Fără să-ți Trezești Nevasta, Foarfecă la Rece pentru a Tăia Gheața, Bricheta Vorbitoare Care vă Insultă de Câte Ori Aprindeți o Nouă Țigară, Betivul al Cărui Nas Roșu Clipește Când Paharul Îți Este Gol, Banana Urlătoare (când o decojești), uzina vrea să producă toate astea în serie, cu condiția să le semnez o comandă fermă. Altfel spus, trebuie să-mi angajez în afacere totalitatea capitalurilor care nu se întind la infinit, cu atât mai mult cu cât trebuie să fiu în stare în fiecare clipă să achit nota cu onorariile, nouă zeci de mii de dolari, pe care mi-o poate trimite oricând Marc Lavater. Costă desigur mult să-l joci pe Monte-Cristo într-un Rolls, chiar dacă pe moment m-a distrat mult. Și apoi, îmi trebuie bani pentru a pregăti terenul în Europa, pentru a realiza contactele necesare; o să-mi trebuiască și bani pentru a avea cu ce trăi, la Hong Kong sau în oricare altă parte, așteptând să-mi intre beneficiile. Dacă vor exista beneficii.

Refuzul obstinat al lui Hyatt mă lasă fără replică. Îmi mai lipsesc o sută sau, mai corect, o sută cincizeci de mii de dolari; nici o bancă întrebată nu pare să creadă în gadget-uri la prețul asta.

–Hyatt, cel puțin împrumută-mi niște bani. Dând din cap:

–Ți-am propus o afacere de aur, trei luni de muncă, nouă de vacanță, și n-ai vrut. Este rândul meu să nu marșez.

Și zilele trec. Suntem între 15 și 20 august. De două ori am căutat la telefon Parisul și de fiecare dată secretariatul lui Marc Lavater mi-a răspuns că Lavater nu era acolo și că n-a lăsat nici un mesaj pentru mine. Este poate adevărat că nu are încă să-mi dea nici o veste, este adevărat probabil; nu mi-l imaginez încasându-mi banii și uitându-mă apoi a doua zi. Dar liniștea asta mă exasperează. Și atitudinea lui Sarah mă irită: i-am timis deja două telegrame, i-am telefonat și telegrafiat, ruinându-mă, rând pe rând, spontan: "N-ai avea să-mi împrumuți cinci sute de mii de dolari?", și, cel mai adesea, insistent: "Vino la mine. Îmi este dor de tine. –Nu e ușor să-ți găsești de lucru la Hong Kong când ești o tânără adevărată. Chiar așa, dar cine vorbește despre muncă? –Eu vorbesc. Și nu doar vorbesc, tinere." Și Ching Nu Mai Știu Cum, care de câte ori ne întâlnim, mă informează curtenitor că uzina nu mă așteaptă decât pe mine. O ultimă tentativă pe lânga Hyatt: nu e nimic de făcut. Îmi spune chiar că și dacă ar vrea, tot n-ar putea să investească împreună cu mine: a investit într-o afacere, nu cu jucării, ci cu tranzistoare. Mă întorc la Ching.

–Uite ce este, Ching, trebuie să existe vreo modalitate să aranjăm lucrurile.

–Nu se poate modifica fără garanție organigrama unei întregii uzine. Este o discuție pe care am mai avut-o deja de zece ori.

–Dar și firma dumneavoastră ar putea să-și asume câteva riscuri. Piața jucăriilor este supraîncărcată, cea a gadget-urilor abia se deschide.

–Dar oare este cu adevărat un debuşeu?

Începe din nou.

–Cine ar decide o eventuală participare a firmei dumneavoastră alături de mine? Cine comandă?

–Nu eu, spune Ching.

–Dar cine?

Într-o seara, Hyatt i-a pronunţt numele de faţă cu mine. Şi numele ăsta îmi revine acum.

–Dl. Hak?

Privire surprinsă a lui Chang Nu Mai Ştiu Cum.

–Dl. Hak este un om foarte important. Foarte, foarte important.

–Aş vrea să-l întâlnesc. Aranjaţi-mi o întâlnire.

–Imposibil.

Insist. Sfârşeşte prin a accepta să încerce. În noaptea următoare, chem Parisul pentru a treia oară, unde, din cauza decalajului orar, este ora zece şi jumătate dimineaţa. Miracol, răspunde chiar Marc Lavater.

–Am câteva dintre informaţiile pe care mi le-aţi cerut. Mai întâi casa. A fost cumpărată pe 11 octombrie 1956, la o lună şi jumătate de la moartea tatălui dumneavoastră, de către un notar cu instructiuni confidenţiale, pentru suma de un milion o sută de mii de franci actuali, ceea ce n-a fost deloc prea scump. Proprietarul oficial este o societate stabilită în Liechtenstein, ceea ce la Vaduz se numeşte o Anstalt. Discreţie totală, imposibil să afli mai mult.

Astăzi este acelaşi proprietar?

–Acelaşi.

–Activitaţile acestei Anstalt?

–Nici una. Absolut nici una. Dar cineva plăteşte anual cei o mie de franci elveţieni impozitul pe venit cerut de guvernul din Liechtenstein, ca şi onorariile avocatului din

Vaduz la care Anstalt-ul este domiciliată oficial. Am vrut să urmăresc pista: fondurile vin din Elvetia, conturi în numerar. Nu mă întrebați cum, dar am mers mai departe: am dat peste un al doilea avocat în Geneva, mut ca o stâncă, care este plătit prin prelevare automată într-un cont în numerar, aprovizionat în mod regulat. N-am putut să merg mai departe. Să mă ia naiba dacă înțeleg ceva dintr-un mister atât de impenetrabil. Un lucru este sigur: nu este bancherul dumneavoastră. El însuși a efectuat acum câțiva ani o anchetă identică. Martin Yahl a încercat să descopere identitatea cumpărătorului casei... Diger vestea.

–Și cealaltă afacere?

–Se conturează, spune Lavater. La aproape zece mii de km distanță, simt un fel de excitare în vocea lui de obicei calmă și exactă. Eu, prin contrast, în fața nopții iluminate a Hong Kong- ului, simt deodată o febră care mă face să tremur.

–Ascultați, spune Lavater, este cea mai fantastică afacere de deturnare despre care am auzit vreodată. Atenție: n-am probe. Și, dacă vreți părerea mea, n-o să am niciodată. Nici o șansă, o să vă spun imediat de ce. Nu, nici o probă, dar mai mult decât o impresie, aproape o convingere absolută. Este improbabil ca tatăl dumneavoastră să fi murit ruinat. Ancheta noastră este formală.

Notez imediat că Lavater a vorbit de tatăl "meu", deci a înțeles cine sunt. Și atunci?

–A fost o manipulare, o deturnare, o spoliere, o captare de moștenire, numiți-o cum doriți. Cincizeci sau șaizeci de milioane de dolari a scris corespondentul dumneavoastră anonim. După părerea mea, este o subestimare. Trebuie să vorbim de dublul, dacă nu de triplul sumei.

–Șansele unei acțiunări în justiție?

–Nule. Doar dacă acceptă cineva să vorbească. Și nici în acest caz nu cred.

–De ce?

–Pentru că lovitura a fost fabulos de bine montată.

–De către cine?

–Fără nume la telefon. Dar autorul sau autorii au avut complici. În prezent facem o selecție. Un lucru este sigur: există niște oameni care, acum treisprezece ani, au devenit dintr-o dată mult mai bogați decât au visat vreodată, și asta în câteva luni.

–Vreau numele lor.

–Le veți avea. Mai lăsați-mi puțin timp. Am nevoie de bani.

–Vă trimit patruzeci de mii de dolari.

–Nu pe numele meu, vă rog. În contul cărui număr vi l-am dat.

–De acord. Restul, la recepționarea trimiterii dumneavoastră.

–Nu am adresa dumneavoastră.

Fără să ezit:

–Numele meu, prin amabilitatea d-rei Sarah Kyle, White Sands Hotel, Mombasa, Kenya. Mi-ați spus că nu voi avea niciodată șansa să dovedesc deturnarea; de ce?

–Pentru că sunt aproape sigur că este același om care a desenat schema societății tatălui dumneavoastră și apoi care, cu un oarecare geniu, a demontat totul, a șters totul, a reconstruit totul în altă parte, fără să lase nici cea mai mica urmă, nici cea mai mică dovadă. Nu-mi este frică de cuvinte; cel care a făcut asta este un geniu. A fost prestidigitație, magie. Personal, sunt plin de admirație și nu glumesc deloc.

–Știți cine este?

–Ați văzut filmul lui Errol Flynn, *Robin des Bois*? Era acolo un actor care se numea John Carradine și care juca rolul lui Scarlett, Will cel Stacojiu. Pentru că se numea tot John Carradine, i s-a dat porecla de Scarlett unui avocat american ieșit de la Harvard, unde l-a avut coleg pe un bancher elvețian pe care cred că nu-l agreați deloc. Scarlett a operat manipularea. Magicianul este el.

Până acum, Lavater a refuzat să-mi spună clar vreun nume și totuși pe acesta nu ezită să-l lanseze în spațiu.

Râde:

–Sunt dezolat. Scarlett a murit.

Telefon din partea lui Ching Nu Mai Știu Cum:

–Sunteți liber mâine, începând de la ora 6.00?

–Bineînțeles.

–Îmi voi permite să trec să vă iau de la Mandarin Hotel. La 5,30.

Nimic mai mult, dar am înțeles: îl voi întâlni pe foarte, foarte importantul domn Hak. Am încercat să culeg informații despre el. Hyatt m-a privit surprins: "M-ar mira foarte să ajungi vreodată să vorbești cu el. –Dar ce are atât de special? Trăiește în ceruri așezat pe un nor? - Este foarte, foarte important. - Rahat. Și eu sunt important. Sunt tipul cel mai important pe care îl cunosc. Este chiar atât de bogat? - Nu este vorba de bani. Nu numai. Aici suntem la Hong Kong." Și Hyatt mă privește ca și cum mi-ar fi dat o informație capitala. Într-o zi o să-l omor.

Mercedes-ul ne-a luat de pe debarcaderul lui Star Ferry. O luăm spre aeroportul Kaitak și ne urcăm la bordul unui mic avion de turism. Direcția spre nord, adică spre China.

Lângă mine, Ching nu face nici o mișcare. Zborul este de fapt foarte scurt, vreo zece minute. și zăresc curând sub aripile noastre, în apus, o insulă muntoasă, care nu pare deloc animată decât de un minuscul sat de pescari stabilit într-un golfuleț.

–Suntem în China?

–Suntem tot în Hong Kong, în Noile Teritorii. Dar China este acolo.

O linie la orizont, abia la câțiva kilometri. Avionul se așează zdruncinându-se pe o scurtă pistă de ciment. Un Land-Rover cu șofer chinez tăcere garantată, o pistă peste două său trei coline și vegetația apare dintr-o dată, urmând după pietriș și pământ gol, sinistre până aici. Identific arbuști și pini care n-au crescut singuri. Puțin mai încolo, dincolo de un șir dublu de eucalipți mărginind o alee, în mijlocul unei mări albe de camelii, magnolii uriașe și azalee, se conturează un pridvor. Coborâți din Rover, defilăm, Ching și eu, printre doi pereți de orhidee. Pe jos se află peste tot ciment fin, fără nici cea mai mică treaptă. Este foarte frumos și de un calm extraordinar, chiar apasător. Casa domnului Hak este în fața mea. Îl voi întâlni și va fi una dintre întâlnirile cele mai surprinzătoare din viața mea.

6

Privirile îmi sunt atrase în primul rând de mâinile lui: sunt lungi și fine, elegante si chiar grațioase; la fiecare, unghia degetului mic este exagerat de lungă, peste zece centimetri.

Dar foarte repede atenția mi se deplasează spre altceva, se transformă chiar în fascinație: spre picioarele lui. Dl. Hak poartă un halat de mătase neagră, care se deschide la mijlocul pulpelor si lasă să apară două mecanisme ciudate de metal strălucitor. Este vorba de niște cilindri, cărora nici măcar nu li s-a împrumutat forma unor membre umane adevărate. Această indiferență estetică față de convenții este impresionantă; întotdeauna mă impresionează. Pe oțel, la înălțimea punctului unde în mod normal s-ar găsi genunchiul, disting niște caneluri care se încrucișează în unghi drept, delimitând opt careuri mici. Și la fel și pe celalalt genunchi. Dl. Hak stă jos.

–Doriți să beți ceva, d-le Cimballi?

Mă întorc: Ching a dispărut în liniște, abandonându-mă. Camera în care mă aflu este un salon, iar camerele vecine, numeroase, nu sunt determinate decât prin niște pereți despărțitori, probabil mobili. Podeaua îmi pare de marmură, de o marmură aproape neagră cu nervuri gri-argintiu; nici

urmă de treaptă la vedere, totul este la același nivel. Mobilele sunt puține și, atunci când sunt, îmi par mai mult decât luxuoase, în special niște paravane uimitoare, vopsite cu lac negru și roșu-mușcată.

–Doriți șampanie?

–Scuzați-mă. Da, mulțumesc.

Mă aștept să văd aparând vreun servitor. Dar ramânem singuri și doar mâna d-lui Hak se mișcă: se pune pe coapsa stângă. Unghia degetului mic intră într-una din caneluri și ridică o trapă minusculă: apare un cadran microscopic, cu patru butoane cât o gămălie. Degetul lui Hak atinge butoanele conform unui anumit cod. Trapa s-a închis. Dl. Hak se ridică și îl privesc cu spaimă cum merge: avansează păstrându-si bustul, de fapt tot corpul lui viu, imobil; aș putea să jur că linia umerilor desenează o traiectorie perfect rectilinie. Și totuși progresează, se deplasează, ca acele jucării electronice minunat reglate, la care doar soclul de metal este animat. Mișcarea curge la fel, de o identică perfecțiune tehnică.

Ajungem într-o cameră al cărei întreg perete din fund este semicircular. Centrul este ocupat de fotolii și canapele, toate cu fața la peretele curb.

–Așezați-vă, vă rog...

O foarte ușoară mișcare în spatele meu: avansând într-o tăcere totală pe marmura de pe jos, un fel de masă mobilă cu rotile de cauciuc se apropie lent de noi, fără ca nici un servitor s-o manipuleze. Se oprește delicat lângă dl. Hak.

–Ce marcă de șampanie preferați?

–Nu pot să sper atât de mult. Alegeți dumneavoastră.

–Dl. Hak se așează. Se pare că este singurul gest care îi este dificil: mai curând se lasă să cadă pe spate. Odată așezat, mâna lui deschide alte trape microscopice, de data

asta pe genunchiul drept; se întâmplă mai multe lucruri: apare o a doua masă mobilă, la fel de silențioasă ca și prima, având, pe mai multe etaje, mai multe duzini de pateuri minuscule, bulete de pește, crevete, sepia, clătite de tot felul, biscuiți cu cremă, gaufre; în același timp, spațiul este umplut de muzică occidentală, clasică, ar putea foarte bine să fie Brahms. În sfârșit și mai ales, în acelasi timp, panoul lăcuit cu negru de pe peretele semicircular glisează încet de la stânga la dreapta și descopăr că suntem la nivelul mării luminată de proiectoare multicolore și schimbătoare, de care suntem despărțiți printr-un vitraliu de 2,50 înalțime și aproximativ 12 metri lungime.

–Sunt impresionat.

–Mulțumesc, d-le Cimballi.

Mă servește el însuși cu șampanie. Și apoi, fără nici o trecere, mă întreabă despre Kenya. Nu știu ce știe despre mine și de altfel nu am nimic de ascuns. Îi povestesc împrejurările plecarii mele de la Londra, afacerea mea cu schimbul valutar. Îi vorbesc chiar și despre aur. Privirea lui vie și inteligenta nu mă părasește deloc.

–De ce Kenya?

–De ce nu Kenya?

Zâmbește:

–De acord. Vorbiți-mi despre aceste gadget-uri.

–Nu sunt prea multe de spus: cred cu fermitate că există o piață, sunt gata s-o deschid sau s-o dezvolt. Asta e totul.

Cu câteva minute mai devreme eram gata să mă lansez în explicații vehemente, pe scurt, să-mi vând ideea cât pot mai bine. De când sunt în fața acestui om semiartificial am brusc impresia că asta n-ar servi la nimic. Poate chiar această discreție o să-l convingă; sau totul s-a jucat în câteva secunde, cum se întâmplă adesea. Aflu că uzina în care

Ching este director comercial îi aparține lui, lui Hak personal, că această uzină nu este singura pe care o controlează, mai sunt multe altele, în diverse domenii, și că by the way, în treacăt fie spus este de acord să-mi acopere investițiile în gadget-uri până la suma de o sută cinzeci de mii de dolari, eventual chiar mai mult.

Nu mi-a spus în seara aceea ceea ce aveam să aflu mai târziu, și anume că dl. Hak este de fapt unul dintre principalii oameni de afaceri oficiali ai Chinei lui Mao că astfel controlează și girează bunuri și capitaluri considerabile nu numai la Hong Kong, ci peste tot în Asia de Sud-Est și chiar puțin mai departe. Este un fapt care pentru mine s-a dovedit mai apoi capital, decisiv și, prin unele aspecte, la originea uneia dintre cele mai frumoase spaime din viața mea.

Astfel încât, în momentul când am ajuns din nou în Hong Kong, adică în Victoria, nimic nu se mai împotrivea lansării mele în aceasta afacere pe care Hyatt n-a vrut-o. Totuși, în acest sfârșit de august, mirat poate de sprijinul miraculos pe care l-am găsit la dl. Hak, acceptă să mă ajute: acea rețea comercială în Europa, cu care se lăudase atât, există bine mersi și el a fost chiar de acord să mă însoțească până la Paris ca să-mi realizez antenele de care am nevoie. Îi propun –prostește - pentru ultima dată să se asocieze cu mine; refuză (din fericire). Preferă, zice el, un salariu fix.

Va fi cea mai proastă afacere din viata lui. În aproape 11 luni, crearea, distribuirea și vânzarea gadget-urilor vor face o cifră de afaceri de zece milioane de dolari.

Partea mea, separat de cea a d-lui Hak: un milion cinci sute de mii de dolari.

Dansul Franz, dansul continuă.

Mai repede, mai repede...

Suntem la Londra de câteva zile, Hyatt și Londra, unde contactele cu care se lăudase Hyatt s-au dovedit până la urmă utile, mai puțin decât pretindea el, mai mult decât speram eu.

Neavând deloc intenția să merg eu însumi să prezint fiecarui vânzator en detail din Marea Britanie gadget-urile pe care i le sugeram să le comande, am angajat pentru asta o tânară foarte dragută, care s-a întâmplat să fie daneză, care se numește Ute, care măsura un metru optzeci și sase sau optzeci si șapte și care se dezbracă complet, de fiecare dată când o întrebi dacă ține să-și păstreze paltonul pe ea. Am descoperit-o într-o agenție de manechine și este un adevarat manechin, nici un dubiu în aceasta privință: este suficient s-o vezi plimbându-se încoace și-ncolo cu două volume din *Enciclopedia Britannică* pe cap, mestecând un morcov.

Nu poartă sutien și când se apleacă să facă o demonstrație cu Desfăcătorul cu TNT și cu Caimanul Golește Buzunarele cu Pedale, interlocutorul poate să privească până în fundul slipului ei, sub rezerva că poartă unul.

În afără de morcovi, pe care îi consumă în cantitați impresionante, costă relativ ieftin. Mă gândisem s-o plătesc cu ora, cum se procedează cu manechinele. A refuzat cu energie.

–Vreau să fiu plătită cu comision. Prostiile voastre de gadget-uri sunt de o stupiditate extremă, dar specia umană stabilește în fiecare zi noi recorduri în acest domeniu și ar trebui să vindem tone. șoupi, batrâne, am plecat!

De altfel, spune ea, Papa Ute, la Kobenvhn, vinde aspiratoare din ușă în ușă. Altfel spus, ea are comerțul în sânge și apoi, cu înalțimea ei, asta sau baschetul, alegerea nu e grea.

Suntem la Ritz, la Londra deci și, în spatele danezei, Hyatt gesticulează ca un naufragiat al Royal Navy la pândă după o balenă eșuată, pentru a-mi arăta că el dezaprobă. (Ăsta este avantajul cu Hyatt, am sfârșit prin a înțelege că, atunci când nu este de acord, afacerea o să fie bună.)

Ute îi descoperă activitățile de semafor. Se întoarce, îl ia sub braț și îi închide în nas ușa de la culoar.

–Așa, spune. Chiar dacă am aerul unui turn de control, nu sunt complet idioată. Cu afacerea asta o să ne descurcăm de minune. Vreau exclusivitatea pentru insulele Britanice și Danemarca.

Își scoate diversele chestii pe care le are pe ea și este foarte adevărat că nu poartă chiloți.

–Nu mi-e frig niciodată, îmi explică.

–Mai ales la ochi. Insulele britanice și Danemarca! Și mai ce?

Ne întindem unul lângă altul pe pat și picioarele ei le depășesc cu vreo 15 cm pe ale mele, chiar dacă suntem la același nivel cu capul.

–Aș putea să-ți cer Suedia și Norvegia, dar nu, sunt rezonabilă. Nu vreau decât 10%.

Rânjesc.

–0,5 % ajunge. Prima întrerupere.

–5%, zice.

–Prostii.

Întrerupere.

–Am o groază de idei, spune ea mai târziu, fără suflu. Aș putea să formez un batalion de fete. De exemplu. Fără sutien.

–Întrerupere. Pielea ei miroase a iasomie. Sfârșesc prin a zice:

–De acord pentru 1%.

Se ridică, se duce să deschidă fereastra, reglează la maximum aerul condiționat și, având în vedere că îngheț, începe să mă încălzească.

–3%

–1,5%.

–2.

–Ajutor, viol!

Paris. După laboriosul calcul obișnuit, constat că la Hong Kong trebuie să fie ora trei dimineața, ora la care Li și Liu ating de obicei vârful de formă. La Londra am avut niște idei noi de gadget-uri și am depus rapid brevetele, în special un Sac de Râs (un sac care, de câte ori îl ridici, scoate un râs de fantomă-vampir) și mai ales Fantomas' Bank, o pușculiță din care iese o mâna care îți zmulge monezile și care va deveni unul dintre marii mei cai de bătaie. Li și Liu izbucnesc într-un râs nebun, intercontinental.

–La bucată, aveți tot timpul, spune Hyatt care se acreste pe zi ce trece, începând să înțeleagă că această afacere cu gadget-urile este în curs de a lua proporții surprinzătoare. Vede bine că succesul începe să apară. Îl vede prin reactiile din Franța. Îl constată și cu ocazia unei întâlniri cu niște oameni de afaceri americani. Gadget-urile mele îi interesează și eu le dețin brevetele; semnăm foarte repede contractele sau convenim asupra lor, fie că mi le cumpără direct pentru a le revinde, fie că le produc ei înșiși sub licență. S-a hotarât că Hyatt va pleca cu ei în Statele Unite pentru a pune la punct ultimele detalii, în timp ce eu mă voi ocupa de Europa. În mod normal ar fi trebuit să inversăm

rolurile, Hyatt să rămână și eu să traversez Atlanticul, dar vreau să-l întâlnesc pe Marc Lavater.

–Nu am încă nimic nou, îmi spune Lavater. V-am vorbit despre familia Leoni?

–Nu.

–Este un cuplu care a fost angajat acum zece sau doisprezece ani pentru a se ocupa de *La Capilla*, la Saint-Tropez. Angajat de notar. I-am interogat eu însumi: nu știu nimic, n-au văzut niciodată nimic, doar o singură dată o mașină înmatriculată în Elvetia, un Mercedes cred ei, care a sosit la căderea nopții și a plecat înainte de răsăritul soarelui. Notarul îi prevenise, cerându-le să nu se arate și să nu încerce să vadă cine era în mașină. Și este adevărat că n-au văzut pe nimeni.

–Când se întâmpla asta?

–Pe 28 august, acum trei ani.

–A zecea comemorare a morții tatălui meu.

Lavater îmi zâmbește.

–M-am întrebat dacă nu cumva erați dumneavoastră.

Îmi vine să urlu de râs.

–Calm. Familia Leoni nu mai știe nimic altceva. Au primit ordine să mențină casa în aceeași stare, fără să schimbe nimic în ea.

Simt cum urcă furia în mine. Cine este proprietarul casei din Saint- Tropez? CINE ESTE? Misterul ăsta mă înnebunește. Îl întreb pe Lavater:

–Și notarul? Nu putem să-l cumpărăm?

–Și asta e amuzant, spune Lavater. E rândul meu să mă prăpădesc de râs. Îmi zâmbește, liniștitor:

–Haideți, nu luați lucrurile chiar atât de în tragic. Toate astea vor sfârși prin a se limpezi. De ce nu veniți într-o seară la noi, să cinăm împreună?

–Și restul? Lista de nume pe care mi-ați promis-o?

–Trebuia să vă trimit un prim raport peste câteva zile, în Kenya. Or, iată-vă la Paris. Va trebui să mai așteptați. Vreți să vă dau înapoi cei cinzeci de mii de dolari? Pot să vi-i dau pe loc, dacă doriți.

Prietenia noastră s-a născut fără îndoială mai înainte, dar oficial a luat nastere totuși în acest moment. Reușesc să îi zâmbesc, în ciuda furiei care continuă să-mi înnoade stomacul.

–De acord, voi aștepta cât va trebui. Și vă voi face o vizită într-una din seri. Cu multă plăcere.

Trec două zile în care nu încetez să alerg. Pe baza rețetei Hyatt, în final foarte utilă, pun în mișcare o rețea cu adevărat europeană, cu oameni care vor supraviețui, în ceea ce privește relațiile mele cu ei, aventurii gadget-urilor și pe care îi voi regăsi mai târziu, de exemplu Letta la Roma. Dar succesul, chiar triumful ideii mele nu sunt suficiente ca să mă elibereze de această angoasă furioasă, aproape plină de ură, pe care informațiile lui Lavater au implantat-o în mine. Hyatt a plecat în Statele Unite și sunt singur, la numai două zile de ziua mea de naștere; voi împlini 22 de ani. În camera de hotel în care m-am refugiat doborât de oboseală după zece sau douăzeci de discuții și reuniuni, ridic receptorul, jucându-mă nervos cu bricheta-magnetofon care, de fiecare dată când o deschizi, îți intonează la ureche: " O să te pricopsești cu un cancer, nefericitule!" Subtil ca dracu si, în plus, de bun gust... Dar mai prost este că va merge, va merge, că merge deja. Am vândut zeci de mii în trei zile.

–Ute? ia primul avion si vino la mine.

–Doar dacă am chef, bătrâne.

–Și ai chef?

–Mda.

–Atunci, pe curând.

Ajunge la 10,30, debarcând direct dintr-un taxi, dintr-un avion și dintr-un alt taxi; are la ea două volume din *Encyclopaedia Britannică* și, agățat de gât, un sac plin cu morcovi, ca un cal din Garda Republicană aducându-și la un picnic propria rație de ovăz. O duc să luăm masa în Place de la Madeleine. Ne așezăm și iau un aer trist:

–Sunt trist, Ute.

Își deschide bluza și, în timp ce diversi chelneri cască ochii, îmi arată un sân: și-a tatuat pe el o margaretă, sfârcul fiind mijlocul florii. E foarte drăgut.

–Tatuajul nu se șterge și când îl lingi are gust de căpșuni. Vrei să-l lingi? Mă uit la chelneri, la tot personalul, la cei douăzeci sau treizeci de clienți care ne privesc insistent. Le adresez un zâmbet idiot și răspund:

–Căpșuni cu cozi de raci nu prea merg, nu? Mă mângâie pe obraz.

–Mai ești trist?

–Deloc. Încheie-te la bluză acum.

Ne zbenguim o parte din noapte și în zori cer micul dejun, care ne este adus cu rapiditatea obișnuită, adică după trei sferturi de oră și recunosc imediat vocea cameristei:

–Tava, întreabă camerista, unde o doriți. Pe masă sau în cap?

Deschid ochii.

–Salut, Sarah, ce surpriză!

O contemplă pe Ute, ale cărei picioare și al cărei cap depășesc cearceaful, la cele două extremități ale patului.

–La dracu, strigă. Ai pus două cap la cap sau e tot aceeași?

A treia zi, într-o vineri, seara, aterizăm la Geneva, eu și Sarah. La Cointrin, închiriez o mașină și, traversând Geneva fără să ne oprim, ne întoarcem în Franța prin Annemasse.

Drumul urcă. La Cluses, o iau la stânga în direcția Morzine; la Parador tocmai închideau, au acceptat să ne aștepte și să ne primească, prevenindu-ne că vom fi singuri și că personalul va fi redus. Privire sarcastică și verde a lui Sarah, printre pleoape:

–Și de unde pasiunea asta subită pentru munte?

–Mi se acrise de kikuyuși, de chinezi, de tropice; voiam să văd vaci. Atunci ar trebui să mergem în Normandia. E plină de vaci, Normandia. Nu se lasă păcălită și, de mine, n-a fost niciodată păcălită și nici nu va fi. Mă întreabă:

–Când vrei să mergem la Geneva?

–Cine a vorbit de Geneva?

–O păsărică. Când? Azi? În noaptea asta cu cape imense și măști de catifea neagră pe figură?

–Mâine. Nu, poimâine.

–Pentru că o să fie duminică și nici țipenie pe stradă, totul e limpede. Că veni vorba, la mulți ani! De ce crezi că mi-am părăsit duzina de amanți africani? La mulți ani, Franz! Sunt momente în care îmi ești aproape simpatic, să știi!

Totul se petrece după cum prevăzuse. Duminică dimineața pe la 9, Geneva este aproape tot atât de pustie cum era hotelul nostru. Dintr-o ultimă precauție, care o face pe Sarah să rânjească, am parcat departe și trecem pe jos peste Rhone, pe micul pod din Bergues, facând o haltă în gradinița din insula Rousseau. De acolo, descoperim ușor

banca, citim chiar numele lui Yahl. Tremur. Sarah mă ține de mână, îmi atinge umărul cu umărul ei.

–Ești țicnit, Franz. O să-ți petreci viața încercând să te răzbuni pe tipul ăsta? Cine a auzit vreodată de o răzbunare împotriva unui bancher elvețian?

... Șoldul ei lângă al meu. Sarah are un corp subțire, constant și integral bronzat, este șatenă natural, de fapt cu părul aproape negru; este fină,dar musculoasă, nervoasă, cu sânii mici și duri. A face dragoste cu ea nu este neaparat o desfătare, ci, cel mai adesea, o luptă, pe care n-o câștig decât întâmplător.

–Franz, uită totul și hai împreună la Hong Kong. Ai viitorul în fată, ce vrei să-ți mai spun? Îți trebuie o predică? O să fii bogat. Uită-l. Vei fi într-o zi, probabil, mai bogat decât el. Și atunci o să-i arăți tu lui. Uh, am vorbit, Față Palidă!

–Rahat.

–Am chef de o cafea.

–Cel puțin să trecem prin fața clădirii.

–Și să facem pipi pe ușă!

Traversăm Rhonul și piata de la intrarea pe podul spre Mont Blanc; jetul de apă este în stânga noastră, fațada băncii în dreapta. Sarah șușotește:

–Poate e acolo, ascuns în umbra, „pândindu-te cu ochii lui negri de șacal. –Albaștri, are ochii albaștri.

–Și cafeaua mea?

În fața Touring Club-ului o luăm la dreapta, pentru a ajunge la Rue de Rive. S-a terminat. N-a servit la nimic, bineînțeles. Dar sunt încă bolnav și palid. Sarah mai are puțin și se sperie. "Pentru Dumnezeu, Franz, chiar în halul ăsta? Ești nebun! Și vorbesc serios."

Ne întoarcem la Morzine și acolo sus, ea este cea care face dragoste cu mine, cu o tandrețe neobișnuită. Apoi merge de colo-colo prin cameră, cu aerul acela preocupat pe care știu atât de bine să-l ia femeile în ceea ce ele consideră casa lor, chiar dacă nu este decât o simplă cameră de hotel. O întreb:

–Chiar ai crezut în ceea ce mi-ai spus, că o să fac avere?

Izbucnește în râs si îi primesc privirea verde, lichidă, pe care i-o cunosc atât de bine.

–Da. Și vei face burtă, vei avea costume de lână pieptănată, un iaht și două aparate de ras electrice, pentru cazul în care primul s-ar defecta. Acum, mișcă, o să pierdem avionul.

Din Paris telefonez din nou la Hong Kong. Totul merge bine, uzina lui Ching Nu Mai Știu Cum funcționează cu un randament maxim; celelalte uzine ale domnului Hąk au intrat și ele în dans, scuipând gadget-uri cu tona. Călătoresc prin Europa cu Sarah. Mergem în Germania, în Italia, în Spania, în Scandinavia. Ajungem și în Maroc, în Egipt și în Grecia. Peste tot, discutii si contracte. Totul foarte repede, sunt incapabil să rămân pe loc, sunt febril. Hyatt îmi telefonează si se întoarce curând de la New York și din Califomia, unde rezultatele ne depășesc speranțele. Hyatt este mândru și, în același timp, copleșit de acest succes, din care nu va avea aproape nici un beneficiu. Îl consolez, dar fără să deschid seif-ul: nu l-a furat, cu atât mai rău pentru el, a avut ocazia.

Sunt atât de ocupat, încât am uitat să-l caut, cum ne-am înțeles, pe Marc Lavater. Până la urmă îl întâlnesc, nu la

birou, ci la un număr de la o casă aproape de Chagnsy în Bourgogne.

–Mă întrebam pe unde rătăciți...

Am dintr-o dată intuiția că are noutăți.

–Cu atât mai mult cu cât nu știam unde să vă găsesc. Am lista.

Liniște. Mâna îmi strânge telefonul să-l spargă. Există o voluptate în ură.

–Câți sunt?

–Șapte.

–Printre care și Martin Yahl?

–Evident. Pe cât mi-a stat în putință, i-am clasat pe acești domni în ordinea responsabilităților, adică a responsabilității pentru cele întâmplate. Și Yahl este în frunte, cu numărul 1.

L-am sunat pe Lavater din Roma și mă pregătesc să mă întorc la Hong Kong, unde Ching mă cheamă de mai multe zile. Mă gândesc repede și îi spun lui Lavater:

–D-ra Sarah Kyle va fi la Ritz din Paris în seara asta. Ați putea să-i dați lista? Perfect.

Sarah se încruntă vazându-mă ca dispun astfel de ea.

–Multumesc, Marc.

Vreau să închid. Lavater:

–Cimballi? Franz?

–Da?

–Pune-i pe grătar cât poți. E singurul lucru pe care nu l-au furat.

Zâmbesc la telefon. Urcând în mine ca o maree irezistibilă, resimt beția feroce de pe Old Brompton Road, mai puternică și mai cruntă-decât-oricând.

Da! Da, o să le vină acru!

II

OPERAȚIUNEA DRAGONUL DE ARGINT

7

Personal, aș fi ales Kowloon pentru a mă stabili, în aceasta portiune a peninsulei care merge de la debarcaderul Star Ferry până la Jordan Road, adică Tsimshatsui. Este foarte animăt, acolo nu se doarme practic niciodată, dar îmi place asta și apoi cine dracu are nevoie să doarmă atât? Și este plin de magazine si de hoteluri intenaționale cu baruri garnisite cu fetru.

–Tocmai de-aia, spune Sarah. Văd destule hoteluri. De altfel, nimic nu te împiedică să vii să locuiești singur la Kowloon. Ne vom vedea o dată pe săptamână, în ziua mea liberă. Dacă voi fi liberă.

Ticăloasă. Până la urmă am (a) ales o vilă în cartierul Stanley, pe insula Hong Kong propriu-zisă. Pe fereastră vedem plaja si un port nu prea mare. Suntem la capătul lumii, dar biroul meu, care se afla în Central, nu este decât la vreo zece kilometri.

–Cât despre chirie, a mai spus Sarah, pe din două, bineînteles. O să țin eu socotelile, dacă nu te deranjează.

A găsit de lucru la Repulse Bay Hotel, unul dintre cele trei mari hoteluri din Hong Kong, pe lângă Peninsula și Mandarin și ține neapărat să-și păstreze libertatea. În primele zile sunt tot nervos. "Și dacă vreau să mă culc cu tine..." Cu

surâsul acela angelic pe care trebuie că-l adresează clienților din hotel: "Solicită o întâlnire, dragul meu." Chiar în aceeași seară îi depun o bancnotă de 10 dolari Hong Kong pe pântecele gol. Îi explic: "Cadou." Privire filtrată a ochilor ei verzi. Ia bancnota între degetul mare și arătător, o pune cu mare grijă în geantă și se întoarce cu o bancnotă identică, pe care o rulează și mi-o înfășoară pe membrul viril. "Cadou.", spune. Și se culcă la loc lângă mine.

În afară de aceste scurte încăierări, tip conjugal. Curios, nu este deloc o femeie de interior, ea, care administrează un hotel cu o mie de camere; ai putea să-i zugrăvești salonul în violet și n-ar remarca. Știu asta, am făcut-o. Trăim bine, chiar foarte bine. Capitalul meu atinge pentru prima dată un milion de dolari pe 14 martie, vom vedea de ce îmi amintesc această dată. Nu l-am revăzut încă pe dl. Hak după întoarcerea mea la Hong Kong, dar mi-a trimis complimente prin Ching.

Și apoi, există lista. M-am jucat cu ea, consacrându-mi ore întregi pentru a o citi, a o răsciti, a învăța pe dinafară, "până la greață", informațiile pe care le scontez lasă urme în furia rece care mă cuprinde. Prin ea îmi fac o idee mai exactă asupra a ceea ce era imperiul tatălui meu. Am dat fiecăruia, cum a făcut Lavater, un număr de ordine. Pe locul întâi, cu un avans considerabil, Martin Yahl la Geneva; pe al doilea, unchiul Giancarlo, Imbecilul, fratele mai mare al tatei, profesor de engleză, acum pensionar, locuind la Lugano, care nu valorează mai mult decât Yahl; pe al treilea loc, Alvin Bremer, al cărui nume îmi este familiar, care trebuie să fi venit altădată în vacanță la Saint-Tropez și care are o reședință luxoasă pe malul lacului Michigan, la Chicago, nu departe de campusul Universității Loyola și cunoscut ca președintele unei societăți de ciment și materiale

de construcție cu un capital de două zeci de milioane de dolari; pe locurile patru și cinci (sunt asociați), un anume John Hovius, argentinian de naționalitate și un scoțian din Glasgow, numit James Donaldson; cei doi au interese mari în America Latină, în special în Chile și sunt legați de Banca Yahl printr-o rețea subtilă de societăți, subtilă, dar reală; pe șase, un californian pe nume Sidney H. Lamm, promotor imobiliar la San Francisco.

Al șaptelea este în fine un francez; se numește Henri-Georges Landau, locuiește la Paris, într-un apartament în arondismentul al VI-lea, bunuri imobiliare și proprietar al unei mari braserii pe Champs-Elysees.

"Ne străduim să culegem despre fiecare un maximum de informații, conform dorințelor dv.", mi-a scris Marc Lavater odată cu primul dosar pe care mi l-a trimis. De atunci, între consilierul fiscal și mine legăturile s-au consolidat, vorbim des la telefon, astfel încât i-am și propus să vină, împreună cu soția, să petreacă sărbătorile de Anul Nou la Hong Kong. Cuplul debarcă pe 23 decembrie și va petrece cinci zile împreună cu Sarah și cu mine. În aceste cinci zile, preocuparea principală a fost să studiem noile dosare pe care mi le adusese.

–Să începem cu Landau, francezul. Eram la fața locului și a fost mai ușor. L-ai întâlnit cu siguranță, la Saint-Tropez sau în apartamentul părinților, de pe Rue de la Pompe. În orice caz, te-a văzut pe când erai copil.

Fotografia pe care mi-o întinde reprezintă un om la vreo cincizeci de ani, un bărbat bine, Legiunea de Onoare și părul grizonat artificial. Gura puțin moale. Lavater:

–În ceea ce-l privește, avem toate informațiile bancare necesare. Știm chiar că a plasat ceva bani în Elveția, în 1968, și că acești bani sunt în continuare acolo; suma se

învârte în jurul a sapte sute de mii de franci. Activ oficial: două apartamente la Paris, unul pe Avenue du Marechal-Lyautey, cu vedere spre hipodromul Auteil, celălalt, mai vechi, în Cité; în acesta locuiește amanta lui. Mai are și o vilă la Cannes... Era să uit: apartamentul din Cité este pe numele amintitei amante, Amanda Femet, de fapt Marthe, dar trebuie să existe pe undeva vreo hârtie care să anuleze acest act oficial. Asta ca bunuri neproductive. Sursa veniturilor: o mare braserie pe Champs-Elysées, a cărei valoare este estimată între opt și nouă milioane. A cumpărat-o cu un sfert din sumă în aprilie 1957. –La opt luni de la moartea tatei. De unde veneau banii?

–A prezentat atunci creanțe care i-au fost plătite de către Banca Martin Yahl S.A. Trei milioane de franci actuali. Până atunci fusese un om care câștiga bine pe lângă tatăl tău, dar nu mai mult.

Ca întotdeauna când mă concentrez asupra unui lucru, merg. Am iesit, Lavater și eu, pe Des Voeux Road. Lavater vorbește mergând, amuzându-se de extraordinarul spectacol al strazii. Îl conduc spre Piața Centrală, pasajul Țesăturilor și strada Ouălelor.

–Cele trei milioane de arginți ai lui Iuda.

–Totul crește în zilele noastre

–Care era rolul lui pe lângă tata?

–Meritul lui este de a fi fost primul care l-a secondat pe tatăl tău când s-a instalat în Franța. Dar Landau n-a fost niciodată un vultur. Tatăl tău îi încredințase gestiunea bunurilor lui franceze. Cineva mi-a spus că în 1956, cu puțin înainte de a muri, tatăl tău se gândea să-l îndeparteze pe Landau, care nu era destul de competent. Dar asta e doar un zvon.

–Care este situația afacerii cu braseria?

–A cunoscut suișuri și coborâșuri; nu s-a ocupat destul de ea. Acum este o afacere care merge. Acum câteva luni a demarat niste lucrări importante.

–Finantate de cine?

Lavater zâmbește. Părăsim Aberdeen Street și mergem către templul lui Ma Mo. Un ghicitor cu o pasăre într-o cușcă se strecoară printre noi. Lavater ridică capul:

–Ai spiritul foarte viu. Este adevărat: defectul armurii este aici, în aceste lucrări pe care le-a întreprins și în împrumutul pe care l-a făcut pentru a le finanța.

–Cât?

Marc Lavater s-a oprit în fața unui bărbier în aer liber, care lucra după moda veche, conform căreia barba este zmulsă fir cu fir, fiecare fir fiind prins într-un laț de mătase.

–Aproximativ patru milioane de franci, spune în fine Lavater, fascinat de spectacol.

Plecăm mai departe. Ajungem în celebra Cat Street, pe strada Hoților, cu multele ei straduțe în trepte. Lavater inspira, vizibil încântat.

–Nu-ți place Hong Kong-ul, Franz?

–Nu.

Mă gândesc la Landau. Lavater mă privește atent.

–Vrei să vorbim acum despre Hovius și Donaldson?

Literalmente tremur de furie. Scutur din cap:

–Mai târziu. Mai întâi Landau. Încep cu el.

8

Paris, 20 februarie, ora 8,50 dimineața. Sunt pe Champs-Elysées de mai bine de o oră și am înghețat de frig, în ciuda unui palton îmblănit. Cerul este jos și cenușiu și o să ningă, a spus băiatul din bistroul de pe Rue du Colishe, unde mi-am băut cea de-a cincea sau a șasea cafea de când m-am sculat, după o noapte aproape nedormită. Am sosit aseara din Hong Kong. Aștept.

A trebuit să mai aștept încă 25 de minute înainte ca mașina să apară în sfârșit. Este un BMW mare, strălucind de curățenie. El este așezat în spate, citind parcă Le Figaro. Masina oprește exact acolo unde mi s-a spus că va opri. Coboară, după ce șoferul i-a deschis portiera, și se depărtează pe jos. " *În principiu, nu se oprește niciodată chiar în fața braseriei. Este felul lui de a face sport. Uneori coboară tocmai în Place de la Concorde, dar în general nu merge mai departe de Théâtre des Ambassudeurs. Acolo face cale-întoarsă și ajunge la birou.*"

În dimineața aceea, nu a mers decât până la Théâtre des Ambassadeurs. Îl urmăresc, la vreo treizeci de metri in spate. După câteva minute face în sfârșit cale-întoarsă. În următoarea secundă suntem față în față.

–Scuzați-mă. domnule, nu știți cumva unde este Avenue de Marigny? Așteptând să traverseze strada, se uita deja la semafor. Coboară privirea catre mine. Gest cu mâna:

–Este chiar aici.

–Mulțumesc mult.

Cu acest schimb de gesturi, privirile noastre se parăsesc, cel puțin a lui se îndepărtează. Semaforul se face roșu. Henri-Georges Landau traversează cu un pas egal. Îl urmăresc cu ochii. Dacă se întoarce, înseamnă ca m-a recunoscut sau pur și simplu figura mea l-a frapat în vreun fel; seman destul cu tata, avem aproape aceeași înălțime și în mod sigur aceeași voce. Dar nu se întoarce. Merge mai departe pe Champs-Elysées, adâncit din nou în ziarul lui, cu o alură regulată și liniștită, cu senină tatea unei conștiințe împăcate. După o clipa, chem un taxi.

La aeroportul Heathrow din Londra, Ute. Îmi bagă unul dintre sâni în ochi, îmbrățișându-mă. Rânjesc:

–Ah! Totuși! Ne e frig, oricât de daneză am fi!

Poartă o haină de blană. O descheie. Pe dedesubt este goală-pușcă. Doi pakistanezi care trec pe acolo ,sunt gata să se împiedice de propriile valize, zăpăciți de spectacol. Ute mă întreabă:

–Ce ai făcut cu irlandeza ta cu ochi verzi?

–A ramăs la Hong Kong.

–Te însori cu ea?

–Vezi-ți de treburile tale. Care cum merg?

–În pielea goală. Ți-am trimis ultimile cifre. De sărbători a fost un triumf. Am primit ceea ce ea numește ultimile cifre și sunt efectiv spectaculoase. Fantomas' Bank,

în special, are un succes nemaipomenit. Contabilul cu care am flancat-o pe Ute...

–Sunt o bună vânzătoare, nu?

–Ia-ți mâinile de aici.

... Contabilul cu care am flancat-o pe Ute mi-a scris pentru a sublinia necesitatea, după parerea lui, unei structuri mai solide decât cea constituită dintr-o daneza imensă, nimfomană, trăgând după ea un escadron de fete.. N-am intenția să retin sugestia contabilului. Gadget-urile nu vor fi veșnice și nu-mi trebuie o organizație care să-mi îngrădească pe urmă libertatea de actiune.

–Spune-mi că sunt o bună vânzătoare sau te violez.

–Liniștește-te.

Și-a cumpărat un Jaguar. Urcăm. Întreb:

–La ce oră am întâlnirea

–Te așteaptă la 12 fix.

–Vorbește-mi despre el.

–Am putea trece pe la mine. Avem timp.

–Vorbește-mi despre el.

I se spune pur și simplu Turcul. Locuiește într-o vilă luxoasă pe colina Hampstead; gradina este micuță, dar superb întreținută, poate puțin suprapopulată cu tinere goale, în toate pozițiile posibile. "Turcul este obsedat sexual.", îmi explică Ute. O las în Jaguar și intru singur. Ușa îmi este deschisă de o brunetă autentică, îmbrăcată doar cu pudoarea ei și cu o pereche de cercei.

–Domnul Cimballi? Ați venit cu un minut mai devreme.

Nu mai am suflu, dar sunt sigur: e într-adevăr goală. Îmi scot paltonul.

–Trebuie să mă dezbrac și eu?

–Numai dacă aveți chef, spune bruneta autentică. Oprire scurtă într-un salon și apoi, după câteva secunde, o urmez pe o scară, iar spectacolul soldurilor și feselor ei rotunde sub nasul meu mă face un pic nervos.

–Pe aici, vă rog. Aud sunetul aparatelor înainte de a le vedea, sunt în mijlocul lor înainte de a le fi identificat zgomotul. Sunt telescriptoare, vreo douăzeci. Trei sau patru fete supraveghează benzile de hârtie, și ele sunt la fel de goale ca și cea care m-a condus.

–Pe aici.

Un dublu vitraliu, o ușă dublă. Intru într-o cameră cu zeci de covoare orientale puse unele peste altele, în numele unei dezordini artistice, în spațiile libere rămase între nenumărate sofale moi. Disting imediat o înlănțuire de corpuri goale si cred ca am nimerit peste vreo orgie feliniană. Dar nu, bărbatul este îmbrăcat într-o cămașă de mătase roz foarte bufantă și în niste pantaloni tot de mătase, dar verde, bufanți și terminați cu niște cizme suple de piele neagră, tip căzăcesc. Se lățăie pur si simplu pe corpuri goale de multe fete întinse pe perne multicolore, strivind aici o coapsă, aici un sân. Hyatt mi-a vorbit despre Turc, și Lavater la fel. Ute mi-a făcut un portret foarte interesant; Turcul este acum în fața mea și a meritat călătoria. Hotărât, este foarte turc; este puternic, este chiar gras dacă nu adipos, are ochii ușor întredeschiși, destul de languroși, si arborează mustăți de ienicer; si în sfârsit, deasupra unui gât de taur poartă nobil un cap ras complet. Trebuie să aibă vreo 35 de ani. Îmi zâmbeste și mă întreabă:

–Deci, vă plac?

–Nu într-atât încât să vă iau totuși de bărbat.

–Ce mai face Hyatt?

–De minune.

–Ce v-a spus despre mine?

–Mi-a vorbit despre dv. ca de unul la care te duci când ai nevoie imediat de bani, care îți împrumută acești bani asumându-și riscuri pe care nici o bancă nu și le-ar asuma, bani pe care e mai bine să-i dai înapoi dacă nu vrei să ai necazuri.

Ochii lui negri, întredeschiși, feminini și languroși, mă scrutează îndelung.

Cum ați spus că vă numiți?

–Cimballi.

–Frumos nume. Te duce cu gândul la "cimbal", la muzica puțin sălbatică, la dans. Am auzit despre un Cimballi, mai demult, era ceva în construcții.

–Tatăl meu.

Ușa dublă care ne desparte de telescriptoare se deschide și apare o fată cu o hârtie pentru turc. Turcul aprobă si-i spune fetei: "Două zeci de mii." Cu greu reușesc să-mi dezlipesc ochii de toate aceste corpuri de femei goale, toate absolut magnifice.

–Hyatt mi-a mai spus că sunteți pasionat și de cursele de cai, că urmăriți din oră în oră toate reuniunile hipice din lume și că pariați sume imense.

Fata de la telescriptoare a plecat.

–Aveți, se pare, o afacere să-mi propuneți, spune Turcul.

Întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute cu o lipsă totală de pudoare, o fată îmi zâmbește. Are 16 sau 17 ani și este blondă, cu tenul luminos.

–Acum cinci luni ați împrumutat niște bani unui francez pe nume Henri- Georges Landau, ca să-și finanțeze lucrările

de renovare și extindere la braseria de pe Champs-Elysees. Aș vrea să vă răscumpăr creanța.

–Cunoasteti suma?

–Patru milioane și jumătate de franci. Vă ofer cinci.

–Cash?

–Cash. Orice modalitate de plată doriți.

–De unde vin acești bani? De la tatăl dv. ?

–Am câștigat fiecare cent. Prevăd întrebarea următoare. Ridic mâna pentru a o preveni:

–Și am 22 de ani și jumătate.

Mâna Turcului se așează pe muntele lui Venus al adolescentei blonde care mi-a zâmbit. Degetele apucă părul blond. Fata scoate brusc un țipăt de durere. Ochii negri, întredeschisi ai Turcului au o expresie visătoare și îndepărtată.

–Cimballi... Îmi place numele ăsta. Este un nume frumos, care dansează.

–Sunt nebun de bucurie.

O să refuze, presimt.

–Dar răspunsul meu este nu, spune Turcul, privind mereu în altă parte. Și mâna lui mângâie mereu pântecele fetei care mi-a zâmbit si pe care a pedepsit-o pentru că mi-a zâmbit.

–Nu vă voi vinde această creantă, Cimballi, nu este o problemă de bani. Din întâmplare, m-am angajat s-o păstrez. Cineva s-a constituit garant.

Intuiția mea ca o străfulgerare:

–Banca Martin Yahl din Geneva.

Ochii de hetairă se fixează asupra mea, goi.

–Cine este fata care v-a adus?

–O prietenă.

–O prietenă de care?

–O prietenă.

–Mi s-a spus că este foarte înaltă și foarte frumoasă.

Ridic din umeri. Mă întorc și contemplu telescriptoarele, și încetul cu încetul îmi vine o idee:

Există vreo reuniune hipică în acest moment?

–La San Diego, în Califomia.

–A început?

–Primă cursă s-a terminat deja.

Din vocea sa îmi dau seama că a înțeles unde vreau să ajung. De altfel, adaugă: "Am putea face asta într-a treia cursă." Un semn în spatele vitraliului dublu, și ni se aduce lista cailor la start. Unsprezece.

–Vă pricepeți ceva la cai?

–Mult. Știu că au patru picioare.

Îmi întinde lista.

–Alegeți-vă favoritul.

Citesc nume care nu-mi spun absolut nimic. Pur și simplu la întâmplare:

Silver Dragon. Numărul 5.

Asociație de idei cu dragonii de pe străzile Hong Kong-ului de Anul Nou chinezesc?

–Ați fi putut pica și mai prost. Este la paisprezece contra unu. Vreți să mizați?

Spun:

–Să ne înțelegem: dacă acest cal câștigă, îmi vindeți creanța?

Zâmbește:

–De acord. Și cât mizați pe Dragonul de Argint?

–O livră.

–Doar dacă iese câștigător. Clasat, adică al doilea sau al treilea, nu contează,

–De acord.

Cu solemnitate, dă consemnul.

Manevrat de o negresă cu șolduri fabuloase, telescriptorul transmite pariul la opt sau nouă kilometri depărtare.

–O să vă urmez, zice Turcul. Pentru mine vor fi 10.000 de dolari. Chiar nu vă tentează?

–Nu.

Dintr-o dată, în această cameră în care ne aflăm, o tăcere deosebită, densă. Pentru a o rupe, întreb:

–Și cât timp o să ne ia?

–Zece sau cincisprezece minute.

Ușa din spatele meu se deschide, făcând să se audă pentru câteva secunde vacarmul telescriptoarelor, apoi se închide și zgomotul încetează brusc. Vocea lui Ute:

–M-ai chemat?

–Cară-te de aici!

–Dar nu vă jenați, spune Turcul. Dimpotrivă, vă rog să rămâneți.

Pentru a da greutate spuselor, se ridică, sprijinindu-se pe fese și sâni. Este cam de înălțimea mea dar mult mai masiv, are fără îndoială vreo sută de kilograme. Începe să se învârtească în jurul danezei mele. Negresa de la telescriptor apare, aducând noutăți.

–Sosirea de la cursa a doua. Favoritul a câștigat, este în mod sigur ziua favoriților. Dragonul dv. de Argint are plumb pe aripi, la paisprezece contra unu. De altfel, distanța nu-l avantajează.

Continuă să se învârtească în jurul lui Ute și acum o atinge ușor. Vine exact în fața ei, ochii lui negri fixându-i pielea goală prin deschizătura mantoului. Ute îmi surâde:

–Calm, Franzy. îmi spune. Îl dau de-a berbeleacul imediat. Mâinile Turcului se ridică, apucând delicat marginile mantoului.

–Suedeză?

–Daneză, bătrâne. Nu se vede?

Foarte încet, centimetru cu centimetru, Turcul dă la o parte marginile paltonului.

Rămâne un moment interzis. Ridică capul:

–Ți-ar face plăcere să-mi tragi una, Cimballi?

–Este o eventualitate.

–Dar te gândești la ea?

Turcul se apropie și mai mult și-i sărută sfârcurile Utei.

–As putea să încerc, evident.

–Dar n-ai face-o.

Răspund:

–Nu. Mai întâi pentru că n-am nici o sansă și mai ales pentru că sunteți pe cale de a-mi pune la încercare nervii.

Turcul se depărtează brusc de Ute, pe care nici n-a mai atins-o de altfel.

Își înalță capul zâmbind și apoi se ridică dintr-o dată, cu o suplețe care surprinde la un om de greutatea lui.

Se duce să se lăfăie între sclavele lui goale. Ute își încheie mantoul, și-mi face cu ochiul.

–L-ai avut, zice.

Turcul se amuză. Se întinde.

–Ar fi trebuit să mizez pe afurisitul ăsta de Dragon de Argint. Încep să cred în el. Intuiție, într-un fel.

Se așterne liniște. Nu o liniște apasătoare, o liniște de convenință. Pentru el, o așteptare liniștită, pentru mine un fel de inconștientă. Și deodată mi se face frică. Imaginile defilează. Îmi spun că la San Diego trebuie să fie ora 3 după-amiază. Un soare blând și tandru. Desigur, un

hipodrom vast. și o peluză de un verde inocent. Unsprezece cai în boxe. Unsprezece necunoscuți. Startul. Toți pornesc. Dragonul de Argint este murg. Nu știu. Ba da! Este negru, negru si strălucitor ca o lamă. Încetez să mai visez.

Turcul îmi aruncă o privire indolentă si lascivă. Asta e, s-a terminat., n-am văzut nimic.

Telescriptorul trepidează. Fata smulge voluptos hârtia si vine ondulându-se.

Turcul e impasibil, asteaptă câteva secunde înainte să-si arunce un ochi indiferent peste informații și îmi spune:

–Vorbești franțuzește, nu? Și eu. Mi-am petrecut tinerețea la Beirut; ai fost?

–Nu.

–O să mergem împreună într-o zi. Ce ai împotriva lui Landau? E un amărât.

–Chestiuni personale. –Cu Yahl e altceva. Nu l-aș ataca, în locul tău.

Apoi îmi întinde distrat hârtia. "Dragonul de Argint primul.

" Mă sufoc de bucurie, dar nici nu tresar. Ute a ieșit deja, s-a urcat la volan și a făcut deja cale-întoarsă pe aleea cu pietris. Camerista goală, cu sâni ca două mere si crupă fremătătoare, îmi deschide ușa. Turcul m-a însoțit:

–Ascultă Cimballi: dacă într-o zi ai vreo afacere să-mi propui, bizuie-te pe mine, vreau să te bizui pe mine, de acord?

Trec prin fața cameristei cu păr șaten tuns scurt, cu ceafa delicată si grațioasă, cu ochi albastri si buze roșii. O apuc dintr-o dată de ceafă, îi strivesc gura cu a mea și o strâng până i se taie respirația. Urcând în masină, ultima

imagine pe care o văd este a Turcului în roz și verde, încovrigat și plângând literalmente de râs.

Am în buzunar creanța lui Landau.

9

Această creanță trebuie prezentată mai întâi. Înseamnă că trebuie să merg să îl vad pe Henri-Georges Landau, să-i pun câteva hârtii sub nas și să-i spun foarte politicos: "Sunteți amabil să-mi înapoiați imediat cele patru milioane și jumătate de franci, plus ceva dobândă, pe care mi le datorați?"

Știind bineînțeles –nu neglijez nimic din situația lui bancară - că n-are absolut nici o șansă să găsească acești bani, cel puțin atât de repede.

Emisarul meu (de fapt, nici măcar nu-mi cunoaște numele) se prezintă pe 26 februarie la ora 9,30 la Landau. Este mandatat oficial de Banca Hung & Chang din Singapore, care acționează în numele unei societăți anonime pe care nu o cunoaște, Sara S.A., stabilită în Liechtenstein, pe care am creat-o special pentru această ocazie.

Emisarul meu își depune ultimatum-ul legal și se retrage.

Elaborându-ne planul, Marc Lavater și cu mine am încercat să prevenim ceea ce va face Landau. Și facem asta punct cu punct. Începe prin a-l suna pe Turc la Londra, vrând să știe de ce și cum o creanță, care se presupune că trebuie să mai rămână la Londra încă multe luni, este

prezentată dintr-o dată de o societate bancară din Singapore. După cum a convenit cu mine, timp de trei zile, Turcul evită să răspundă: este în călătorie, tocmai a ieșit, se întoarce imediat, nu se simte bine, este la dentist. Vorbește în sfârșit cu Landau: "Bietul meu prieten, îi spune, știu că v-am făcut o promisiune, dar dacă ați ști în ce situație mă aflu! Ah! Chinezii aștia! - Trebuie să mă ajutați, îl roagă Landau. - Și o să o fac, contați pe mine. Dați-mi timp, ca să mă restabilesc. - Dar trebuie să plătesc în zece zile! - Vă promit că o să aveți banii într-o săptămână. Patru milioane, nu pot mai mult, vă descurcați cu restul."

Să nu ne amăgim: în aceste ultime zile de februarie, în ciuda prezentării precipitate a creanței, Landau nu este într-o situație disperată. Are braseria, chiar dacă este ipotecată; dar, la urma urmelor, anul trecut, în noiembrie, un grup de berari au vrut să o cumpere pentru opt milioane și ar fi acceptat fără îndoiala să meargă si până la opt și jumătate. Imaginându-ne o vânzare normală a braseriei, asta i-ar lăsa deci patru milioane, ipoteca fiind plătită. Mai trebuie adăugate aproximativ două milioane si jumătate în bunuri imobiliare oficiale, apartamentul de pe Avenue Lyautey și vila de la Cannes (aceasta reprezintă mai mult, dar a contractat un împrumut). Deci șase milioane și jumătate.

Și mai trebuie adăugat încă un milion trei sute de mii pentru apartamentul din Cité, oficial pe numele Amandei Femet. Șapte milioane opt sute de mii.

Plus cei șapte sute de mii depuși la Geneva pe un cont în numerar. Opt milioane cinci sute de mii. Chiar mai mult de nouă, dacă luăm în considerație si tablourile, mobilele, bijuteriile doamnei și mașinile. Un miliard de franci. Iată averea lui reală, minus cele patru milioane și jumătate ipoteca. Și, dacă i s-ar lăsa timp, Landau ar putea fără prea

mari dificultăți să-și cumpere el însuși creanță, doar din veniturile braseriei. Planul pe care l-am conceput cu Lavater și ceilalți doi consilieri prevede că Henri-Georges Landau va fi total ruinat într-un timp incredibil de scurt.

Și legal.

Emisarul băncii Hung & Chang din Hong Kong i-a acordat lui Landau zece zile. Promisiunea pe care i-o facuse Turcul, patru milioane si jumătate într-o săptamâna, l-a făcut să se creada aproape în siguranță. Cu atât mai nesigur, cu cât are necazuri –tristă coincidență, dar Lavater și-a păstrat prietenii - din partea fiscului: iată că a apărut un controlor; vrea lămuriri despre acest apartament din Cité. De exemplu: cum a găsit d-ra Martha, zisă Amanda Femet, fondurile necesare cumpărării? De ce impozitele locale sunt plătite doar cu cecuri semnate Landau? Ca și facturile de apă și electricitate? Și decoratorul, anticarul, medicul, toți plătiți de Landau?

Landau se zbate. Pe 5 martie, cu trei zile înainte de expirarea termenului, a reușit, căutând prin toate fundurile de sertar, cum se spune, să strânga vreo saizeci de milioane de franci vechi. Mai lipsesc patru milioane de franci noi. Turcul i le-a promis. Landau cheamă Londra. Nouă și exasperantă ședința de vals-ezitare a Turcului, care sfârșește totuși prin a răspunde, după ce s-a jucat 20 de ore de-a v-ați ascunselea "Nu azi, Landau. Imposibil. Dar mâine sau poimâine îmi intră o sumă mare de bani. - Nu pot să-mi asum mai multe riscuri.“ Să spunem că sunt șanse de 98% să pot să vă dau acești bani în 48 de ore." Încă o dată, Landau se liniștește: îi stă în caracter, e omul care alege soluția cea

mai ușoară. După două zile, la mai puțin de 24 de ore de la expirarea termenului, îl caută din nou pe Turc care, fericit că-l torturează (merge chiar mai departe decât i-am propus eu, e un gunoi), prelungește încordarea cât de mult poate și, în fine, după cincisprezece ore de la întoarcerea emisarului pretins mandatat de bancă din Singapore, îi spune adevărul, cel puțin adevărul nostru: "Landau, banii pe care contam nu au intrat. Sunt dezolat." Tremură de exasperare și de furie: "Dar mi-ați spus că existau 98% șanse! –Dar mai existau și 2% riscuri. Din nefericire... Totuși, am ceva remușcări și v-am găsit poate o soluție..."

Soluția constă în a apela la un englez pe nume Hyatt, care se găsește la ora actuală "undeva între Roma și Londra", cu mari capitaluri vietnameze și în căutare de plasamente fructuoase. "Hyatt poate să vă ajute, Landau. Cu condiția să-l contactați la timp. Dar repede." Ca și cum ar mai fi fost nevoie să-l grăbești! Landau se agață de telefon. Unde este Hyatt? Îl caută din hotel în hotel, descoperă că acest englez călătorește prea mult, că era la Londra, că s-a dus la Roma, că a trecut prin Geneva, prin Frankfurt, prin Bruxelles...

Pentru a se întoarce în final la Roma, dar nu în primul hotel în care Landau, nebun de groaza, l-a căutat mai întâi, ci într-un altul, Brenini Bristol, Piazza Barberini. " Da' il signor iesit.", anunță placid receptia. Nu, nu se știe ora la care se va întoarce il signor Hyatt... "Pentru numele lui Dumnezeu, să-mi dea telefon, indiferent la ce oră, nu ies din birou." Și Hyatt, care a așteptat semnalul meu pentru a o face, îl caută la ora 23,40, în noaptea de 7 pe 8 martie. "Da, desigur, domnule Landau, sunt dispus să vă întâlnesc... Da, o afacere de acest gen îi interesează pe cei ale căror interese le reprezint... În noaptea asta? Așa repede? Dar nici măcar

nu există vreun avion și... Un avion-taxi? Da, da, înțeleg că îl plătiți, dar mai trebuie să și găsesc unul..."

Hyatt găsește un avion-taxi (de fapt l-am închiriat de mai multe zile). Debarcă la Bourget la ora 4 dimineața, așteptat la scara avionului de un Landau mort de oboseală și de epuizare nervoasă.

–D-le Landau, am putut să-i contactez pe clienții mei. Nu doresc să se angajeze pentru o sumă prea ridicată. Dăr acceptă totuși să acopere suma creantei dv. O să vindeți la licitație publică, bineînțeles, dar nimeni nu vă împiedică să vă răscumpărați dv însivă afacerea. Clienții mei acceptă să intre în operațiune doar cu această condiție.

–Dar braseria mea valorează nouă milioane!

–D-le Landau, m-am interesat și eu. Berarii doresc să cumpere, ați vorbit chiar în aceasta dimineață cu ei. Dacă informațiile mele sunt exacte, și sunt, v-au . făcut propunerea. Nu vor interveni în vânzare, se pare. Cu alte cuvinte, aveți o șansă rezonabilă să vă răscumpărați braseria pentru, să zicem, șase milioane. Noi garantăm pentru patru milioane și jumătate. Restul trebuie să-i găsiți dv.

–Dar eu nu le am!

Cu atât mai mult cu cât, cu dobânzile și cu cheltuielile, Landau trebuie să găsească mult mai mult decât un milion și jumătate, și asta într-un interval neomenesc de scurt.

–Este problema dv., dragul meu. Nu aveți bunuri imobiliare? Ba da? Atunci, vindeți-le! Vă dau un sfat: taiați în carne vie! Esențialul este să va sălvați braseria. Cu ea, o să puteți să vă refaceți.

Landau nu știe cui să-i propună apartamentul din al XVI-lea arondisment și vila de la Cannes? Hyatt cunoaște pe cineva care ar putea să fie interesat, în speță o SA franceză condusă de un general la pensie și al cărei consilier financiar

abilitat este un anume Marc Lavater. Lavater care declară că este gata să cumpere cu bani gheață, pe loc, apartamentul și vila... pentru un milion patru sute de mii de franci.

–Este pur și simplu furt! urlă Landau.

–Măsurați-vă cuvintele, vă rog. Da sau ba.

Landau spune da. Pierzând un milion de franci, revinde apartamentul și vila acelei SA, care va fi imediat dizolvată. De mine.

Vânzarea la licitație publică are loc și, confirmând pronosticul lui Hyatt (și pe bună dreptate, vom vedea), berarii nu se prezintă. Astfel încât Henri- Georges Landau își răscumpără cu șase milioane două sute de mii- un necunoscut a ridicat prețul –propria afacere. Landau, epuizat, crede ca merită un pic de răgaz. E convins că-l va obține.

Se înșeală. În realitate, creanța de patru milioane cincisute de mii a trecut, de la o bancă din Singapore, Hung&Chang Bank, acționând în numele Societății Sara SA din Liechetenstein, la o societate fiduciară luxemburgheză care pretinde că acționează în numele unor clienți vietnamezi ai Băncii Indochinei și în realitate pentru mine. Nu mai adaug că tot eu o dețin, eu, Cimballi; am trecut-o din dreapta în stânga și nimic mai mult.

În schimb, pentru Landau, dacă rămâne în continuare debitor cu patru milioane cincisute de mii, și chiar mai mult, cu venituri și cheltuieli, situația s-a schimbat dramatic. Blocat de ancheta de la Finanțe, nu mai are la dispoziție apartamentul din Cité este amenințat de o reabilitare fiscală și și-a vândut, pentru un milion patru sute de mii, bunuri imobiliare valorând două milioane cinci sute de mii.

Bineînțeles, mai are încă braseria. Și deci speranța de a ieși la liman, grav rănit, dar în viață.

Cu o condiție: creanța să nu-i fie prezentată din nou, cu condiția să i se lase timp să respire.

Și, bineînțeles, creanța îi este prezentată din nou pe 9 aprilie.

Omul de afaceri Hyatt debarcă chiar în acea zi în birourile de la primul etaj al braseriei de pe Champs-Elysees.

–Știți, desigur, îi spune el lui Landau, ce evenimente grave au loc la ora actuală în Indochina. Clienții mei vietnamezi se îngrijorează din această cauză, sunt nervoși, ar face orice și chiar fac orice. Sunt dezolat că trebuie să v-o spun, dar își vor banii înapoi, imediat, cele patru milioane și jumătate pe care li le datorati. Cifra exactă fiind, mi-o voi aminti întotdeauna, patru milioane opt sute optzeci si opt de franci, toate taxele incluse.

Din acest moment, Henri-Georges Landau este mort din punct de vedere financiar. Nimic nu poate împiedica o a doua scoatere la licitație. Ca și la prima, berarii, totuși cumpărători normali și logici, nu s-au prezentat. Și această tăcere din partea lor, ca și cele două scoateri la vânzare succesive și anumite zvonuri au făcut ca lumea să nu se înghesuie deloc la licitație. De fapt, s-a manifestat un singur cumpărător: o alta fiduciară, de data asta germană, care se declară gata să plătească pe loc cinci milioane două sute de mii pentru soldurile tuturor conturilor. Landau încasează această sumă, din care s-au scăzut cheltuielile inevitabile, de la fiduciara germană (eu) și plătește fiduciarei din Luxemburg (eu) cele patru milioane opt sute de mii sau patru milioane nouă sute de mii pe care i le datorează.

Mai are încă șapte sute de mii de franci în Elveția. Comite eroarea de a vrea să-i aducă în țară. Soția lui, care a efectuat călătoria, este surprinsă pe drum, la trecerea graniței, la întoarcere. Cei șapte sute de mii de franci sunt găsiți și se pune problema amenzii.

După care, spre marea mea usurare, Landau nu se sinucide. Odată bijuteriile și mobilele vândute, îi mai rămân ceva bani, câteva sute de mii de franci. Va încerca să revină în restaurare, se asociază într-o afacere de restaurare rapidă, în care își va pierde destul din ceea ce i-a mai rămas. Atunci va înnebuni, în sensul propriu al cuvântului. Va fi prins pe terasa fostului său local, apucându-se dintr-o dată să spargă mesele și scaunele; va fi definitiv internat când, complet dezbrăcat, vociferând, începe să se bată cu chelnerii și cu cei trei agenți care încercau să-l liniștească.

Nu va înțelege nimic niciodată, nestiind nici măcar cine l-a lovit, victimă a dansului lui Cimballi.

Berarii.

În conceperea planului, îi considerasem, mai mult decât pe Turc, obstacolul principal care trebuia trecut. I-am contactat pe 21 februarie, a doua zi după ce obținusem creanța de la Turc; nu personal – nu voi apărea niciodată oficial în afacerea Landau - ci prin intermediul lui Marc Lavater. Un dublu avantaj: mai întâi discreția (nu vreau ca Martin Yahl să mă identifice, țin ca el să continue să mă creadă un câine turbat vagabondând pe undeva prin Kenya) și apoi faptul ca acești domni vor asculta mai curând de un Lavater cu o reputație solidă, decât de un puști debarcat din

Hong Kong. De altfel, propriul lor consilier fiscal este un prieten al lui Marc. Între mafiotii fiscului...

Marc Lavater contactează berari.

În noiembrie trecut i-ați făcut o ofertă de cumpărare lui Henri-Georges Landau. V-a răspuns pe atunci că nu are intenția de a vinde. Mai doriți să cumpărați?

–De ce vă interesează?

Marc le arată creanța. Și adaugă:

–I-ați oferit lui Landau opt milioane. Putem presupune ca sunteți dispuși să mergeți puțin mai departe. Să zicem de exemplu opt și jumătate.

Figuri impasibile.

–În urma unuor evenimente care se vor produce în următoarele luni, braseria Landau va fi cumpărată probabil de unul dintre clienții mei, ai cărui nume nu sunt autorizat să vi-l dezvălui. Un lucru este clar: braseria însăși nu îl interesează pe clientul meu. Imediat ce va deveni proprietarul ei, clientul meu este gata să v-o revândă dv., pentru o sumă net inferioară celei pe care erați dispuși să o plătiți în noiembrie.

–Inferioară în ce proporții?

–Șapte milioane cinci sute de mii. Câștigați între cinci sute de mii și un milion de franci, chiar mai mult. Nu mai suntem în noiembrie și prețurile au urcat de atunci.

–Condițiile?

–Vor avea loc două scoateri la licitație succesive. Nu veți lua parte la ele.

–În schimbul cărei garanții?

–O promisiune de vânzare în alb de la clientul meu, pe numele dv.

–E ilegal. Zîmbet larg al lui Marc:

–Da. Și?

Liniște. "Puteam să le citesc gândurile.", îmi va povesti Marc mai târziu.

–Și presupunând că ne prezentăm totuși la licitație?

Un nou zâmbet, de-a dreptul angelic, al lui Marc Lavater:

–Dacă participați, chiar dacă v-ați angajat sau nu față de clientul meu care, vă aduc aminte, deține creanța de patru milioane cinci sute de mii, acesta va licita până când veți renunța. Nu vă mai spun că, în astfel de situații, se poate supralicita întotdeauna cu 10%. Intervenția dv. n-ar avea astfel nici un rezultat, cel mult ar face să crească artificial prețul braseriei lui Landau pe care clientul meu o va revinde oricum oricui, în afară de dv.

Contactarea directă a berarilor a comportat un risc: alertarea lui Landau. Dar pe ce motiv să-l alerteze? Nu știau mare lucru. Noi ne bazasem mai ales pe necruțătorul simț de afaceri al berarilor, pe lăcomia lor, la urma urmelor. Nu degeaba ne încredem în lăcomia oamenilor. "Franz, acești doi tipi, în afaceri, i-ar speria și pe rechini. Pe de o parte ne-au văzut creanța și, pe de alta parte, ce ar risca acceptându-ne propunerea? Landau le respinsese deja oferta de cumpărare, fară să le mai lase nici cea mai mică speranță. Chiar dacă după a doua licitație, odată proprietar definitiv al braseriei, ai refuza să-ți onorezi propunerea, le-ar rămâne posibilitatea de a supralicita. Nu sunt nebuni. Și mai economisesc și un milion sau un milion și jumătate, cu inflație cu tot.

Berarii acceptă și se țin de cuvânt, nu vor interveni în nici un moment, asistând la moartea lui Landau cu o neutralitate implacabilă. La patru zile după a doua scoatere la licitație, le cedez braseria pentru șapte milioane două sute de mii de franci (pe drum, au mai obținut un rabat). În

aceeași zi, dizolv toate structurile care mi-au servit în afacerea Landau: Sara SA, fiduciara din Liechtenstein, pe cea din Luxemburg, pe cea germană și șterg ultimile urme ale SA care cumpărase bunurile imobiliare ale lui Landau, și care tocmai le-a revândut societății mele din Hong Kong.

N-a mai rămăs nimic din toate acestea. Și numele de Cimballi n-a apărut niciodată.

Din punct de vedere financiar, l-am omorât pe Henri-Georges Landau. Ocazie cu care am câștigat bani, chiar dacă nu asta a fost scopul. Din apartamentul din al XVI-lea arondisment și din vilă, revândute puțin mai târziu, voi obține trei milioane două sute cincizeci de mii de franci.

Tranzacția cu berarii mi-a adus aproape două milioane. Aproape trei milioane șapte sute de mii în total, care însă nu sunt beneficiu net: trebuie scăzute partea lui Marc, cea a lui Hyatt, cea a Turcului, cheltuielile și, pentru că eram în Franța, impozitele de 30% pe care le-am plătit zâmbind fiscului din țara mea. Dar i-o datoram.

10

Am întâlnit-o la Nassau, în timpul unei călătorii pe care am întreprins-o pe când pregăteam afacerea Landau, Bahamas pretându-se bine jocului de-a crearea de societăți anonime.

Este mai curând mică de statură, cu păr de un blond ușor roșcat, și ceea ce frapează mai întâi la ea sunt ochii: are o privire aurie, aproape copilărească, pe care a fixat-o asupra mea, încă din prima secundă, cu o expresie interogativă, ca și cum chiar și-ar fi pus o întrebare referitoare la mine.

–Franz Cimballi, Catherine Varles.

Tânără femeie care ne prezintă pe unul altuia se numește Suzie Kendall; ne cunoaștem de mai mulți ani, avem în comun amintirea serilor nebune de la Cannes, de la Portofino sau de la Saint-Moritz sau Dumnezeu mai știe de unde; era la mine, în casă din Saint James Park, la Londra, în noaptea în care a murit tânara mea prietenă, cu două zile înainte de plecarea mea în Kenya. Nici măcar nu-mi mai amintesc dacă m-am culcat sau nu cu ea; n-ar fi extraordinar dacă aș fi făcut-o. După sosirea mea la Emerald Beach Plantation Hotel, am dat pur și simplu unul peste altul. M-a sărutat lacom, era nebună de bucurie să mă revadă și mă

credea mort sau, mai rău, angajat în Legiunea Străină, s-a măritat și ca Peggy și Wemer etc.

Mă uit la ochii aurii:

–Franțuzoaică?

Aprobă. Să tot aibă 16 sau 18 ani, nu stiu exact. Suzie mă ține de braț, vrea să merg cu ea. "Franz, sunt într-adevăr nebună de bucurie că te-am regăsit. Vino să te prezint soțului meu. Și mai este și Peter Moses, care s-a căsătorit cu Anita. Îți mai amintești de ei? O să facem o petrecere trăznet." Mă eliberez cu delicatețe, dar ferm.

–Singură la Nassau?

–Nu, spune ea. Cu prieteni.

–Căsătorită?

Râde.

–Nu.

–Vrei să te căsătorești cu mine?

–Nu. îi spun lui Suzie: "Treci în fața. Venim și noi." Și ochilor aurii: "Hai să facem ceva împreună, orice, dar imediat." O strălucire amuzată în pupilele de aur.

–Yachting?

–Să mergem.

Plaja privată a hotelului dispune de bărcuțe. Suntem amândoi în costume de baie și ne îmbarcăm. Încerc să ridic afurisitele de pânze, trag, înșfac, las și înfășor toate bucățile de frânghie care-mi trec prin mâini. Rezultatul este catastrofal. E cuprinsă de un râs nebun.

–Lasă-mă pe mine. Unde ai învățat să navighezi?

–Prin corespondență. Dar poștașul mă ura.

Își agită gratios și calm mânuțele și, într-un timp miraculos de scurt, iată-ne - transatlanticul navigând în liniște, o liniște adevărată, care nu se datoreaza numai absenței oricărui motor, ci care ține mai ales de faptul că eu

nu spun nimic, asta nu mi se întâmplă practic niciodată, și că, bineînțeles, ea nu-mi răspunde. O privesc, pur și simplu, și, din când în când, chiar privirea ei părăsește linia orizontului, albul strălucitor al pânzelor și albastrul crud al Mării Caraibelor, pentru a o întâlni în final pe a mea. Asta dureaza 30-40 de minute, după care ne îndreptăm spre plajă. Pentru a nu avea un aer chiar idiot, dacă mai este posibil acum, în timp ce, cu un zâmbet mut, ea urcă pe plajă în direcția hotelului, eu mă încrâncenez să urc barca pe nisip, după cum mi s-a recomandat, astfel încât să nu o ajungă mareea; și am tot urcat-o, privind-o cum se îndepărtează; dacă nu m-ar fi oprit, aș fi traversat probabil și holul recepției cu ea. Mă duc apoi la piscină, care se află în aripa stângă a hotelului, și acolo dau din nou peste Suzie.

–Ei, ei? spune Suzie, agitându-și mâinile ca un balerin care a înnebunit.

–Suzie...

–Faceți o pereche draguță. Și este de înălțimea ta, tu, care nu ești un urias.

–Adorabili. E puțin cam tânără, dar sunteți adorabili. Îi spuneam și lui...

–SUZIE!

–Da, Franz dragule?

–Gura!

–Da, Franz dragule.

Mă sărută, o sărut și mergem să ne întâlnim cu soțul ei, care este un fel de maxilar imens, plin de dinți, cu un englez de jur împrejur. Simpatic, totuși, chiar dacă are cu 20 de ani mai mult decât nevastă-sa. Familia Moses, Anita și Peter, sunt deja acolo, cu alte perechi, și toată lumea bea șampanie amestecată cu punch, un mod excelent de a te îmbăta în timp record. Catherine Varles este cu o tânără pereche de englezi

care ni se alătură când, la căderea nopții, mergem mai întâi cu toții să ascultăm concertul dat de orchestra Garzilor din Nassau, la Beach Hotel, pentru a sfârși noaptea, după șase ore neîntrerupte de calypso, printr-un festin fabulos cu crabi la grătar, sub primele raze ale unei aurore de coral.

În mod normal, ar fi trebuit să părăsesc Bahamas a doua zi, Lavater mă așteaptă la Paris, trebuie să punem la punct ultimile detalii ale execuției lui Landau. Îi telefonez lui Marc și îi spun că mai întârzii, fără să-i mai precizez de ce; de altfel, o să-și pună singur întrebări; și îmi prelungesc sejurul cu două zile și apoi cu încă douăzeci și patru. Și aceste ore, pe care le-am petrecut aproape în întregime împreună, Catherine și eu, vor căpăta un relief extraordinar, astfel încât după aceea nimic nu va mai fi la fel.

În ultimă noastră noapte în Bahamas, cel puțin ultima împreună, am dat curs liber imaginației: am închiriat un vas cu fundul plat, de sticlă, prin care poți vedea splendoarea coralilor și a bancurilor de pești multicolori. Am cerut să se echipeze vasul cu proiectoare - totul să fie escortat de două sau trei barci umplute până la refuz de muzicieni împodobiți cu flori, însărcinați să cânte *moderato e voluptuoso*. Pornise bine și deodată iată că se iscă una din acele averse tropicale care transformă bărcile muzicale în niște plute jalnice, orchestrele mele cântând sarcastic "*Mai aproape de Tine, Doamne*", în maniera confraților lor de pe Titanic, cu gâlgâituri și pleoscăituri să rupă inima viorilor.

Am însoțit-o până în camera ei. Aveam amândoi un aer de înecați. I-am spus:

–Știi, mi se mai întâmplă să-mi și reușească lucruri în viață. Nu ratez chiar totul sistematic.

Liniște. După care o întreb pentru a două oara dacă nu vrea să se mărite cu mine. Mă privește grav:

–Nu încă, spune.

Un "nu" aș fi înțeles. Acest "nu încă" mă depășește.

–Pentru că ești prea tânără?

–Nu numai. Mă sărută pe obraz.

–Ai aerul cuiva care aleargă.

–Care dansează. Cimballi nu aleargă, dansează. Eu sunt Cimballi.

–...care aleargă după ceva pe care îl vrea neaparat. Revino când vei fi terminat cursa.

–La naiba! am zis. Și dacă durează 20 de ani?

–N-ai decât să alergi mai repede.

După care mă sărută din nou pe obraz (pe celalalt), foarte vag pe buze și-mi închide usa în nas. A doua zi ajung la Paris unde Henri-Georges Landau, ca o viță spre abator, nu știe încă ce îl așteaptă.

Și când mă duc la adresa din arondismentul al XVI-lea, pe care ea mi-a indicat-o ca fiind a ei și a familiei, descopăr că numita Catherine Varles era complet necunoscută.

Totul s-a precipitat, Landau, ochii aurii ai Catherinei, înțelegerea mea cu Turcul, ce mi s-a întâmplat la Hong Kong, s-au petrecut toate aproape în același timp și este adevărat că trebuie să fi avut aerul cuiva care aleargă. Tocmai pentru că alergam, și nu încetam să alerg.

Ca și înțelegera mea cu Turcul. După primă noastră întâlnire, la Hampstead, el a fost cel care m-a căutat. "Franzy...".

–Nu-mi spune Franzy. Franz sau Cimballi.

–De acord. Nu, voiam pur și simplu să-ți spun că, în această afacere Landau, am mers deja mai departe... –Nu ți-am cerut-o. - ... mai departe decât mi-ai cerut-o. Voi merge și mai departe. Pentru că lovitura ta mă amuză, este coaptă bine, așa cum îmi place mie. Și pentru că mă bazez pe tine,

să mă iei în viitoarea ta afacere. Cred în tine, Allah este cu tine, fratele meu. –Și sora ta.

Allah sau nu, animalul ăsta de Turc a avut nasul fin. Ce mi s-a întâmplat la Hong Kong, a fost la puțin timp după aceea, când afacerea cu gadget-urile făcuse să curgă bani în contul meu din Hong Kong and Shanghai Bank. Într-o vineri dimineața, ajungând în biroul meu de pe Des Voeux Road, găsesc un bilet care mă invită să telefonez la un număr din Noile Teritorii. Formez acest număr și îmi răspunde robotul, care mă invită să am rabdare, si apoi o voce pe care, pe moment, nu o identific.

–Hak.

Dintr-o dată, atmosfera se recreează: casa ciudată, parțial sub apă, tăcută ca gândul, chinezul cu ochi inteligenți, cu picioare de otel, alunecând pe podeaua neagră, cu un clinchet ușor.

–Domnule Cimballi, mă întrebam dacă v-ar plăcea să veniți să petreceți, un week-end la mine.

Nu l-am mai întâlnit pe domnul Hak de la prima si unica noastră întrevedere, sub egida lui Chang Nu Mai Știu Cum.

–Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

–Alegeti dv. data.

–Oricând, dar nu mâine?

–De ce nu? Sunt infinit de fericit la gândul că vă revad. Și voi fi și mai fericit dacă Miss Kyle ar accepta să vă însoțească.

Deci o cunoaște pe Sarah. Cât despre aceasta, curiozitatea este mai mare decât simțul datoriei, care i-ar ordona să rămână la postul ei, în mizeria ei de hotel. Și apoi, mai există ceva care o împinge să mă însoțească, o schimbare pe care a remarcat-o în mine, spune ea. Ce

schimbare? Nu știe exact; o schimbare. Nu mai sunt chiar acelasi, se pare, de la ultima mea calătorie în Europa, trecând prin Bahamas. Insulele Bahamas. Îmi adresează una dintre privirile ei filtrante, perspicace cum nimeni n-a fost vreodată, și cum nici nu va mai fi cineva cu mine. "Bine, vom vedea.", spune.

La sosirea noastră în casa de pe insulă, de data aceasta, ne așteaptă doi servitori, bărbat și femeie. "Dl. Hak venit imediat." Așteptând, vizităm casa. Sarah este impresionată. "E mișto."

Dl. Hak apare din pământ în spatele nostru și nu apuc s-o previn pe Sarah, care mai avea puțin și sărea până în tavan. Îmi șoptește: "La naiba, nici măcar nu atinge pamântul când merge! - Merge pe perna de aer, ți-am spus."

–Vă place bucătăria chinezească? întreaba dl. Hak.

Personal, nu mă înnebunesc, spre deosebire de Sarah care, în seara aceea, a avut cu ce să-și sătisfacă gusturile cele mai extravagante. Suntem patru la masă, o tânară chinezoaică, nepoată a d-lui Hak, face oficiile de gazdă; vorbește engleza de minune și cunoaște chiar și Irlanda, despre care conversează cu Sarah, al cărei sentiment patriotic nu este niciodată nevoie să i-l trezești. Masa este pantagruelică, dacă există acest cuvânt în limba chineză: crevete umplute cu manioc, pui de baltă cu ghimbir, gâscă cu miere, sepie cu ficat de pasăre, porumbel cu frunze de perlă, creier și stomac de nu mai știu ce, pui cu alge, aripioare de rechin și cuib de rândunică; totul stropit cu mao tai, vin chinezesc de-a dreptul exceptional, care are în orice caz buchet și trup. Și încă nu este nimic față de ce o să ni se servească a doua zi: piton, cobră, dhaman și diverse șopârle, asortate în ceea ce chinezii numesc Treimea Magnifică:

Dragon (piton), Tigru (pisică) și Phoenix (pui), totul amestecat. Este curios.

Am cinat, vom dejuna în fața giganticului spectacol al adâncurilor submarine luminate. Pentru a putea contempla, în timp ce mâncăm, rechinii în libertate, s-au suspendat hălci întregi de carne, în cârlige de măcelarie. Dar singurul rechin care a catadicsit să vină spre a fi admirat este un pelerin enorm, care trebuie să fi avut vreo șapte sau opt metri. Ajutat de vin, am sfârșit prin a distinge o întreagă congregație. Dimineață, când cobor din camera mea, dl. Hak este deja treaz. Îl găsesc jucând table în tête-à-tête cu el însuși.

–Cafea?

–Da, multumesc.

Începe să vorbească despre ceea ce el numește promptitudinea și eficiența mea în ceea ce privește gadget-urile. Urmează:

–Aveam mai multe alte lucruri să vă propun. Această rețea, pe care ați știut s-o creați într-un timp remarcabil de scurt, aș putea să vă propun s-o utilizați și în alte scopuri comerciale, cu altfel de produse. Dar știu că nu vă interesează comerțul propriu-zis. Nu-i așa?

–Ba da.

Ochii inteligenți mă fixează și mă privesc insistent. Are să-mi propună ceva special și ezită încă, este evident. Aștept.

–Miss Kyle?

–După câte o cunosc, n-o să deschidă ochii înainte de prânz.

Mută o ultimă piesă pe tabla de șah, se hotărăște în sfârșit și manevrează unul dintre tablourile de bord de la picioare. Aproape imediat apare o masă, pe a cărei catifea neagră se află un seif de oțel.

–D-le Cimballi, ce credeti că vi s-ar întâmplă dacă aș fi obligat într-o zi să fiu nemulțumit de dv. ?

Înghit.

–Nu-mi spuneti nimic. Să fie surpriză.

–V-aș ucide.

–Excelent.

Îmi este chiar frică. Schimbăm un zâmbet. Atmosfera este atât de apasătoare, încât încep să-mi vâjâie urechile.

–Întrebarea următoare, spune dl. Hak. Ce știti despre speculațiile în materie de aur și devize?

–Aproape nimic. Nimic, chiar nimic.

–Sunt sigur ca o să înțelegeti foarte repede.

–O să fac tot ce pot.

–Am nevoie de dv. pentru o operațiune determinată, punctuală si extrem de confidențială. Doar două persoane vor sti, nu că această operațiune are loc, ci că eu îi sunt instigatorul. Dv. si eu. Și deci, dacă secretul transpiră, cum nu poate fi el, obligatoriu eu voi fi cel care a vorbit. Îmi e din ce în ce mai greu să înghit. În ce viespar am intrat?

–Cimballi, spune dl. Hak, din întâmplare dețin o informație de o importanță capitală. Intentionez să o folosesc în scopuri personale. Nu pot să acționez eu însumi, nici măcar nu pot să operez dintr-o bancă din Hong Kong. Ceea ce vreau să fac este perfect legal; ceea ce veți face în numele meu nu vă va pune în nici un moment într-o situație ilegală. Dacă o veți face.

–Nici măcar nu știu despre ce este vorba.

–Vă voi da toate informațiile tehnice indispensabile.

–Dar fără să-mi spuneți acea informație capitală de care îmi vorbeați.

–Exact. Este de la sine înțeles că, veți avea mari beneficii din această intervenție.

Dl. Hak are ochii negri mai mari decât îi au de obicei chinezii; rareori voi mai întâlni o privire atât de inteligentă. De altfel, nu ar mai lipsi mult să simt simpatie, chiar prietenie pentru acest om; ar fi suficient pur și simplu să nu-mi mai fie frică de el.

–Mai pot refuza?

–Puteți. A ezitat totuși puțin.

–Accept.

Înalță capul. Picioarele lui de metal se întind, se pun în mișcare, într-o mișcare de papușă mecanică, și îl poartă către o canapea tapițată cu o mătase superbă. Se așează. Atinge unul dintre tablourile de comandă pe care le are pe coapse.

–Am uitat de cafeaua pe care mi-ați cerut-o.

–Mai poate aștepta. Rechinul pelerin a dispărut. În locul lui, un alt rechin cu spini alunecă și dansează în jurul hălcilor sângerânde de carne, agățate de cârligele de măcelar.

Apare o a doua masă, cu un serviciu delicat. Dar privirea nu mi se dezlipește de cealaltă masă, prima, cea acoperită cu catifea neagră, cu seiful ei de oțel. Iată că se pune brusc în mișcare; până acum stătuse într-o parte, la capătul imensei camere cu perete de sticlă, ca și cum n-ar fi trebuit să se amestece în discuția noastră. Acum se deplasează; se apropie de mine într-o liniște aproape totală, aproape înspăimântătoare, în animalitatea ei. Vine exact lângă mine și mi se oprește la îndemână.

–Deschideți, vă rog, seiful.

Mă supun. Apar banderolele.

–O sută de milioane de dolari, domnule Cimballi. Vi le încredințez. Evident, ar fi mai bine să nu se rătăcească.

11

Fiecare țară are moneda ei și aceste monede se schimbă între ele. În trecutul îndepărtat, aceste schimburi erau rațiunea de a fi a bancherilor, care le practicau pe o bancă, pe stradă. Ai de exemplu florini olandezi și ai nevoie de pesetas spaniole. Te duci și le cumperi pe ultimile cu primii, în funcție de valoarea pe care o au aceste două monede una față de cealaltă. Dai florini și primești pesetas. Ai efectuat o operațiune cash. Nimic mai simplu. Interesant devine când, în loc să cumperi cu banii jos monede sau aur, cumperi sau vinzi pe termen. În afaceri este uneori necesar, dar poate fi și un joc pasionant, periculos, în care poți câștiga și pierde foarte mult. Locuiești la Bourg-en-Bresse în Franța și crești păsări, niște păsări grase și frumoase, fragede și cu ochi mari, calini. Păsările astea, de exemplu, i le vinzi unui prieten american care locuiește la New York. El o să-ți plătească obligatoriu în dolari. Și cum Bourg-en-Bresse nu se află lângă New York, ca și dintr-o mulțime de alte motive, americanul n-o să-ți plătească păsările în ziua în care i le trimiți ci, în cel mai bun caz, când le va primi, chiar mai târziu, dacă a reușit să te facă să-i accepți polițele. Pe scurt, plata ar putea dura trei luni. Ai vândut o mie de pasări cu zece dolari bucata (sunt într-adevăr păsări cu ochii FOARTE

calini) și trebuie deci să primești zece mii de dolari în trei luni. Asta nu-ți convine chiar deloc, mai întâi pentru că trebuie să aștepti trei luni, și apoi pentru că, între timp, dolarul poate să scadă. Și dacă dolarul scade, asta înseamnă că în trei luni, presupunând că un dolar era cinci franci în momentul semnării contractului, nu vei încasa cincizeci de mii de franci, ci poate patruzeci și opt de mii, sau patruzeci și cinci de mii, sau chiar patruzeci de mii. Este un risc asumat –la urma urmelor, se poate să și urce. Dar dacă nu ții neapărat să-ți asumi acest risc, mergi la bancă și-i explici întreaga situație. Banca ta o să înțeleagă foarte repede: băncile sunt foarte inteligente în cazuri dintr-astea. O să-ți propună să-ți cumpere ÎN AVANS cei zece mii de dolari pe care trebuie să-i primești, după ce s-a asigurat, foarte normal, de solvabilitatea prietenului american. Ea îți va plăti acești dolari la rata de cinci franci, cash, cu o dobândă de 1% pe lună, 12% pe an, și o primă de asigurare. Altfel spus, banca își va asuma în locul tău riscul de a vedea dolarul scăzând. și va fi și asigurată pentru aceasta. Și dacă, din întâmplare, dolarul crește, va câștiga o groază de bani.

Și dacă, în loc de bancher cu Legiunea de Onoare, dacă în loc să-ți asumi acest gen de risc - să joci pe un termen mai lung sau mai scurt pe creșterea sau scăderea unei monede, cumpărând-o în avans - în numele unei iubiri total dezinteresate pentru libera inițiativă, dacă în loc de toate acestea ești un individ normal, ca mine, dornic mai presus de toate de a câștiga bani, idee care nu i-ar veni niciodată unui bancher, atunci nu ești decât un speculant infam.

Q.E.D.

Pe 11 iunie iau avionul. Nu singur: în ultimul minut, lasându-mă efectiv cu gura căscată, Sarah s-a hotarât să mă însoțească

–Și hotelul tău?

–Să-l ia dracu.

–Sarah, ce se întâmplă?

–Nimic, absolut nimic. Și felul asta în care mă privește, cu capul ușor dat pe spate, cu ochii întredeschiși strălucind sarcastic, ca și când aș fi tipul cel mai comic din lume, dacă nu cel mai grotesc.

–Vrei să spui că-ți lași baltă toată treaba, atât de prețioasă, doar pentru plăcerea de a veni cu mine?

–Dacă nu tii la compania mea, spune-mi-o. Îmi apare o imagine, printre toate celelalte: figura ei în multimea neagră de pe Kilindini Road la Mombasa, adresându-mi un zâmbet totodată batjocoritor și prietenos, având aerul că spune: " Haide, nu este nimic grav, e chiar mai degrabă caraghios.

–Tin la compania ta. Din secunda în care te-am văzut.

–Încântată să te aud că o spui, dragul meu. Bineînțeles, îmi plătesc singură biletul.

A acceptat totuși să luăm același avion. Și chiar, abia urcați la bord, să îi ofer șampanie, în timp ce priveam împreună cum se lumina de ziuă peste insulele Hong Kong înșirate în Marea Chinei. Destinatia noastra via Roma: Zürich.

Am spus-o: totul s-a amestecat: am părăsit Londra, însoțit până la ușa de Alfred Morf, pe 23 noiembrie 1969; am ajuns la Mombasa a doua zi, pe 24; am vizitat noaptea casa de la Saint-Tropez în timpul călătoriei efectuate în a

doua săptămână a lunii iulie; din această epocă datează primul meu contact cu Marc Lavater; am părasit definitiv Kenya peste câteva zile; apoi Hong Kong unde, după prima mea întâlnire cu dl. Hak, am lansat în septembrie operațiunea Gadget; sejur la Londra, la Paris, la Geneva, o întâlnesc pe Ute, pe Letta la Roma, Sarah vine la Hong Kong; de Crăciun, Lavater vine cu soția în Victoria Peak și pregătim împreună lovitura împotriva lui Landau; atac lansat în februarie, moment în care o întâlnesc pe Catherine Varles la Nassau, în Bahamas, atac bazat pe întâlnirea mea cu Turcul, prelungită în lunile următoare și paralela cu week-end-ul petrecut pe insula d-lui Hak și cu ciudata propunere pe care acesta mi-o face.

Propunere care mă face să debarc din mașină, pe 12 iunie, în fața porților hotelului Baur du Lac, sosind direct de la aeroportul din Zürich. Debarc singur. Sarah Kyle mi-a administrat din nou, dovadă că este într-adevăr imprevizibilă: la escala de la Roma, m-a anunțat dintr-o dată, cu cel mai mare calm și chiar un zâmbet ironic, că nu mă mai însoțește în Elveția, și că a hotărât să-și urmeze singură drumul până la Dublin. "Ce dracu să faci în Irlanda? -Să-mi văd familia. -Dar n-ai văzut-o de ani de zile și nu îi scrii niciodată. -Cu atât mai mult." Imposibil să scoți mai mult de la ea. Un zid, chiar dacă nu renunță la o nonșalanță zâmbitoare. Mă sărută:

–Te sun la hotelul tău din Zürich.

–Nu știu cât voi rămâne acolo.

–În acest caz iau legatura cu Marc Lavater. El va ști unde să te găsească, nu?

–Du-te dracului.

–Da, iubirea mea.

Pe 12 iunie, când debarc la Zürich, ținând cont de problemele pe care mi le face Sarah și de exasperarea pe care are talentul să mi-o provoace, situația mea este următoarea: afacerea cu gadget-urile merge splendid; ea mi-a permis să-i plătesc Turcului cele cinci milioane ale creanței, ea îmi permite să mai dispun de încă un milion de dolari și de ceva mărunțiș; rămâne încă o afacere excelentă, dar simt deja contra-curentul unei epuizări care nu va înzârzia să apară; alții mai atenți, mai perseverenți și mai bine înarmați decât mine, în special în Japonia, sunt în curs de a-mi prelua rețeaua.

Am un milion de dolari și ceva mărunțiș. M-am hotărât să mizez acest milion împreună cu cele o sută de milioane pe care mi le-a încredințat dl. Hak. Ce este bun pentru dl. Hak trebuie să fie bun și pentru mine, din moment ce tot Hong Kong-ul îi lăuda talentele financiare. Să mizez acești bani constituie pentru mine un risc enorm, mai întâi pentru că reprezintă tot ce-mi mai rămâne în seif, urmând ca apoi să nu mai trăiesc decât din veniturile afacerii cu gadget- urile, venituri în curs de scădere. Și mai rău: punându-mi milionul meu amărât împreună cu cele ale d-lui Hak, mă angajez într-o aventură al cărei deznodământ nu-l voi cunoaște decât în august, peste trei luni, pentru că este vorba de o operațiune pe termen scurt. Deci abia cu două sau trei săptamâni înainte de a două vânzare a braseriei, în care va trebui să aliniez cinci sau șase milioane de franci, pentru a răscumpăra definitiv fosta proprietate a lui Landau.

Este un viraj înalt și sunt perfect conștient de asta.

Pe 12 iunie, pe la începutul după-amiezii, mă prezint, cum am convenit cu dl. Hak, la sucursala Schweizischer Bankverein, Societatea Elvețiană a Băncilor, din Paradeplatz, al cărei sediu este la Bale. Vărs, sau mai curând le virez cele o sută unu milioane de dolari provenind din diverse depozite pe numele meu din diverse bănci aflate peste tot prin lume. Operațiunea pe care o voi porni, urmând scrupulos sfaturile d-lui Hak (cu singura excepție a milionului meu personal strecurat), este o speculație în dolari și aur. Este vorba de cumpărarea pe termen, trei luni în acest caz, de aur platibil în dolari. Adică voi cere S.E.B. să facă, în numele, dar nu pe riscul meu, un contract cu o banca americană, de exemplu First National City Corporation, pentru o sumă de cinci sute cinci milioane de dolari. Prin acest contract, S.E.B. se va angaja să livreze în trei luni cinci sute cinci milioane de dolari către First National care, în schimb, promite să livreze aur contra acești dolari, la prețul actual al aurului, exprimat în dolari. Dacă dolarul, între timp, scade în raport cu aurul, chiar înainte de plată catre First National, S.E.B. va cumpara ea însăși dolarii pe care a promis că îi livrează în timp ce First National, la rândul ei, va trebui, de voie, de nevoie, să furnizeze aurul la prețul practicat cu trei luni înainte, înainte de devalorizarea monedei americane, dacă, din întâmplare aceasta s-ar devaloriza.

În nici unul dintre aceste două cazuri, băncile nu riscă nimic: fac, bineînțeles, operațiuni în numele lor, dar nu în contul lor. Riscurile reale sunt pentru cei care, unul la Zürich (Hak și eu) și celalalt la New York, la unul din ghișeele de la First National, mizează în contratimp pe scăderile și creșterile dolarului (sau ale oricărei alte monede,

sau ale aurului, ori ale porumbului, grâului, cuprului sau ale oricărui alt produs cotat la oricare altă Bursă).

Dacă clientul care s-ar deda la acest gen de speculație este declarat solvabil, i s-ar putea întâmpla chiar ca banca să nu-i ceară nici o garanție, astfel încât speculantul se va afla în situația extraordinară de a câștiga spre a le vinde, dacă a mizat bine, milioane pe care nu le-a avut niciodată, încasând pur și simplu beneficiile. Dar în general banca cere, evident, depunerea unei garanții.

Pe de altă parte, faimoasa prudență a bancherilor a inventat frumoasa expresie englezească margin call, care înseamnă că, dacă în timpul derulării operației pe termen, fluctuațiile pieții sunt de așa natură încât riscurile depășesc fie garanția, fie gradul de solvabilitate a clientului, banca poate cere o creștere a marjei de siguranță: "Mai adăugați și suma aceasta pentru a ne acoperi, sau vă pierdeți miza."

Toate acestea dl. Hak le știa, și mi le-a explicat și mie. Cu cele o sută de mii de dolari ar fi putut poate să obțină de la banca, de la orice bancă, că suma reală a tranzacției să fie de un miliard și nouăzeci de milioane de dolari, o sută de milioane reprezentând o garanție de 10%. A ales înțelepciunea, reducând beneficiile potențiale la jumătate, dar anulând aproape complet riscurile unui margin call. "Și dacă are loc totuși unul, vă telefonez? –Contactați-i pe Li sau Liu." L-am privit surprins: ce ar putea face într-o astfel de operațiune acești doi clovni specializați în gadget-uri și efecte speciale de cinema? "Sunt pur și simplu nepoții mei, nu o știați, Cimballi?" La naiba, cine să mi-o spună?

Atașatul direcțiunii de la S.E.B. nu m-a văzut niciodată. "cinci sute de milioane de dolari? –Cinci sute cinci." În spatele impasibilității lui profesionale, aproape confuzie: suma nu este banală și tinerețea mea îl tulbură.

–Trebuie să vă arăt pașaportul?

–Vă rog.

Am 21 de ani împliniți deja, s-a asigurat. Și mai am și cinci sute cinci milioane de dolari cu o garanție pe un an.

Examinează diversele viramente care mi-au permis să constitui garanția.

–Din cauza sumei foarte importante trebuie să-mi consult superiorul, înainte de a accepta principiul operațiunii.

Îi spun că înțeleg foarte bine. Bineînțeles, acest om din fața mea și superiorul lui însărcinat cu conturile în numerar, vor fi singurii, în afară de mine, care știu că acel cont nr. optăsprezece mii șapte sute nouăzeci, în numele căruia banca va opera pentru cinci sute cinci milioane de dolari, va acoperi în realitate identitatea lui Cimballi Franz. Eu.

–Trec din nou peste o oră. Bine?

Spune că este foarte bine așa. Ies în oraș; Am venit în Zürich, copil fiind, împreună cu mama, am făcut o plimbare cu barca pe lac și îmi mai amintesc și acum Alpii albaștri în asfințit, malurile râpoase ale lacului sub niște vile superbe. Zürich este orașul în care mama, fugind din Austria nazistă, și-a petrecut copilăria, orașul în care părinții mei s-au cunoscut. și iată-mă aici.

O oră mai târziu, după ce am urcat și coborât pe Bahnhofstrasse, și am zărit de departe, pe același Quai Général-Guisan ca și la Geneva, fațada Băncii private Martin Yahl, îl regăsesc pe atașatul direcțiunii. Răspunsul este da, vor să își asume riscul.

Dar care risc?

Mă întorc la hotel și îi telefonez Turcului.

Reacționează mai repede decât mă așteptam. N-a trebuit decât să-i explic totul în două vorbe și a și înțeles:

–Unde ești, Franzy?

–Franz.

–Unde ești?

–Zürich.

–Unde la Zürich?

–Baur au Lac.

–E o greșeală. Toți financiarii se găsesc acolo. O să te repereze. Eu nu țin să fiu văzut în compania ta, Yahl este un pic cam prea zdravăn, după gustul meu. Voi fi la Dolder. Întâlnire la Dolder la cină. Tu mă inviți. M-a surprins rapiditatea reacției lui, dar se explică imediat ce ne regăsim între patru ochi. Vorba vine între patru ochi: Turcul si-a adus cu el patru fete, și numai figurile stacojii ale chelnerilor de la Dolder, servind printre aceste corpuri pe jumătate goale, ar fi meritat călătoria.

–Încă din avion erau în pielea goală?

–Cu o parașută, nu sunt chiar un monstru. Hai să vorbim serios, povestește-mi.

Nu îmi ia mult timp și mă mir singur de lipsa aparentă de importanță a informațiilor mele. Ochii de catifea ai Turcului mă scruteaza.

–Pe scurt, îmi spui să te urmez, să intru în bani, pentru că tipul ăsta din Hong Kong pretinde că are o informație confidențială conform căreia dolarul va scădea?

–Nu îți spun, îți propun. Tu decizi.

–Ai chiar atât de multă încredere în chinezoiul ăsta?

–Am dovada.

–Și șmecherul ăsta pe pernă de aer, care trăiește sub apă, ar avea informații pe care nimeni nu le are? Am părerea mea

în aceasta privință: dl. Hak nu este un om de afaceri independent; este în relație directă cu Beijing-ul și asta este deja o posibilă sursă. Mai târziu voi afla de călătoria secretă a lui Kissinger la Beijing și despre toate contractele misterioase ale epocii. Le voi afla din ziare, că toată lumea, nu voi mai avea decât să stabilesc relația dintre cauză și efect.

Turcul mă privește în continuare foarte atent:

–Și cât angajezi în această afacere?

–Un milion.

–Dolari SUA sau Hong Kong?

Ridic din umeri:

–Americani.

Fluieră:

–Și acum câteva luni mi-ai platit cinci milioane de franci francezi pentru o creanță. Complimentele mele. Câți ani ai zis că ai?

–68 de ani. Turcule, când ne-am despărțit, în februarie, la Londra, mi-ai cerut să te implic în prima mea afacere. Data următoare ai insistat . Acum suntem chit.

–Dacă merge.

–Dacă merge, de acord.

Turcul suge un homar. Clatină din cap:

–Plâng de bucurie, recunoștința mă sufoca, Franzy.

–Mă enervezi. Și încetează să-mi mai spui Franzy.

Continuă să dea din cap, se șterge pe buze și dă pe gât un pahar de șampanie.

–Dragonul de Argint la paisprezece contra unu, la dracu', o să-mi aduc aminte de asta întotdeauna! Ce era calul ăsta? Un spion al lui Mao? Merg și eu, Cimballi. Exact ca și tine, pentru un milion de dolari. Am urmărit tot ce i-ai făcut și ce-i mai faci încă lui Landau. Nu știu ce ai împotriva lui,

dar ești pe cale să-l ucizi. Ai niște dinți foarte mari, micuțule.

Mă privește zâmbind, cu ochii lui de femeie. Mă ia prin surprindere: laba lui de urs mă apucă de după ceafă și, înainte de a putea reactiona, mă sărută pe gură. Mă zbat și îl lovesc cu ce-mi cade în mâna: un cuțit. Lamă îi atinge ușor obrazul și îi taie adânc buza. Se da înapoi și urlă de râs, în ciuda sângelui care gâlgâie.

–Voiam doar să-ți arăt prietenia mea, spune între două accese de râs.

–Mai încearcă înca o dată și te omor.

Râsul nebun îi încetează brusc. Nu pentru că s-a speriat, nu este genul. Dar îl surprinde și îl intrigă violența reacției mele. Închide pe jumătate ochii:

–Te-ai excitat prea mult, Franzy. După cine alergi? Nu după Landau. Ti-am mai spus: un amărât. Atunci după cine? Yahl? E prea mare pentru tine. Și este de douăzeci de ori mai mare decât noi doi la un loc. Abia începusem să mâncăm. Disprețuitor, arunc niște bancnote pe masa și plec.

Mă așteptam să găsesc vreun apel telefonic de la Sarah, dar nimic. Descopăr deodată că știu foarte puține despre ea; poate nici nu mai este la Dublin. Și tăcerea ei va dura, cu exceptia scrisorii, de fapt a unei note, pe care a depus-o la Paris, la Lavater: "Spuneți-i lui Franz să nu se îngrijoreze. Am pur și simplu nevoie să fiu singură." Mai târziu, având explicația acestei tăceri, voi înțelege. Pe moment, nimic altceva decât o ranchiună furioasă. Să mă lase baltă într-un astfel de moment!

Astfel încât nu ezit absolut de loc să formez numărul acela din Kensington, la Londra, pe care nici nu trebuie să-l caut prea mult în memorie, atât de des îl formam altădată. O voce somnoroasă îmi răspunde în sfârșit:

–Suzie? Sunt Franz.

–În numele lui Dumnezeu, știi cât e ceasul?

Trei dimineața la Londra.

–A fost o vreme când asta era ora ta cea mai bună.

–Sunt măritată acum, tâmpitule.

–Voiam adresa lui Catherine Varles.

Liniște. Îmi dau seama imediat că am ghicit bine: sunt înțelese.

–Ți-a dat-o la Nassau, în fața mea.

–Mi-a dat o adresă din Paris, am fost acolo și am găsit un fel de notar breton cu un caracter urât, care m-a luat de nebun și m-a azvârlit afară. Suzie, nu mai face pe proasta, că vin la Londra și îi spun totul soțului tău.

–Care tot?

–Mai gândește-te. Dacă și ea are tot atâtea amintiri ca și mine, am câștigat.

–Ticălosule, nici măcar nu știu despre ce vorbești.

–Vreau adresa asta, Suzie.

Tace atât de mult, încât am impresia că s-a întrerupt. Dar vorbește până la urmă:

–Of! Rahat! În definitiv și ea m-a întrebat de tine. Descurcați-vă. Locuiește în Fournac, în Franța, în provincia Haute-Loire, lângă un cătun care se numește Chomelix.

–Suzie, iar îmi spui baza...

A închis.

Fournac, ăsta nu înseamnă nimic, sau cel puțin nu mare lucru. A trebuit să urc vreo două dâmburi ca să zaresc satul, dacă se poate numi sat. Urmez scrupulos indicațiile secretarului de la primărie, pe care l-am căutat la telefon când am trecut prin Lyon, de unde i-am telefonat și lui Mark Lavater la Paris ca să-l întreb dacă mai are vești de la Sarah. Nu mai avea nici o veste, pentru că asta se întâmplă înainte de a primi de la ea mesajul în care spunea că simte nevoia să fie singură.

Casa este mare, vreo 20 de camere. Claxonez îndelung, nici un răspuns. Intru până la urmă într-o bucătărie mare și întunecoasă unde sunt două femei care curață niște cartofi. Cea mai tânără are vreo 60 de ani. Au mustăți ca bulgarii.

–O caut pe domnișoara Varles. Catherine Varles. Se uită fix la cartofii lor și mă ignoră complet.

–Ori îmi răspundeți, ori mă dezbrac și încep să urlu.

Se hotărăsc în sfârșit să îmi descopere existența. Un gest din degetul mare al mâinii drepte pe lama cuțitului. "Pe acolo." Ies din nou în grădină și dau peste o pajiște cu arbori seculari, de unde ai o priveliște minunată asupra văii.

La dreapta, o cărare care coboară, coborâm împreună. Traversez o vie, o preerie scurtă și apoi aud susurul cristalin al unui pârâu. Cărarea trece pe sub copaci, ajunge într-un luminiș.

Ea este acolo.

Stă cuminte pe un buștean, în profil, bronzată, subțire și drăguță de îți vine să o mănânci. Culcat lânga ea, un câine enorm, poate un Terra-Nova, care trebuie să cântărească vreo 80 de kilograme; doarme.

Mă vede venind, întoarce capul grațios și mă privește cu o sclipire de veselie puțin batjocoritoare în fundul pupilelor de aur.

–M-ai găsit ușor?

–Fără nici o problemă, după ce au trecut primele săptămâni.

Câinele doarme în continuare. Îl împung cu vârful piciorului:

–La arme, câine de pază.

–Îl cheamă Théobald.

Câinele deschide un ochi, mă privește și adoarme la loc.

–Nu te-ai gândit niciodată să-i pui zgardă?

–Îl gâdilă.

Privesc în jurul meu; e un coltișor minunat, plin de copaci, de flori, cu un pârâu decorat cu libelule, fluturi peste tot, soare.

–Pot să m-așez? Pupilele aurii îmi zâmbesc.

-Mmmmm. Mă așez pe iarbă, la picioarele ei, cu fața la râu. Îmi pun ceafa pe coapsa ei. După o clipă, mâna i se mișcă încet și mi se pune pe umăr, degetele ei îmi sunt aproape de obraz. E o vreme minunată. Mă simt pur și simplu bine.

12

Luna iulie sosește și trece și tot n-am vești de la Sarah, în afară de puținele cuvinte despre care am spus. Îmi amintesc faptul că într-o zi mi-a spus numele unui oraș din Irlanda și, căutând într-un atlas, mi l-am amintit: Ennis, în cornitatul Clare, nu departe de aeroportul internațional Shannon. La Ennis descopăr într-adevar mai mulți Kyle, dar niciunul n-are vreo soră sau verișoară pe nume Sarah, care lucrează în domeniul hotelier. Încerc chiar totul, am luat contact și cu White Sands Hotel din Mombassa; îi întreb pe cei care au angajat-o, pe cei care au lucrat cu ea; întreb chiar și la Parador, în Morzine, unde am petrecut câteva zile împreună. Nimic. Liniște totală. A dispărut fără nici cea mai mică urmă. Faptul că sunt privat de una nu mă îndreptățește să beneficiez de prezența celeilalte. Pentru vacanță, Catherine are proiecte independente de mine: o croazieră în insulele grecești în iulie, un sejur la niște prieteni americani, al căror nume refuză să mi-l spună, toată luna august. Apoi? Apoi studiile universitare; la urmă urmelor, tocmai a luat bacalaureatul, nu știam. La Foumac n-am rămas decât puțin timp cu ea; casa aparține unuia dintre unchii ei și, curios, acest unchi, fără să mă privească chiar chiorâș, a părut cam deranjat de prezența mea, așa că nu am mai insistat. Familia

Lavater mă invită să petrec vara în casa lor de la țară, la Chagny. Nu toată vara, pentru că și ei au proiecte: vor pleca cinci săptamâni în Yucatan sau undeva la fel de ridicol, de pe 10 august pe 15 septembrie. Îmi propun să-i însoțesc dar am tot atâta chef de Yucatan cum am chef să mă spânzur. "Franz, casa din Chagny este a ta, când vrei și cât vrei." Marc și Francoise au cel puțin cu 20 de ani mai mult decât mine, le-aș putea fi copil; dar am trecut de vârsta creșei.

Telefon Turcului: este foarte excitat, tocmai a aflat că marile multinaționale americane vând și ele dolari pe termen. "Informațiile chinezoiului tău par că se verifică, Franzy. Riscă să fie o lovitură grasă:" Mă enervează cu "Franzy" al lui!

Mă întorc la Hong Kong, unde apar primele dificultăți în afacerea cu gadget-urile. În special concurența japoneză devine din ce în ce mai dură și sunt depășit, poate și din cauză că nu m-am preocupat destul de problemă. Mă sufoc la Hong Kong. Niciodată n-am fost robit de așa-zisa lui fascinație și ideea de a-l părăsi începe să mă hărtuiască din nou. Ca să mă duc unde? Veniturile îmi scad, conturile la fel, încep să-mi verific cheltuielile. Sosit și el la Hong Kong, Hyatt începe să facă gură: ar fi trebuit să-l forțez cu revolverul la tâmplă să intre în afacerea cu gadget-urile! Până la urmă, singurele persoane din colonie cu care iau contact regulat sunt Li și Liu sau vice-versa. Sunt complet nebuni, parodia lor după filmele cu carate și kung-fu este un delir total. I-ai crede iresponsabili și chiar am crezut asta un moment. Era înainte de a afla că sunt rude cu Hak, nu voi descoperi decât mai târziu în ce măsură nebunia lor burlescă era cel mai adesea o fațadă.

La vremea aceea, mă bucuram de prietenia pe care o aveam pentru ei. O prietenie care îmi va face mult timp și mai de neînțeles ceea ce se va întâmpla.

În iulie, pe 7 sau pe 8, plec în Japonia. Li și Liu m-au expediat acolo literalmente, după ce aproape m-au convins că am un viitor strălucitor în comercializarea chestiilor electronice. O călătorie degeaba; esuez lamentabil încercând să-i conving pe interlocutorii mei japonezi că pot să-i ajut să vândă în lumea largă micile lor minuni.

–N-ai crezut destul, îmi spun Li și Liu. Iată de ce. Păcat, te învârți în cerc în momentul ăsta.

Nu se înșeală, efectiv merg în gol, chiar dacă merg. Dansul lui Cimballi este pe moment ca un vechi gramofon care își pierde vigoarea. Merg din ce în ce mai rar în casa din Stanley, pe care Sarah si-o dorise și al cărei salon mai este și acum zugrăvit în mov. Mă aflu totuși acolo în noaptea aceea și nu din întâmplare îmi telefonează acolo, pentru că am aflat că i-a contactat mai întâi pe Li și Liu că să afle unde sunt.

–Franz?

Am ridicat mașinal receptorul, încă adormit. Îmi arunc ochii pe ceas: ora 3 dimineața. În Europa este 9 sau 10 și e în plină zi.

–Franz.

I-am recunoscut vocea.

–Unde esti?

–La Londra. Dar nu rămân aici. Franz, lasă-mă să vorbesc, te rog. Din patul meu, al nostru, puteam să contemplăm arbuștii din micul port din Stanley și sutele de focuțe pe care chinezii le aprindeau uneori, în anumite nopți, în jurul templului lui Tin Han. Contemplu arbuștii.

–Nu voi spune nimic, Sarah.

–Ascultă-mă, nu pot să rămân ore întregi la telefon. Ar fi trebuit să te contactez mai repede. N-am făcut-o... N-am făcut-o și gata. Am fost însărcinată. Cu tine, evident. Nu mai sunt, am făcut ce se face în cazuri din astea. Acum cîteva minute eram ferm hotărâtă să nu-ți spun nimic dar am făcut-o. Astea fiind spuse, nu mă întreba cum o duc: o duc foarte bine. E adevărat că am trecut prin clipe grele, dar s-a terminat, sunt plată ca un afiș. Am înțeles că n-o să mai dureze mult, încă din februarie, tot restul n-a fost decât un supliment. De altfel, am știut întotdeauna că n-o să rămânem prea mult timp împreună, si am avut dreptate. Nu mă mai întorc la Hong Kong, bineînțeles. Mi s-a oferit de lucru în altă parte, nu-ți spun unde, va fi amuzant să dăm într-o zi unul peste altul, zilele astea sau peste 20 de ani, când o să fii miliardar. În privința asta, aș dori să-ți cer ceva: nu cumpăra niciodată hotelul în care voi fi, nu mi-ar plăcea. Promiți? Te sărut.

Tace, dar nu închide. O aud respirând. Secundele se scurg.

–Franz... Te sărut.

Închide. Privesc în continuare arbustii. am petrecut nu știu câte ore aici, culcați unul în brațele celuilalt. A ales casa asta datorită panoramei, micul port și templul și, mai la dreapta, plaja largă, aproape mereu pustie. Îi simt parcă parfumul corpului ei subțire și nervos, feroce încordat în dragoste, liniștindu-se doar după un lung moment, ca un val care cade în final. Ochii nu i se reînchideau decât în ultima clipă și i se întâmpla să rămână nemișcată, cu obrazul pe cearceaf, refuzând să mă mai privească în față până nu se simțea destul de sigură pe ea însăși, pentru a-mi arunca privirea-i sarcastică. "Nu-i prea rău pentru un puști.", spunea. Iată, acum puștiul plânge.

Sunt deja de câteva zile în casa familiei Lavater, la Chagny. Citesc. La Chalon-sur-Saone, unde am ajuns în vechiul Renault 4 al familiei Lavater, am ras tot ce am putut găsi despre tehnica bancară, finanțe, despre bani într-un cuvânt. Am găsit chiar o carte a unuia dintre Rockefeller-i: *Imaginația creatoare în afaceri*. Exact ce îmi trebuie. Și pentru că trebuie neaparat să imiți pe cineva, mi-am cumpărat și Contele de Monte-Cristo, pe care la urma urmelor nu l-am citit niciodată, sau, cel puțin, niciodată cu adevarat. Pasionant, tata Dumas reușește să-i vină de hac tristeții care mă tulbură. Sunt la capitolul "Hanul de pe Pont du Gard", în care Caderousse, unul dintre cei care l-au trădat pe Nantes, primește vizita unui "preot îmbrăcat în negru, cu o pălărie în trei colțuri" când, pentru prima dată de la plecarea lui Marc și Francoise Lavater, hotărâți să hoinărească prin yucas-ii din Yucatan, sună telefonul. Ezit să răspund, dar răspund până la urmă: este un anume Cannat, adjunctul lui Lavater:

–Nu trebuia să vă deranjez decât pentru lucruri foarte importante. A avut loc un eveniment care cred că este foarte important. Alvin Bremer a murit la Chicago, de o criză cardiacă. Marc mi-a spus că vă interesă.

–Multumesc.

Tocmai îmi luam micul dejun, servit de femeia căreia m-a încredințat Francoise. Și care vorbește cu un accent atât de bourguignon, încât am crezut-o mult timp poloneză. Mă ridic și plec în camera mea.

–Cafeaua dv. se va răci!

Cu cel puțin 22 de "r".

–Mă întorc.

În camera mea, mi-am prins în agrafe, pe unul din pereți, toate notițele, tabelele, listele strânse în opt luni, de

când Marc a venit la Hong-Kong să-mi aducă primul dosar real. Îmi contemplu lista. Pentru Bremer imaginasem o procedură deosebită, mai complexă, o, cu mult mai complexă decât cea folosită împotriva lui Landau. Și ticalosul ăsta a murit. Am un sentiment de frustrare furioasă.

–Vă reîncălzesc cafeaua?

Mă apropii de listă și tai numele. Contemplez fotografia adăugată la dosar, cea a unui om corpolent sangvin, cu ochi de oțel. I-am găsit întotdeauna ceva de teuton, și asta nu e un compliment.

–Ia uitați-vă, cafeaua asta a înghețat...

Unu din șapte, mai rămân șase. Nici măcar: cinci și jumătate. În acest mijloc de august, Landau n-o mai duce mult. Cu condiția ca, urmându-l pe dl. Hak în speculațiile lui, să nu fi comis vreo greșeala...

–De rece, e rece...

Nu am comis nici una. Știrea izbucnește a doua zi după ce am aflat de moartea lui Bremer: Abandonarea convertibilității dolarului. E un eveniment deosebit, aproape neașteptat. De 25 de ani, dolarul este în lume moneda etalon, singura monedă raportată oficial la aur, singura care are valoare, în sensul propriu al cuvântului, în aur. Convertibilitatea nu mai există. Primul rezultat este obligatoriu o scădere a dolarului. Asta era deci informația capitală pe care o deținea dl. Hak, care, cunoscând dinainte dată exactă la care guvemul american va anunța această abandonare, a putut calcula la zi termenul operațiunii sale.

Beneficiul este fabulos, chiar dacă scăderea monedei americane rămâne, în general, ușoară. În momentul în care am depus cele cinci sute cinci milioane de dolari la Zürich, o uncie de aur valora oficial treizeci și opt de dolari și nouăzeci de cenți. Trei luni după aceea, zi de zi, ea a valorat

pastruzeci și doi de dolari și saizeci de cenți dolari. Marja infimă? Fie. Încheind toate conturile, beneficiul realizat de dl. Hak (mă voi distra să verific conturile băncii care sunt, evident, exacte) va fi de patruzeci și șapte de milioane de dolari, din care am și eu, după cum am convenit, două milioane cinci sute de mii de dolari care îmi revin în calitate de mijlocitor discret, independent de procentajul prelevat de bancă. Se adaugă milionul pe care l-am mizat eu însumi și pe care îl recuperez, împreună cu cei patru sute șaptezeci și cinci de mii cinci sute șaptezeci și opt de dolari pe care mi i-a adus, având astfel, pe 12 septembrie, ceva mai mult de patru milioane de dolari.

Mă aștept să aibă loc în mine o explozie. Dar nimic. Rămân calm și aproape indiferent. Sunt tot singur în casa de la Chagny și știu că a venit momentul să acționez. Să termin mai întâi cu Landau, ceea ce este o chestiune de zile, si apoi să trec la ceilalți. Îi telefonez Turcului.

–Mulțumit de mine?

–Franz, te iubesc.

–Homo împuțit, du-te și te culcă!

–Un moment, am o surpriză pentru tine...

Liniște. Apoi vocea Utei:

–Bună, Franzy adorat.

–Ce învârti la Hampstead, la ticălosul ăla?

–Marea dragoste, bătrâne.

–Cu Turcul?

–Cu ticălosul. Esti gelos?

Izbucnesc în râs. Numai imaginându-mi-i împreună și îmi vine să pufnesc.

–Bineînțeles că nu. Mai are escadronul de dansatoare goale?

–Cu cât suntem mai nebuni, cu atât râdem mai mult, spune Ute. Esențialul este că eu comand manevra. Și chiar o comand.

–Dă-mi-l din nou pe stăpânul haremului. Te sărut.

Turcul revine pe fir. Se hlizeste. Nu-l voi putea niciodată detesta cu adevărat.

–Surprins, ha?

–Pe fese. Dar să vorbim serios.

–Pot?

–Poți.

–Am nevoie de o introducere. Nassau, Bahamas,

–O altă afacere?

–Personală.

Se gândeste. Zice:

–Fără nume la telefon, nu-mi place. Când vei fi acolo?

Un calcul rapid:

–La sfârșitul lui septembrie.

O aud pe Ute vorbind, dar nu înteleg ce spune. Oricum, a reușit să rămână pe fir în timp ce Turcul și eu vorbeam, pentru că, după cum mi-a spus, "ea comandă într-adevăr manevra". Turcul:

–Franz, vom fi acolo începând cu 25 septembrie, daneza și cu mine. Nu te deranjează, nu?

–Dimpotrivă.

–Esti sigur că nu ești supărat din cauza Utei?

–Nu. Sărut-o din partea mea. Ciao.

Înregistrez o casetă pentru Marc, care nu ar mai trebui să întârzie în nenorocitul lui de Yucatan. Mai telefonez încă o dată la cei doi de la Chomelix, dar unchiul Catherinei nu e acasă și nu-mi răspunde nimeni. Iau avionul spre Hong-Kong.

Îl recuperez până la urmă pe Hyatt de la Bull and Bear, o bombă englezească, în care fiecare piesă a fost adusă cu vaporul din Anglia. Hyatt nu este chiar beat de tot. Ridică paharul:

- S-a întors Șefuleț'.

Porecla dată la Mombasa.

–Îți ofer o bere, mai zice. O Guinness groasă, made in Dublin. Și cât stai?

–Nu stau. Am chiar o afacere pentru tine: îți cedez tot ce privește gadget-urile.

- Tot?

- Tot. Preiei tu. Te interesează?

Pentru el nu e o afacere proastă. Chiar dacă afacerea nu mai are șanse să aducă beneficiile fabuloase din primele luni, ramâne totuși, grație brevetelor mele, interesantă și bănoasă, pentru cineva care preferă veniturile relativ modeste, dar regulate, loviturilor mari în care poți pierde totul, Ca Hyatt. Și, în plus, îi mai stă încă în gât refuzul inițial. Discutăm o jumătate de oră, vorbim despre bani. Îmi cere 24 de ore ca să se gândească și știu că va accepta mâine pentru optzeci de mii de dolari.

–Un ultim pahar?

–Nu. L-ai vazut pe Ching în ultimul timp?

Mi s-a părut până acum că observ la el o oarecare stânjeneală. De data asta e sigur. Cu atât mai mult cu cât face pe prostul.

–Care Ching?

–Îl știi foarte bine. Ce se întâmplă?

–Nu înțeleg.

Își bagă nasul în berea lui neagră. Nu insist, având senzatia că s-a întâmplat sau că se va întâmpla ceva care mă atinge mai mult sau mai puțin direct. Schimb niște fise de

telefon și încep să dau telefoane. Nici un Ching Nu Mai Știu Cum pe nicăieri, nici la birou, nici la uzină, nici acasă. Lucrul cel mai rău este liniștea care urmează întrebării mele, care până la urmă se sparge pentru a mi se răspunde, totuși. Nu se știe unde este Ching. Lipsește din Hong- Kong? Nici vorbă. Dar atunci unde e? Nu se știe.

Îi sun pe Li și Liu în atelierul lor de pe Kennedy Road. Sună în gol. Asta mă neliniștește cel mai mult; suntem în cursul săptamânii, cei doi clovni nu lucrează singuri, au o groază de ucenici, și nimeni nu răspunde. Încerc la apartamentul lor de pe Bowen Street. Nimic. Mai ales că după ce a sunat de câteva ori în gol, în momentul în care voiam să închid, cineva răspunde în sfârșit...

- Li? Liu?

Liniște. Dar este totusi cineva la capătul celălalt al firului.

- Li sau Liu?

Și acest cineva îmi închide ușurel telefonul în nas.

Ies din cabină. Hyatt a șters-o. Ies în stradă, multimea este acolo, apasătoare, enormă, ca o mare. Și vine dintr-o dată, inexplicabil, și, ca întotdeauna, cu atât mai putemic: un val de frică.

Hyatt mi-a cerut o zi de gândire, avem întâlnire a doua zi chiar în fața intrării biroului de înregistrare al Caxton House, pe Duddel Street, la ora 11,00. Îmi mai rămân deci vreo 20 de ore de petrecut la Hong-Kong. Și aceste ore îmi par dinainte interminabile, am un chef nebun să sar în primul avion, în orice direcție, pe scurt, să mă car dracului de aici. Mă duc la Stanley, îmi strâng puținele lucruri care

mi-au mai rămas.Mai sunt niște lucruri și niște cărți ale lui Sarah; pun totul într-o valiză, dar asta nu-mi ridică moralul. Întoarcere la Central, de unde traversez ca să ajung la Kowloon. Iau o cameră la Peninsula, printre batrânele doamne care fuseseră-n India si colonei în retragere, veniți din Birmania. Și aici îmi vine ideea, irezistibilă, irațională. În taxi spre aeroport; închiriez un avion mic, un Cessna cred, pilotat de un tânăr australian cu brațe musculoase și tatuate care mă privește flegmatic:

–Dacă nu-i știti nici măcar numele insulei ăsteia împuțite, cum o s-o găsesc?

-O s-o recunosc.

Și dacă din greșeala survolăm China, mister? Și dacă trag în noi lămâile? Și dacă pur și simplu am visat această insulă pe care totuși am pus piciorul de două ori? Australianul vorbește pregătindu-și aparatul. I-am indicat o direcție și o urmează. Un prim grup de insule.

–Acolo?

–Mai departe. După chestia aia ca un dig mare.

Rezervorul de la Plover Cove, confirmă australianul zburăm foarte jos, la trei-patru sute de metri. Ne imaginăm mereu Hong-Kong-ul ca fiind foarte aglomerat; dar aceste insule de sub noi aparțin și ele Coloniei și sunt pustii, sau aproape; fără străzi, dar cu piste, străbătute, că și acum, de țărănci hakkas, cu niște pălarii negre, închise complet cu un voal negru. Marea ne apare deodată sub aripi.

–Deci, mister?

–Cea de acolo. Conform hârtiei, survolăm Mirs Bay, la marginea Noilor Teritorii.

–Unde vedeti vreo pistă? Nici o muscă n-ar putea să aterizeze pe stâncile astea. Dar descoperă un teren de aterizare înainte chiar de a avea timp să îi răspund. Se

aruncă literalmente la pământ, aterizează cu o nonșalanță brutală, oprește foarte repede motorul, se sprijină în umărul drept, își reaprinde țigara al cărei fum ar putea să omoare și un bou.

–Vă previn: într-o oră decolez.

–Nu sunt sigur că mă întorc într-o oră.

–60 de minute, mister. N-aveți decât să luați trenul. Vine noaptea, și eu zbor numai pe zi.

Sar pe pământ și primele zeci de metri le parcurg cu furie. Și apoi realizez dintr-o dată ce sunt pe cale să fac. Trăznit, sunt trăznit! Îmi arunc ochii spre avion; australianul a coborât și fumează, contemplând cerul chinezesc, cu o satisfacție sarcastică. Îmi urmez drumul în viteză; nememicul asta ar fi în stare să plece fără mine.

De câte ori am venit pe insulă, am venit cu masina. Mă așteptam la o cursă nebună, la un maraton. Am surpriza să descopăr că, tăind-o printre stânci, trecând doar peste o singură creastă, ajung chiar în gradină, și deci, în casă.

Liniște. Un fel de ceață se lasă în straturi din ce în ce mai dese, pe măsură ce mă apropii. E deja sufocantă, când o iau pe aleea cu arbuști chinezesti. Lansez un prim strigăt, care rămâne fără ecou. Termin de traversat grădina care îmbălsămează aerul cu încăpățânare; piciorul atinge marmura solului, la intrare.

Poarta culisantă e deschisă.

–Dl. Hak? Cimballi.

Ecoul vocii mele îmi pare că se rostogolește la nesfârșit. Îmi e frică.

–Dl. Hak!

Mi-a spus: Odată operațiunea terminată, la sfârșitul lui august- începutul lui septembrie, vino din nou la Hong-Kong. Voi avea poate altceva să îți propun. Pentru că

întoarcerea dumitale va însemna că totul s-a petrecut cu bine." Am trecut pragul primului salon și acolo unde, la ultima mea vizită, erau covoare, mese, paravanuri somptuoase și nepreţuite, nu mai este nimic.

Totul a fost luat. Primul salon este gol. E goală și camera următoare, si celelalte, și cea în care am dormit cu Sarah. Intru, cuprins de teamă, dar impins de curiozitate, în aceasta parte a casei în care nu am fost niciodată. Nimic. Și de aici au luat totul. În bucătăriile care trebuie să fi fost extraordinar de automatizate, nu au fost lăsate decât cuptoarele din perete, încastrate în beton. Putin mai încolo, un colt în care sunt garate, ca niste monștri dormind, ciudatele mese rulante, telecomandate, de care se servea dl. Hak. Mai fac câțiva pași și sunt în imensa cameră în care un perete întreg este concav, din sticlă, cel puțin din sticlă obișnuită, pentru că pentru un moment panoul lacuit pictat cu dragoni stacojii este închis. Și camera asta este în întregime goală. Cu o excepție: pe podea se află una dintre acele cutii rectangulare, de care se servesc aeromodeliștii. Are multe manete. Acționez una, apoi două, apoi trei. Mai întâi nimic. Dar iată ca apar niste mese, că niște umbre, din catifea neagră si oțel strălucitor.Vin spre mine, se opresc la îndemână, fascinante și înspăimântător de docile, ca niste fiare subjugate.

Mai aveau puțin si mă speriau. Acționez alte manete si pereții culisează, urcă, se retrag, redesenează camere noi, muzică umple spațiul, mesele dansează, toată casa începe să trăiască și mă ascultă ca o ființă.

Nu l-am auzit mișcându-se, s-a miscat în spatele meu, la comanda mea, pus în funcțiune fără să vreau. Dar când, cuprins de impresia ciudată a unei prezente, mă întorc, spectacolul îmi izbucnește în față. Panoul semicircular

acoperind peretele de sticlă a culisat și s-a pliat. Iar rechinii sunt la doi metri de mine, nici măcar doi metri, la înălțimea capului meu, trei animale de aproximativ 2,50 metri fiecare, degajând toate aceeași impresie de ferocitate nemiloasă. Haloul proiectoarelor, pe care trebuie să le fi aprins fără să-mi dau seama, îi colorează în stupefiante reflexe roșii.

Cel puțin, asta cred în prima secundă.

Dar înțeleg imediat după aceea. Înțeleg când dau cu ochii de grămezile de carne pe care dl. Hak avea obiceiul să le ofere în cârlige de măcelar. Înțeleg când, zguduit de oroare, examinez mai bine bucățile de carne care au incontestabil forma unui tors uman, cu cap și membre superioare.și o mâna tăiată, fără sânge, plutind.

Privirea lui Hyatt mă evită. Mai spun:

–Nu știu ce mă reține să nu-ți sparg mutra.

–Franz, nu știam nimic. Nu știu niciodată nimic. Doar ce ți-am spus. Adică zvonul care a circulat prin Hong-Kong, cum că dl. Hak a dispus, pentru contul lui personal, de sume care nu îi apartineau, care erau în realitate proprietatea statului chinez sau, și mai rău, a marilor notabilități de la Beijing, sau a acționat în contul lor. Hyatt nu mai știe. Eu pot să reconstitui destul de usor o parte din ce s-a întâmplat: folosind o informație pe care a obținut-o de la Beijing, dl. Hak a utilizat efectiv fonduri străine în scopuri personale; fără îndoială, a avut întotdeauna intenția să restituie cele o sută de milioane de dolari de care s-a servit, se pare că nu i s-a lăsat timpul necesar. Și nu voi ști niciodată cine era cel oferit ca ospăț rechinilor.

III

ÎN BAHAMAS

13

Sosesc la Nassau, în Bahamas, la 26 septembrie, după 22 de luni de la plecarea mea din Londra, sub comanda lui Alfred Morf. E al doilea sejur al meu, socotindu-l și pe cel din februarie, când am întâlnit-o pe Catherine.

La Nassau mă întâlnesc cu Turcul, cu Uta Jenssen și cu șapte sau opt fete goale, fermecătoare, cu tot ce le trebuie. Turcul mă sărută (pe obraz), Uta mă sărută (pe gură). Ne sărutăm cu toți. Mare răsfăț.

"Sosești la timp, îmi spune Turcul. Sunt aici de cinci sau șase zile, noi cei din Hampstead și am început cam să ne săturăm. O să râzi, dar toți palmierii ăștia și soarele ne-au înnebunit. Era mai bine la Hampstead și apoi ca să te simți ca în Longchamp, în cătunul ăsta, ai tot interesul să-ți cumperi un satelit personal."

Turcul înoată ca un casalot, făcându-și siesta în mijlocul piscinei pe care a închiriat-o pentru sejurul său -lângă piscină e și o casă cu patruzeci de camere.

"Am văzut ce i-ai făcut lui Landau, îmi spune el. Rău ai fost. Era cât pe ce să mi se facă milă.

Îi spun simplu: "Ha! Ha!". Turcul izbucnește în râs. Eu adaug:

"Ai tot atâta milă cât un caiman.

-Ce-ai tu împotriva caimanilor? Gata, fetelor, lăsați-mă în pace, avem de vorbit despre lucruri serioase. Discutăm, Franzy?

-Nu mă cheamă Franzy.

-Ute așa îți spune.

-Tu nu ești Ute.

-Asta e clar ca lumina zilei, mă aprobă Turcul. Vorbim?

-Vorbim. L-ai văzut pe Marc Lavater ?"

Turcul își oprește privirea lui blândă, catifelată și neagră asupra mea.

"L-am văzut. Deștept tipul ăsta. Dat naibii chiar. Asta e tot ce se poate spune, aș zice eu. El mi-a explicat totul, tot ceea ce trebuie să știu eu, după părerea lui. Vrei să-ți spun ce cred ?

-Nu.

-Sunteți săriți amândoi. E un plan care ar înnebuni pe oricine. N-ai nici o șansă.

-Intri în chestia asta?

-Sunt aici, nu?

-Zarra unde este?

-E chiar aici, nu departe de locul ăsta. Înconjurat peste tot numai de gărzi înarmate. Și bine echipate. Cu niște ochi căscați și răi.

-Ai vorbit cu el?

-Mai întâi la telefon, după care am fost la el și-am făcut pe mine de frică. Acceptă să se întâlnească cu tine."

Mă uit la corpul gol, imens și splendid al Utei care stă lungită la doi metri de noi pe marginea piscinei. Turcul îmi spune cu un râs discret:

"Ți-ar cam plăcea, nu?

Scutur din cap. Uta (a cărei față îmi apare prin curbura dublă sânilor ei) îmi face cu ochiul:

"Ce mai faci, prietene?

-Bine, Ute."

"Franz, spune Turcul. Las-o baltă. Esti nebun. Zarra ăsta e și el însuși periculos. Dar tipii din spatele lui sunt și mai și. Nu te juca cu asta.

În colțul din dreapta, Robert Zarra.

La origine, un bancher deja bogat. În cele din urmă, unul dintre cei mai mari hoți ai tuturor timpurilor, pentru că nu sunt chiar o armată cei care au furat pe față cei două milioane de dolari.

Pe față și într-o totală impunitate.

Totul începe la Geneva în 1958. Un european din New York se stabilește pe meleagurile lacului Leman, având în cap o singură idee: să obțină de la soldații trupelor americane staționate în Europa, foarte bine plătite la acea oră, o parte din solda lor, cu scopul de a o investi în Statele Unite: În loc să le îmbogățiți pe nemțoaice, o să fiți voi plini de bani când vă veți întoarce acasă". Afacerea se pune în picioare si merge bine. În 1966, europeanul din New York dirijează deja șase sute de milioane de franci elvețieni. Și banii continuă să sosească. Totul merge perfect atâta timp cât la bursa new-yorkeză tendința este de creșterea acțiunii societății de investiții. Această acțiune nu este decât media tuturor acțiunilor americane deținute de societate în numele aderenților la trupele americane. Afacerile merg mai puțin bine de când bursa scade și eșuează, când cheltuielile generale aberante depășesc totalul comisioanelor percepute de la noii aderenți. Pentru new-yorkezul european, pe care bancherii elvețieni nu-l înghit deloc, neplăcerile nu întârzie să apară. Cum s-ar zice în asemenea situații, își abandonează "nou-născutul" și cedează locul altcuiva.

Cel care îl înlocuiește este chiar Robert Zarra.

Când Zarra primește succesiunea, societatea de investiții mai poate fi încă salvată. Zarra se gândește poate la asta, dar nu pentru mult timp. Găsește în schimb o variantă mai bună: figurat vorbind, pune într-o valiză cele două sute de milioane de dolari care rămăseseră în casa de bani și o șterge frumușel cu ei. În Statele Unite lumea e neplăcut surprinsă, afacerea nu este considerată deloc în regulă și Robert Zarra este condamnat la douăzeci de ani de închisoare.

Lui nici măcar nu-i pasă. Se gândește unde să se retragă: în insulele Bahamas, mai exact la Nassau și mai exact încă în Paradise Island, o mică insulă de când a fost legată de Nassau printr-un pod cu punct de taxare. Paradise Island este înțesată de cazinouri și unele dintre acestea sunt bineînțeles în mâinile tenace ale Mafiei nord-americane. Zarra știe asta (așa cum știe toată lumea) și ideea lui e simplă: investește o parte din cele două milioane de dolari în economia mafiotă și obține, în schimb, ajutor și protecție contra conflictelor, a polițiștilor de tot felul, a vămilor, a pazei de coastă, a agenților trezoreriei Statelor Unite, adică a Armatei Salvării, toți porniți în căutarea lui și visând să-l prindă; ținând cont de distanța mică ce separă Nassau de coasta Floridei, s-ar putea zice că urmăritorii sunt de pe partea cealaltă a străzii; spionându-l mânioși cu benoclurile lor.

În colțul din dreapta deci, Robert Zarra.

În colțul din stânga, John Hovius, în mod oficial venind de la Buenos Aires și având o ipotetică nationalitate argentiniană, și James Donaldson, în mod oficial și real, supus britanic, născut la Glasgow sau în împrejurimi.

Pe lista mea ei poartă numerele cinci și șase. E o greșeală, întrucât ar fi trebuit să-i așez pe același loc.

În ceea ce-i privește, un lucru e sigur: gândindu-mă la Landau, aș fi putut la nevoie să-mi exprim niște regrete pentru ce i-am făcut; dar conștiinta mea ar dormi foarte liniștită la vestea sinuciderii lui Hovius și Donaldson.

Și unul și celălalt au fost cei mai apropiati colaboratori ai tatălui meu. Am în față dosarele lor și, dacă le mai citesc încă, este mai mult din obișnuință decât din necesitate, știu pe dinafară fiecare rând și le-aș putea recita ca pe o fabulă: În 1946, când l-am întâlnit pe tatăl meu, Hovius avea 21 de ani. Tata l-a remarcat atunci când nu era decât recepționer într-un hotel parizian. Hovius vorbea deja opt limbi străine și știa ca pe apă cursul bursei încă de la sfârșitul războiului. Tata l-a convins să părăsească industria hotelieră, l-a trimis mai întâi în Elveția, apoi în Statele Unite, subvenționându-l timp de doi ani. Singura condiție pe care i-a pus-o a fost aceea de a învăța cum să facă afaceri și de a reveni la sfârșitul acestei ucenicii pentru a prelua funcția de director adjunct. Ceea ce s-a și întâmplat. Șase ani mai târziu, în 1951, lui Hovius i se încredințează responsabilitata intereselor puternicului grup Cimballi în America Latină, ajunge să câștige de cinci ori mai mult decât ar fi câștigat ca director al hotelului, Georges V. La moartea tatălui meu, printr-o surprinzătoare înșelătorie s-a prefăcut că nu l-a întâlnit niciodată pe Andrea Cimballi, căruia de-acum înainte nu i-a mai cunoscut nici măcar numele și a devenit deținătorul a patruzeci la sută din întregul grup sud-american.

Patruzeci la sută lui Hovius, douăzeci la sută Băncii private Martin Yahl și a treia parte a prăjiturii din America Latină îi revine lui James Donaldson. Este un scoțian, încât asta pare mai degrabă o deghizare. Am mai multe fotografii ale lui: aici strângându-i mâna lui Ugo Banzer, dictatorul

Boliviei, dincolo braț la braț cu generalul Stroessner, dictatorul Paraguayului sau cu marele lui prieten, generalul Godoy, democrat peruvian bine cunoscut. Ca fizic, este Abraham Lincoln mai puțin surâzător, o persoană care îți inspiră respect și încredere tocmai pentru că nu râde. Lucru care și tatălui meu i-a inspirat o încredere asa de mare încât a făcut din el mâna sa dreaptă și i-a înmânat o copie a actelor, pentru a putea demonstra, în caz de nevoie, că singurul proprietar real din Curaçao era Andrea Cimballi. Și credinciosul scoțian a ars actele care i-au fost încredințate, încasându-și partea leului. Nu numai că a acceptat propunerile lui Martin Yahl care l-a incitat la trădare, la care a consimțit în aparență fără umbra unui regret, i-a adus atâta avere și putere încât, după cum spunea Lavater, ar fi trebuit mai devreme sau mai târziu să fie înnobilat de Regină. Honni soit qui Mal y Pense.

Deci în colțul din stânga, Hovius și Donaldson.

Iar între Zarra și ei, eu.

După ce am citit și am recitit nopți întregi rapoartele anchetatorilor impulsionate de Marc , când am început să scot la lumină această ultimă idee care-mi venise în minte, el a ridicat din umeri: "Asta nu stă-n picioare. -OK. găsește altceva. " Aproape că ne-am certat. Dar simțeam în mine atunci mai mult ca niciodată, beția feroce și veselă din Old Brompton Road și acum îmi dau seama că mai puternic decât nevoia de a-mi potoli setea de răzbunare și ura era totuși altceva; era pur și simplu nevoia de a mă afirma. L-am întrebat pe Marc:

"Ești sigur de informațiile pe care le avem?

-Aș paria o avere pe asta. Dar de aici și până la a-i pune să se bată pe Zarra pe de o parte și pe Hovius și Donaldson și Zarra care s-au putut întâln..

-Se vor lupta, Marc. Îți garantez că se vor lupta.

-Ar trebui cel puțin să se producă și evenimete politice de care avem nevoie.

La urma urmei, singura cunoscută care ne rămâne este data. Dar o să fie bine.

14

Zilele de septembrie dinaintea plecării mele la Nassau au fost cele mai agitate, entuziasmate și uneori minunate. Au fost agitate în timpul celei de-a doua licitații pentru fabrica de bere Landau, pe durata cumpărării pe care am făcut-o, a perfectării tranzacției încheiate cu producătorii de bere. Au fost entuziasmante în măsura în care toate aceste diverse operații au reprezentat concluzia matematică, venită exact la timp, a unui plan gândit aproape cu un an înainte.

Au fost zile minunate pentru simplu motiv numit Catherine.

S-a întors în sfârșit din croaziera ei în Grecia, din sejurul din Statele Unite, din vagabondajele ei și, cum două cucuvele negre curățau cartofi la Fournac, mi-au anunțat ziua sosirii ei la Roissy, m-am dus direct la aeroport să o aștept, însotit de singura orchestră caraibiană care se găsea atunci la Paris. Eu însumi, ajutat de câțiva figuranți, purtam o pancardă de opt metri pe care scria: CATHERINE, SUNT AICI!

Am făcut o oarecare impresie, mai ales asupra familiei, pe care am cunoscut-o pentru prima dată în situația de față fiind vorba de soacra și de socrul meu, care mă privea piezis și amenințător.

"Aceste manifestări, mi-a zis viitorul meu tată-socru, sunt de-a dreptul copilărești, grotești, injurioase și, ca să spun total deplasate.

-Nu-i nimic, i-am spus eu, sunteți totuși amabil."

Luîndu-l prin surprindere, fără ca el să mai poată opune rezistență, l-am îmbrățișat ca pe un fiu. Și i-am simțit în trecere mirosul de sherry. I-am spus zâmbind: "Și puțin alcoolic, nu? "

Asta răcește puțin atmosfera. Catherine căscă ochii mari, dar ar vrea probabil să pufnească în râs. Mama ei are aceiași ochi ca și ea și mă privește cu o curiozitate amuzantă. Catherine i-a vorbit deja de mine, spune ea, mai locuiesc oare tot la Hong Kong ?

"Sunt în toiul mutatului. Vă pot invita să luăm masa toți trei?"

Nu, viitorul socru nu dorește, nici nu vrea să audă. Dar cina? Nici atât. Nici mâine. Și nici în zilele următoare. Spun în sfârșit:

"Dar peste cinsprezece ani, o să se poată?"

Va răspunde că nu, presimt asta, dar mama lui Catherine intervine. De ce n-aș veni chiar eu să iau masa la ei joia viitoare? Descopăr atunci că locuiesc în arondismentul VII, că se numesc Jeffries, după numele viitorului meu tată - socru care a făcut o a doua căsătorie, însurându-se cu viitoarea mea mamă soacră, că au un apartament în spatele Domului Invalizilor, că nu prea duc lipsă de bani în familie, de ambele părți și de fapt de orice parte am privi. Lucru acesta îl cam bănuiam eu: nu mergi în Baharnas să-ți petreci vacanțele cu prietenii lui Suzie Kendall dacă n-ai ceva mărunțiș.

La masă viitorul meu socru mi-a făcut puțină morală, e un englez care nu prea agrează vinul de Porto, dar în cele

din urmă mai puțin nesuferit decât s-ar fi putut crede la început.

Are chiar tact și când Catherine a dispărut în labirintul celor douăsprezece camere sub pretextul că își aranjează părul înainte de a mă însoți, s-a retras si el cu abilitate.

"Pot să vă spun Franz?"

Între Catherine și marna ei asemănarea nu se oprește numai la ochi. N-ar mai fi lipsit decât puțin ca să fie aceeași femeie la distanță de douăzeci de ani.

"Franz, ti-am spus, Catherine ne-a vorbit despre tine. E încă tânără.

-Știu.

-Și tu la fel.

-Știu.

-Ne-a spus că alergi după ceva. E vorba de bani?

Ei bine, avearn hârtia asupra mea și asta din pură întâmplare. Dar tocmai în acea zi cerusem virarea banilor mei de la o bancă elvețiană la o altă bancă cu sediul în Nissau. Scot hârtia din buzunar și o întind doamnei Jeffries, fostă Varles.

"Patru milioane o sută de mii de dolari."

"Nu alerg după bani, doamnă."

Ea se uită la hârtie și nu-i venea să creadă.

"Ai moștenit toți banii ăștia?"

-Nu.

-I-ai câștigat? Chiar sunt ai tăi?

-Sunt ai mei si chiar eu i-am câștigat până la ultimul cent. Și nimeni nu are nici un motiv să dorească trimiterea mea la închisoare.

Tăcere.

"Dumnezeule! spune ea în sfârșit. Se ridică si vine spre mine, obligându-mă printr-o delicată apăsare a mâinii pe

umărul meu, să rămân aplecat atunci când mă pregăteam și eu să mă ridic. Câteva clipe. Se așează în fața ferestrelor care dau spre stada Segur și eu o privesc mirat. Dar se așează din nou.

"Tu... Esti atât de tânăr încă, în ciuda acestei sume imense de bani. Te pot ajuta în vreun fel?"

Mă tulbură însăși forma sub care mi-a adresat întrebarea, nu sunt sigur că o înțeleg.

"Catherine are dreptate, spune ea. Alergi după ceva care nu este chiar așa de ușor de obținut. Fii prudent, te rog."

O privesc puțin blocat. În acest moment intră Catherine si plecăm împreună. În zilele următoare am fost practic nedespărțiti și ea m-a însotit, fără pancardă, la avionul care m-a dus la Nassau.

Plec la Nassau pe la ora zece, plătesc taxa de doi dolari și acostez la Paradise Island.

Turcul n-a exagerat deloc: Robert Zarra se află chiar în mijlocul unei extraordinare rețele de apărare. Pe drumul către el, după ce am trecut de gardul exterior, voi mai fi oprit de două ori pentru a fi controlat și pentru a mi se verifica identitatea. De ce naiba îi e frică? De o divizie a marinei?

Zarra e un bărbat cu înfățișare plăcută, curtenitor și se uită la mine cu oarecare curiozitate.

"Turcul mi-a spus multe lucruri frumoase despre dumneavoastră."

-Și încă nu știe totul."

Ezită puțin, ușor derutat de umorul meu sau de ceva ce-i ține locul.

-Cimballi este numele dumneavoastră adevărat?

-Fără îndoială.

-Italian?

-Francez.

-Dar de origine italiană."

Dacă asta îi face plăcere ... Răspund: "Exact. Tatăl meu, familia tatălui meu era din Florenta. "Privesc în jurul meu. Numai în vecinătatea imediată a piscinei sunt patru paznici înarmați cu imense pistoale ținute la piept și cu walkie-talkies. În grădină am văzut încă șase sau cel puțin sapte fără a vorbi de cei postați la intrare și trebuie să fie măcar doi la primul etaj al clădirii, înarmați cu puști cu lunetă.

"Nu trebuie să vă fie teamă, îmi spune Zarra râzând.

-Pentru ei mi-e frică. Imaginați-vă că mă enervez. E cam devreme pentru un daikiri, dar aș bea cu plăcere un suc de portocale."

Mi se aduc un pahar, gheață, suc de portocale natural, într-un termos enorm de argint masiv.

"Vă ascult", spune Zarra.

Mă va lăsa să vorbesc mai bine de zece minute fără să mă întrerupă vreodată, fără să-mi pună vreo întrebare, fără să manifeste vreun interes special, dar fără să mă scape din ochi nici măcar pentru a aprinde o țigară. Mă irită ceva din felul în care își mișcă mâinile până îmi dau seama că face fiecare gest fără să-și privească vreo clipă degetele care acționează aproape independent de voința lui.

Mă opresc din vorbit. Tăcere. El trage din țigară, admirând fumul și în cele din urmă mă întreabă:

"Și cine conduce această societate căreia îi doriți atâta rău?

-John Hovius și James Donaldson.

-Îl cunosc puțin pe Donaldson.

-Știu am verificat; l-ați întâlnit la Londra acum trei ani. Am verificat ca nu cumva să fi existat interese comune între el și Hovius. Dar n-a fost asa. Și dacă ați avea vreun interes să-l preveniți îmi scapă cu desăvârșire.

Zarra zâmbește:

"Sunteți bine informat.

-N-am venit cu mâinile goale."

Zăresc brusc, cu coada ochiului, gardienii care devin mai atenți în locurile lor de pândă, cu mâna strânsă deja pe patul armei, cu privirea în alertă. Trec câteva secunde în care aproape că aștept un măcel. Dar nu se întâmplă nimic, gărzile revin la locul lor și se repliază în imobilitatea inițială ca niste câini dresați care-și reiau pânda.

"Bineînțeles, spune Zarra care nici măcar nu a întors capul, nu pot să vă răspund imediat. Trebuie să mă gândesc să vorbesc cu prietenii. Cât timp credeți că veți mai putea rămâne aici?

-Cât timp va fi nevoie. Stau la hotelul Britannia Beach.

-Dați-mi un răgaz de trei zile. Vă voi căuta eu."

Sunt de acord. Gărzile mă însoțesc și trec din nou de la o linie de apărare la alta, asemenea unui parlamentar venit să aducă o mare sumă de bani.

Mă întreb dacă merită atâta osteneală ca să furi două sute de milioane de dolari.

Arhipeleagul Bahamas are câteva sute de insule și insulițe. Insulele Binini care fac și ele parte din arhipeleag sunt cele mai apropiate de coasta americană a Floridei care se află la o distanță de numai douăzeci și patru de kilometri. Spaniolul care a descoperit Florida, Ponce de Leon , situa

aici legendara Fântână a Tinereții. Mai aproape de realitate, am spune vă aici e paradisul pescuitului din belșug, datorită apelor calde ale Gulf Stream-ului care trece prin zonă. Hemingway a băut câteva sticle pe aici si si-a imaginat "Bătrânul și marea."

-Ați pescuit deja vreun pește spadă?

-N-am pescuit niciodată, nici măcar o sardină."

Stau așezat în spatele unui iaht, într-un fel de scaun de dentist și Robert Zarra e așezat lângă mine într-un fotoliu asemănător.

Am fost dotați cu niște undițe sau ceva de genul ăsta, pe scurt cu ceva de pescuit.

"Aveți șansa să prindeți un pește-spadă, îmi spune Zarra: Cine știe ?

Sau poate numai o baracudă, un pește fierăstrău, un rechin-pelerin, un wahoo, un pește lună, un ton, poate chiar uriașul ton albastru.

-Nu-mi înșirați toată lista de bucate, mă voi mulțumi numai cu un meniu. Și mai ales vreau să prind un scoțian pe numele Donaldson și un argentinian pe nume Hovius.

-Problemă personală?

-Așa cum spuneți."

Zarra își aprinse țigara sprijinindu-și undița cu un aer plictisit.

"Am un răspuns pentru dumneavoastră, îmi zice. E pozitiv, ne-am hotărât să vă acceptăm propunerea. Dar cu condiția ca participarea dumneavoastră financiară să fie dublă.

-N-am atâtea bani.

-Asta e problema dumneavoastră.

-De unde vreți să iau două milioane de dolari?

Îmi întinde niște mănuși:

"Puneți-le, e mai bine așa, măcar în mâna stângă."

Să discuți afaceri cu el e ca și cum ai încerca să convingi un ștergător de picioare să devină calculator. Îmi pun mănușile și chiar în acest moment izbucnește strigătul. N-am timp nici măcar să mă întorc și să-mi dau seama ce se întâmplă: două vedete îndreptându-se spre noi cu o viteză incredibilă au țâșnit de undeva din ascunzătoarea lor, de undeva din puzderia de insulițe de la Cat Cay. Etravele lor despică apa violetă și se ambalează teribil, sunt la apoape jumătate de milă marină, nouă sute de metri de noi. La bordul iahtului pe care mă aflu, această dublă apariție a declanșat dacă nu o nebunie, cel puțin o agitație aproape febrilă.

N-am timp nici măcar să exclam prostește: "Ce se întâmplă ? sau orice altă remarcă amuzantă la culme: sunt smuls din scaunul de dentist, sunt luat de spate și cărat într-un salon îmbrăcat tot în piele roscată si marchetărie. Robert Zarra a suportat cu calm același tratament ca și mine. A tras primul fum de țigară pe punte instalat în fotoliul lui si iată-l acum trăgând al doilea fum pe canapea. Răsună lovituri înfundate, pe punte deasupra capetelor noastre, scafandrii dau un adevărat bal.

Motoarele iahtului nostru se-nvârtesc cu viteză maximă și, atât cât pot să-mi dau seama, suntem pe cale să o ștergem cu viteză meteoritică.

"Distractiv, nu-i așa? îmi spune Zarra.

-E o încântare. Se trage cu adevărat în noi?

-Mie teamă că da. Șampanie ?

Un servitor negru desface o sticlă de dom-perignon. "E poliția americană, îmi explică Zarra. Sau paza de coastă sau F.B.I.-ul sau C.I.A.-ul, Texas Rangers, Hoarda Sălbatică sau

Adventiștii de ziua a șaptea, cine știe. Asta se întâmplă o dată din nouă. Dar distracțiile sunt așa de rare."

Zarra își bea șampania.

"Unde rămăsesem, Cimballi? Da, acceptăm să participați cu două milioane de dolari. Din care unul plătit în avans. Pe scurt teoria dumneavoastră este următoarea: o societate căreia îi vreți răul are puternice interese într-o țară din America Latină; ea este legată de guvernanții actuali ai acestei țări și datorită acestei alianțe a reușit să o ia înaintea diverselor societăți concurente. Astea sunt faptele. Să ajungem la ipoteza dumneavoastră: estimați că mai devreme sau mai târziu, guvernarea actuală va fi răsturnată, că deja în Statele Unite mulți oameni se ocupă de asta, atât în anumite cercuri oficiale cât și în alte sfere de care aș fi legat. Exact?

-Exact.

-Perfect. Profitând de această răsturnare care ar avea loc, ați dori deci ca numai căreia îi vreți răul să fie exclus din această țară latino-americană pe care n-am pomenit-o, ci de asemenea această eliminare să fie urmată de pierderi financiare cât se poate de mari. Exact?

-Exact.

-În cazul în care aceste persoane din diverse cercuri americane de care vorbim ar decide să se folosească o grevă a șoferilor de camioane pentru a stârni dezordine în economia țării vizate, ați vrea ca această grevă să afecteze cu precădere grupul căruia îi doriți prăbușirea. Exact?

Liniștea s-a așternut din nou asupra mării. Iahtul încetinește și ia o viteză de croazieră.

"Exact.

-Și numai pentru acest scop, sunteți gata să contribuiți cu două milioane de dolari la această cruciadă, să spunem anticomunistă?"

Niciodată ideea mea nu mi s-a părut atât de nebunească ca în acel moment. Dar spun:

"Dacă reușesc să găsesc încă un milion de dolari ..."

Robert Zarra zâmbește.

"O să-l găsiți, sunt sigur. Tocmai v-ați asociat cu niște oameni care au cel mai mare respect față de angajamentele luate, mai ales pentru cele făcute față de ei. Astea fiind spuse și pentru că sunt de acord, un ultim cuvânt: bineînțeles, nu putem garanta data operațiunii.

-Voi aștepta atâta timp cât va fi nevoie."

Interlocutorul meu mă cercetează cu curiozitate.

"Cunoașteți Santiago de Chile?"

Dau din cap:

Nu."

Prima mea grijă când am fost la Nassau a fost aceea de a mă duce la această bancă unde au fost virate cele o sută de milioane de dolari ai domnului Hak și alte patruzeci și două de milioane de dolari reprezentând beneficiul din speculațiile cu aur. După cum a vrut însuși domnul Hak, am dat ordin ca suta de milioane să fie imediat transferată la o anumită bancă din Filipine, ceea ce s-a și făcut. Dar cele patruzeci și două de milioane sunt încă aici și pentru moment n-am nici cea mai mică idee despre ce trebuie să fac.

Instrucțiunile domnului Hak erau precise: în cel mai scurt termen trebuia să aduc cele o sută de milioane în Filipine de unde probabil că plănuia să-i recupereze pentru a-i pune la locul lor. Despre asta nu cred că o să mai aflu ceva și cele o sută de milioane, poate că sunt și astăzi în acel

cont în Manila unde i-am virat. La început domnul Hak dorise ca eu să plec cu ceea ce el numea "beneficii", într-o țară oarecare din America de Sud. Se gândea la Argentina; eu am fost acela care am insistat ca întâlnirea să aibă loc la Nassau. Deci mi-a spus: "Du-te la Nassau, oprește-te la hotelul "Britannia Beach" și așteaptă. O să fii contactat. "De cine? Acum sunt la Nassau de o săptămână și nu s-a întâmplat nimic.

Numai că trecerea zilelor care s-a petrecut foarte lent. La trei octombrie am primit un telefon, dar a fost de la Marc Lavater:

"Dă-o naibii, Marc, e patru dimineața!

-Sunt dezolat. Pur și simplu doream să aflu niște vești.

-M-am întâlnit cu tipul ăla și sunt de acord. "

Tăcere.

"Ei bine, i-ai dat drumul, zice în sfârșit Lavater. Și când se va întâmpla asta?

-Nici eu nu știu încă.

-O să fiu la New York și o să văd persoane interesante. Nu te tentează deloc să dai o fugă până în Manhattan?

-Poate.

-Începând cu data de 8 o să fiu la Saint Regis pentru cel puțin trei zile încearcă să vii."

Și totuși ar trebui să mă contacteze "cineva". Nu pot însă nici să petrec luni sau ani așteptând un emisar al domnului Hak care la fel de bine ar putea să nu vină. Îmi amintesc de cadavrul acela pe care cineva l-a aruncat în mare rechinilor. Dar dacă s-ar întrerupe orice legătură între mine și domnul Hak -sau succesorii lui, cei cărora le-ar fi destinate beneficiile -și mine? Și dacă, presupunând că ei ar fi lichidați, s-ar hotărî ca eu să fiu următorul? O sudoare rece mi se prelinge deodată pe șira spinării.

"Franz?

-Mă gândesc. Bine, o să fiu acolo pe data de 10, seara.

-O să cinăm împreună. Am să te aștept."

Și mai trec încă trei zile, în timp ce încordarea mea crește.

Acum sunt hotărât să plec la Nassau, fie că mă contactează sau nu cineva. M-am gândit să las niște indicații special pentru cei de la bancă pentru că altfel pot fi găsit oricând; dar pe lângă faptul că asta ar presupune un complicat sistem de comunicare între bancă și "Britannia Beach", locul întâlnirii, totodată aproape că aș pune capăt acestui soi de semiclandestinitate în care să trăiesc doi ani. Nu știu ce să fac.

Turcul, Ute și alaiul lor de baiadere goale au plecat de mult din Bahamas pentru a se întoarce la Londra. Pe data de 8, Turcul mă caută, zice el, pentru a afla vești de la mine. Îi spun că sunt în plină formă, afirmatie cel puțin optimistă: totul se amestecă în capul meu, începând cu Catherine care refuză cu nepăsare toate invitațiile mele și terminând cu angoasa care crește în sufletul meu datorită așteptării; trăiesc totodată sentimentul singurătății desăvârsite și al iritării față de mine însumi pentru că am intrat în această nebunească aventură alături de Zarra, de prietenii lui din Mafie și de Dumnezeu știe cine.

Pe data de 9 îmi rețin loc la avionul pentru New York. M-am hotărât: Plec . Am lăsat instrucțiuni atât la banca unde sunt depuse mai mult de patruzeci și două de milioane de dolari cât și la hotelul "Britannia Beach". Va trebui să primească toate apelurile făcute pe numele meu și îi voi suna chiar eu în fiecare seară la ora opt, de oriunde m-aș afla. Afurisită metodă dar cum să fac altfel?

Două americance în căutarea unui sot, văzându-mă înduioșător de trist, încep să mă asedieze; le opun o rezistență înverșunată și în noaptea de 9 suntem gata să luăm cina în trei când sunt anunțat că un oarecare doctor nebun vrea să vorbească cu mine.

"Cine e ?

-Doctorul Fou (Nebun)."

Sunt cel puțin intrigat.

"Vorbesc de la mine din cameră."

Sus, după ce închid ușa și după obisnuitele operațiuni de stabilire a legăturii telefonice, un urlet care îmi îngheață sângele în vine izbucnește în receptorul pe care tocmai l-am ridicat. Apoi, strigăte de ajutor, păcănitul unei arme automate trăgând în rafale și, în sfârșit, geamătul unui muribund.

Și o voce care-mi spune râzând prostește:

"Aici diabolicul Doctor Fu Manchu și nevrednicul său complice și văr. Ce mai face mult iubitul nostru prieten, onorabilul Franz."

Strâng din ochi de exasperare. Dacă i-aș fi avut în mâini, i-as fi strâns de gât imediat.

"Bandă de tâlhari, nu puteați să sunați mai devreme?

-Suntem la San Francisco și căutam un apartament. Se pare că ai niște bani pentru noi.

Pe data de 10, sunt la New York, față în față cu Marc Lavater.

"Te-ai bronzat.

-N-aveam altceva mai bun de făcut."

Ne-am retras într-un mic restaurant italian unde pizza este absolut îngrozitoare. "Acum cinsprezece zile era grozavă, spune Marc ca să se scuze. Ar trebui să vii mai des la New York.

-Și oamenii ăștia interesanți pe care i-ai văzut?

-Liniște și gura cusută. E ultra confidențial, top secret. Numai "Time Magazine", "Washinton Post" și două-trei sute de jurnaliști sunt la curent, în afara directorului de la C.I.A. Asta ca să vezi ce secret e. Îi mai dau de trăit maximum un an lui Allende. Și se vor folosi de greva șoferilor de camion după cum am fost anunțat. Ideea ta nebunească începe să prindă contur.

-Cine sunt ăștia?

-Citește și tu ziarele: C.I.A. , I.T.T. , mafia, toată lumea, o adevărată reuniune mondenă. Ți-as putea înșira și alții mai ceva.

-Nu mai face pe clovnul.

-N-am chef să fac pe clovnul, n-am nici un chef de așa ceva. Mai degrabă îmi vine să vomit pentru lucrurile care se pare că se vor petrece în Chile mă fac să vomit, dar nu de la pizza. Îmi vine să vomit, iată de ce. Dacă am merge să mâncăm în altă parte?

-Am intrat în joc împreună cu Zarra și nu poate să fie vorba să dau înapoi. Nu cu tipii ăștia.

-De ce te-ai retrage? Admițând că poți s-o faci efectiv? N-ai avea nici un motiv. Te folosești de o situație, nu o creezi tu. Fără tine totul s-ar petrece exact. La fel. Vino, hai să plecăm de aici, mie greață de-a binelea."

"Micul lui restaurant italian dat naibii" se găsea nu departe de Statler Hilton. Trecem prin holul hotelului și ieșim în față la Madison Square unde un polițist călare supraveghează ieșirea spectatorilor de la un meci de nu prea

știu ce. Plecăm pe jos, Marc și eu, spre Times Square, pe trotuarele care devin periculos de pustii. Marc mă întreabă brusc, luându-mă pe nepregătite:

"De ce nu te căsătoresti cu ea?"

Am probabil un aer derutant:

"Cu cine?

-Cu Catherine Varles.

-Nu știam că o cunosti.

-V-am văzut împreună la Regine. Și se întâmplă să o cunosc pe mama ei."

Toate străzile Manhattan-ului sunt acum goale, cu exceptia câtorva grupuri izolate de hippies si de negri. Sentiment de insecuritate. Ar trebui să luăm un taxi.

"Marc nu mă căsătoresc cu ea pentru simplul motiv că ea nu doreste. Deocamdată pentru moment, spune ea. Zice că o să ne căsătorim când n-o să mai alerg după ... după ce alerg acum."

Am ajuns la Times Square unde era o oarecare animație și fără să cădem de acord, ca si cum ne-am juca de-a cine cedează primul, ne continuăm drumul până la Saint Regis. Ciudat oras, unde mersul pe jos după opt seara devine o adevărată aventură.

Mâine voi lua avionul spre San Francisco.

La aeroportul din San Francisco, dau peste un polițist de doi metri cinzeci înălțime și chiar lângă el, de doi umflați mici și grii, rotunjiți monstruos în tunici gen Ma, purtând niște pălări conice rosii și niște cozi lungi care ajung până la pământ. Cei doi umflați care par umpluți cu heliu se aruncă la genunchii mei pe care îi îmbrățișează, se prosternează, îmi

sărută picioarele și mâinile, scotând strigăte foarte ascuțite, cu o devoțiune febrilă vecină cu delirul. Au aerul unor spioni din Pekin și poartă ochelari negri și groși. Polițistul de doi metri cinzeci mă privește amuzat:

"Sunt prietenii dumneavoastră?"

-Eu i-am crescut. Eu le-am dat prima bucățică de zahăr. Aici, culcat!"

Ieșim toți trei, grăsanii și eu ne urcăm într-n Rolls Royce Silver Shadow. Îi întreb:

"Chiar e nevoie de circul ăsta?

-Mizerabilii Li și Liu îl salută cu dragoste pe onorabilul Franz și îi urează bun venit la San Francisco, spune Li (sau Liu).

Locuiesc într-o frumoasă casă de lemn, construită după cutremurul de pământ de la începutul secolului, pe înălțimile de la Telegraph Hill. În vecinătatea lor se află două ateliere de pictură; chiar lângă ei există un sculptor a cărui specialitate este realizarea dc auriculare de la mâna stângă; a început cu un auricular de mărime normală, după dimensiunile sale, piesă pe care a vândut-o unui texan (bineînțeles că era mulajul , nu chiar degetul său) următorul auricular l-a vândut cu cinci mii de dolari, e adevărat că măsura deja trei metri; acum lucrează la unul de nouă metri pentru care se bat mai multe muzee de artă modernă, ultima ofertă fiind o sută de mii de dolari. Puțin înainte de casa lui Li și Lin, e casa unei scriitoare care trăiește înconjurată de câini; în fată locuiesc trei actori si mai ales un corp de balet care tocmai repetă ceva în momentul sosirii noastre. Li și Liu mă prezintă tuturor și mă poftesc înăuntru. Clădirea are trei etaje și este mobilată somptuos; la al treilea și ultimul etaj e o fereastră imensă ce dezvăluie panorama golfului San Francisco, a podului Golden Gate, până la Sansalito.

"De pe partea cealaltă se poate vedea China town.

Splendid. Închiriată sau cumpărată?

Mai întâi închiriată, apoi cumpărată acum trei zile când am primit banii.

Mă uit la Golden Gate și, numai în câteva secunde, ceața absentă nu cu mult timp înainte învăluie cu repeziciune silueta podului.

Mă întorc: Li și Liu s-au dezbrăcat de tunicile lor asortate cu Rolls-ul și de nenumăratele pernuțe cu care și rotunjiseră formele; sunt din nou zvelți și vioi și îmi zâmbesc.

"Mă bucur că vă revăd, măscări ce sunteți; credeam c-ați murit.

-Și noi ne bucurăm.

-De ce nu mi-ați spus mai devreme că banii sunt pentru voi? Chiar erau pentru voi?

-Pentru noi erau.

E una din puținele dăți când îi văd serioși. Îmi explică ceea ce eu ghicisem și eu mai mult sau mai puțin: Hak este unchiul lor sau era, căci nu mai știu nimic de soarta lui; conveniseră toți trei să plece la Hong Kong, Li și Liu gândindu-se pur și simplu să facă filme fără prea mult sânge și de preferință în Statele Unite. Anunțându-l pe domnul Hak despre posibila lor plecate, Li și Liu au fost surprinși să-l audă pe domnul Hak că și el dorea să plece din colonie. Li se păruse chiar că unchiul Hak era misterios și le făcuse o mie și una de recomandări lipsite de sens din care înțeleseseră doar că treaba era serioasă. Sigur, ei bănuiseră că ceva nu era în ordine, dar nu știau despre ce era vorba. Unchiul Hak le ceruse să nu se ducă direct în California, ci dimpotrivă să facă un ocol prin Europa, de exemplu prin Paris sau Londra, în eventualitatea în care cineva i-ar fi

urmărit. "N-am înțeles nimic, dar unchiului Hak nu-i plăceau discuțiile." Ei îl ascultaseră cu scrupulozitate, se supuseseră chiar cu o plăcere extremă, făcând pe spionii urmăriți pe jumătate de glob, cu mare entuziasm. Debarcaseră la New York si aici găsiseră un mesaj prin care cerea să nu se ducă deocamdată la Los Angeles, destinația lor finală, ci mai degrabă la San Francisco,unde trebuia să se întâlnească cu unchiul Hak.

"Dar el n-a venit."

Le povestesc despre vizita mea la casa părăsită, din Noile Teritorii, fără să le vorbesc însă de mnasa pe care le-am oferit-o rechinilor Li și Liu sunt mai puțin nebuni decât par. "Ching a dispărut si el? -Nici urmă de el. -Atunci, e grav. "La cererea lor, le explic toată afacerea speculanților de aur.

"Ce înseamnă asta, convertibilitate?"

Mă privesc cu niște ochi rotunzi, ceea ce pentru niște chinezi nu e atât de simplu: deci unchiul Hak "împrumutase" o sută de milioane de dolari, se servise de ei pentru speculatiile cu intenția să-i restituie la sfârsitul operațiunii?

În concluzie, n-a furat nimic, pentru că voia să pună banii la loc sau i-a pus deja.

-Ce a făcut nu e chiar legal. Și nu știu dacă a restituit sau nu banii.

-Și nici măcar tu n-ai putea recupera banii ăștia, cele o sută de milioane care se află în Filipine?

-Le-am vărsat într-un cont care nu este al meu, nu mai am nici un drept asupra lor. Și nici nu vreau să am. Banii ăștia ard."

Amândoi sunt de acord. Ezită să-mi spună ceva.

"Crezi că ne mai putem duce la Los Angeles, acum?

Cum aș putea oare să știu? N-am nici cea mai mică idee despre ceea ce i s-a întâmplat lui Hak, despre motivele pentru care cineva i-ar trimite lui Li și Liu în California de Nord mai degrabă decât în cea de Sud.

"O să rămânem aici câtva vreme, spun Li și Liu. Ne-a vorbit cineva despre o persoană care se gândește să facă un film grandios de science-fiction, ceva de genul unui război al stelelor și această persoană locuiește în zonă. Am putea să lucrăm cu el."

Cu mai mult de patruzeci si două de milioane de dolari, ar fi putut nu numai să trăiască fără să muncească, ci și să producă filme proprii. În aparență, ei nu erau conștienti încă de asta sau nu se gândeau că banii erau mai mult ai unchiului Hak decât ai lor. Asta e însă problema lor. A mea este alta. Când Li și Liu m-au anunțat la telefon că ne așteaptă la San Francisco, pe mine si pe cele patruzeci și două de milioane de dolari, n-am putut decât să fiu mirat si ei au fost uimiți de mirarea mea. Le-am răspuns printr-un loc comun, de altfel nu prea departe de adevăr, le-am spus că dintre toate orasele americane cel mai mult îmi place San Francisco cu excepția New York-ului.

Adevăratul motiv este acela că Sidney H. Lamm, numărul șase pe lista mea, se găsește aici. Prin fereastra de la etajul al treilea al casei prietenilor mei, am descoperit de fapt că Lamm era acum în bătaia pustii.

La propriu și la figurat!

15

Lamm are birourile în California, nu departe de Transamerica Buiding si locuieste într-un foarte frumos apartament cu o terasă care dă spre vesela lombard Street, o stradă cu cărămidă rosie care arată foarte bine, serpuind ca un crotal beat mort care coboară o pantă de patruzeci la sută.

L-am întâlnit deja, dar riscul ca el să mă recunoască este atât de redus, încât poate fi considerat neglijabil: aveam opt ani și era data de 27 august 1956. Venise la Saint-Topez ca să-l vadă pe tatăl meu cu care s-a și întâlnit, au vorbit multă vreme, chiar cu o zi înainte de moartea lui. Această vizită rămâne întipărită în memoria mea datorită unei scene care m-a frapat în mod deosebit. Am spus deja că "la capilla" , casa pe care tatăl meu o avea la Saint Tropez, casa unde m-am născut și unde a murit el, avea forma unui U deschis spre plaja din Pampelonne. Biroul tatălui meu se găsea la extremitatea ramurii stângi a acestui U, privind dinspre mare. În fiecare zi de 27 august, la începutul după-amezii, Lamm se găsea în acest birou cu tatăl meu și eu mă aflam în grădină, întorcându-mă de la piscină sau de la plajă, cu câțiva zeci de metri înaintea mamei mele care vorbea cu o prietenă. În acest moment vocile din biroul tatălui meu au devenit mai puternice și tatăl meu a început să strige, ceea ce

nu i se întâmpla aproape niciodată. Am și acum în minte cuvintele lui:

"Eu nu numesc asta neglijență! O numesc hoție! Și am să mă ocup de dumneavoastră cu prima ocazie!"

Tatăl meu a murit a doua zi și nu s-a mai "ocupat" de Sidney Lamm. Le-am cerut anchetatorilor recrutați de Marc Lavater să descopere ceea ce, în trecutul lui Lamm de acum cinsprezece ani, justificase acuzațiile tatălui meu. N-au găsit nimic, nimic important, probabil distrusese orice urmă, cu acordul deplin al executorilor testamentari care erau Yahl și cretinul meu unchi. Ei au acceptat să-l acopere pe Lamm, l-au plătit chiar în schimbul tăcerii lui. În extremis era chiar o modalitate de a se asigura că nu va vorbi niciodată și că nu va aminti niciodată de Andrea Cimballi.

La urma urmei, asta mă interesează prea puțin. Sunt convins că l-a trădat pe tatăl meu și nu o dată, încercând să-l fure când trăia încă. Restul e lipsit de importanță, nu sunt un judecător care are nevoie de probe.

Pentru a-l ataca pe cât posibil pentru a-l distruge pe Sidney Harrisson Lamm concepusem un plan care evident ținea seama de informațiile despre el, culese de echipa lui Lavater. Nu fusese nevoie să fac dovada unei imaginații delirante: omul nostru este un farsor, un jucător capabil să-și asume riscurile cele mai absurde. Are acea naivitate supremă a jucătorilor și a excrocilor convinși că norocul le e dator, că va apărea mai devreme sau mai târziu, niciodată destul; sunt atât de preocupați să-și înșele victima, încât nu-și imaginează că pot fi ei înșiși această victimă.

Deci concepusem un plan pe care mă gândeam să-l pun în aplicare mai târziu. Felul în care s-au dezvoltat proiectele mele în legătură cu Hovius și Donaldson, întârzierea în realizarea lor, prezența la San Francisco a lui Li și Liu,

averea de care dispun aceștia și prietenia de care dispun aceștia și prietenia pe care mi-o poartă, gustul lor pentru spectacol, toate acestea mă determină să-mi modific strategia inițială. Prevăzusem o execuție rapidă, matematică în oarecare măsură, după modelul celei din Landau:

Prin intervenția micilor mei prieteni cu ochi oblici, această acțiune va avea aerul unei comedii.

Îmi trebuie mai mult de șase săptămâni ca să pun totul la punct.

Și abia la sfârșitul acestei perioade, la începutul lui decembrie, telefoanele sună efectiv în superbele birouri pe care le-am închiriat într-unul din zgârie-norii din Embarcadero Center. Li și Liu au făcut o întreagă tevatură cu biroul (pe care l-au decorat alegându-si o stofă care te făcea să o iei la goană și m-am împopoțonat cu o cravată țipătoare și cu un diamant imens pe degetul arătător al mâinii stângi. Seman cu un vânzător de covoare care s-a reorientat către pret-a-porter. Deci telefonul sună, secretara răspunde și după așteptarea obișnuită, interlocutorul meu își precizează identitatea:

"Numele meu nu vă va spune nimic, evident: mă numesc Sidney Harrisson Lamm.

-Într-adevăr, sunt dezolat.

-Domnule Joseph Benharoun ... Sunteți francez?

-Așa este."

Fac tot ce pot pentru a lăsa să se audă ceea ce cred eu că este un puternic accent algerian.

"N-aveți absolut nici un accent, îmi spune vocea lui Lamm. Cred, domnule Benharoun, că ar fi în interesul

nostru să ne întâlnim. Mă ocup de afaceri imobiliare, dar ca un diletant, mai departe ..."

Îi răspund că dacă timpul îmi permite, aș fi bucuros să-l cunosc, că asta mi-ar face o plăcere nebună si că sunt de-a dreptul extaziat când aflu că birourile sale -ce coincidență extraordinară! -se află la doi pași de ale mele. "Aș putea să dau o fugă", spune el. Dă o fugă si iată-ne față în față.

În ciuda celor cinsprezece ani care s-au scurs, poate că l-aș fi recunoscut. Poate. Este un bărbat foarte frumos, zvelt si elegant, bronzat, perfect îmbrăcat, cu cinsprezece centimetri mai înalt decât mine și nu lipsit de farmec. Știu însă că este un excroc și sunt sigur că l-aș fi considerat ca atare, chiar fără să-l cunosc, observând felul în care privește.

"Atât de tânăr si deja un om de afaceri, îmi spune el. Sunt impresionat."

Îmi iau un aer fals de modestie, grav, sigur pe mine. Mă lansez într-un amplu discurs despre ceea ce vreau să fac, despre concepția mea de viață, dau numeroase exemple despre subtilitatea mea diabolică, despre puterea mea de lucru fenomenală; o chem de trei ori pe biata secretară pentru a-i da niste ordine inutile. Pe scurt fac tot ce se poate pentru a-i da impresia că nu sunt în realitate decât un imbecil cu pretenții, naiv si mai ales bun de înșelat, care nu valorează ceva decât prin banii pe care i-a lăsat "tăticu" care a făcut avere pe spinarea "negroteilor" , din Algeria.

M-a ascultat cu răbdare amabilă și binevoitoare, dar si cu o sclipire ironică în priviri, atunci când ochii i-au căzut pe inelul meu. A reusit să pară impresionat de ceea ce numește el eficacitatea mea. Și pentru a nu rămâne mai prejos, iată-l recitându-mi o poezie despre "America, Țara Liberei Inițiative", deși mă supraveghează cu coada

ochiului, întrebându-se desigur dacă sunt atât de prost pe cât par. În sfârșit ajunge si la motivul vizitei sale:

"Dragul meu Joe, pot să vă spun Joe, nu-i asa? Dragul meu Joe, nu mai departe de alaltăieri mi s-a întâmplat să fac un drum până la Tamalpais Mount. E un loc care mi-a plăcut întotdeauna foarte mult."

Îl fixez cu privirea fără să mă mișc, cu un aer profesionist.

Trebuie să se știe că orasul San Francisco este construit pe o peninsulă aproape spre nord. În fața ei se află altă peninsulă, Marin Peninsula, cele două limbi de pământ nefiind separate decât de un kilometru și jumătate și de Golden gate. Vârful Tamalpais se află pe Marin Peninsula, dincolo de Sansalito care este prima aglomerare urbană pe care o întâlnești după ce ai trecut de Golden Gate, venind spre San Francisco.

"Știi Joe, îmi spune Lamm, eu consider într-o oarecare măsură că Sansalito și toată regiunea până la Tamalpais reprezintă ținutul copilăriei mele. Sunt legat de locurile astea prin ratiuni sentimentale. Când eram copil, bietul meu tată avea o casă înconjurată de sequoia si eu mergeam să mă joc în nisipul alb de la Stinson Beach. Sau urcam pantele muntelui Tamalpais pentru a admira Pacificul și Sierra Nevada.

Îl aprob cu gravitate. Bineînțeles că am foarte clar în minte toate elementele dosarului Lamm. Numele lui adevărat este Sygmunt Lammerski, s-a născut în Chicago și după ce a ieșit din casa de corecție unde și-a petrecut tinerețea, a vândut pe rând aspiratoare, polițe de asigurare si chiar virilitatea sa unor doamne mai coapte, asta înainte de a prospera în afacerile imobiliare prin înșelăciune fiindcă tatăl meu l-a prins cu mâna în traistă. Și baza averii lui actuale au

constituit-o cele două sute cinzeci de milioane de dolari pe care Martin Yahl i le-a dat cu siguranță în toamna lui 1956.

Dar continuu să fac pe prostul. Lamm îmi spune:

"Deci alaltăieri, făcând din întâmplare un drum prin locurile copilăriei mele, am aflat de la familia Lopez, vechi prieteni de-ai mei ce s-a întâmplat."

Se lovește apoi cu palma peste frunte:

"N-am putu să-mi cred urechilor! Pur și simplu nu puteam să cred. L-am sunat pe Art Becknall, avocatul care se ocupă de afacerile familiei Elbert și a trebuit să cedez în fața evidenței: era adevărat!

-Ce era adevărat ?"

Lamm ridică mâinile către cer:

"Dumnezeule! de luni de zile încerc să cumpăr acest teren! Ce spun eu de luni, de ani! Și iată că sosești dumneata din San Francisco, unde nu cunoști pe nimeni și la prima ofertă pe care o faci ți se acordă ceea ce mie mi s-a refuzat întotdeauna!

Recunoaste că e un motiv care te face să turbezi!

Îmi iau un aer rece și demn:

"Asta s-a întâmplat fără-ndoială pentru că am oferit mult mai mult decât dumneavoastră."

Se uită la mine se ridică de pe scaun, se plimbă prin cameră, se preface că-și stăpânește cu greu mânia tumultoasă și se preface atât de bine, încât aproape l-aș putea crede. Se așează din nou:

"Joe, ce vârstă ai dumneata! Douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani? Să nu te simți vexat de ce o să-ți spun. Nici eu nu sunt un specialist veritabil în domeniul afacerilor imobiliare, ele nu sunt pentru mine decât o pierdere de vreme, averea pe care am moștenit-o de la părinții mei mi-ar permite foarte bine să trăiesc fără să fac nimic. Dar în sfârșit,

lasă-mă să-ți spun niște lucruri. Ai plătit șase sute de mii de dolari pentru un teren de cinzeci și cinci de hectare. E o sumă relativ mare, chiar și pentru mine."

Îmi iau de data asta un aer afectat:

"Dispun de sume importante."

El surâde binevoitor.

"Hai, Joe, San Francisco e orasul meu. Se întâmplă ca directorul acestei bănci unde ți-ai depus banii să fie unul dintre prietenii mei cei mai buni, vezi ce mică e lumea. Știu că cele șase sute de mii de dolari pe care i-ai vărsat reprezintă aproape tot capitalul dumitale. Oh! bănuiesc ce-ai vrut să faci cumpărând acel teren: ți-ai spus că la treizeci și ceva de kilometri de San Francisco, cu această panoramă minunată spre Pacific, Sierra Nevada, Santa Cruz și Francisco Bay, cu acești minunați sequoia de optzeci de metri înălțime, cu toate aceste atuuri, vei putea realiza o uluitoare afacere si că pentru aceasta va fi suficient să împarți terenul, să-l vinzi din nou în loturi mai mici ...

-Totuși, eu am obținut terenul, nu dumneavoastră."

Lamm îmi răspunde cu cel mai fermecător surâs.

"Recunosc de bună voie că ar fi trebuit să urmăresc afacerea mai de aproape. Este inconvenientul de a nu fi decât un diletant. Dar să știi că ai avut un noroc incredibil, Becknall a scos terenul la vânzare cu douăsprezece ore înaintea sosirii dumitale. Și asta nu e cel mai important, Joe. Sunt două lucruri esenențiale pe care le ignori ...

-Cine este această familie Elbert de care îmi vorbiți? Eu nu cu ei am tratat."

Îmi spune triumfător:

"Dar evident! Evient, joe! E primul lucru de care îți vorbeam: ai fost înșelat, bătrâne. Ai cumpărat un teren al unei societăți cu sediul la Bahamas, una dintre acele

societăți anonime în spatele cărora nu știi niciodată ce se ascunde si acești tipi te-au păcălit: le-ai plătit șase sute de mii de dolari pentru un teren pe care îl achiziționaseră chiar ei cu patru sute cinzeci de mii de dolari, abia cu trei săptămâni înainte, când l-au cumpărat de la familia Elbert. Altfel spus, au câștigat o sută cinzeci de mii de dolari pe seama dumitale!"

Situația îmi cere mai întâi să par puțin sărit, dar condus de orgoliul tinereții, devin mânios. Spun răutăcios:

"Și ce vă privește pe dumneavoastră?

-Să fim calmi, Joe, spune Lamm cu blândețe. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Art Becknell, e cel mai cinstit om din lume. dar e altceva și mai rău, Joe, un al doilea lucru esențial: terenul pe care l-ai cumpărat nu poate fi deloc folosit pentru construcții. Sau aproape deloc. am știut asta întotdeauna, nu uita că acolo mă jucam când eram copil. Această societate din Bahamas... Cum se numea vânzătorul?

-Erau doi: Korki și Sasplan.

-Nu-i cunosc."

(Mă gândesc în sinea mea de altfel nici nu mă surprindea asta, dimpotrivă aș fi fost stupefiat dacă i-ar fi cunoscut).

"-Nu-i cunosc. Dar sigur tipii ăștia doi sunt sigur niște escroci. E imposibil să parcelezi Tamalpais. E un teren bun numai ca să vânezi iepuri sau rezervați îndrăgostiților de natură ca mine..."

Și altceva? dar rămân în pielea personajului meu, sunt pe rând neîncrezător, temător, nesigur, neliniștit și sfârșesc prin a fi copleșit.

" Sunt dezolat, de-a dreptul dezolat", îmi spune Lamm cu o sinceritate care ar fi meritat un Oscar la Hollywood.

Joc rolul nenorocitului care se agață de un pai:

"Ați spus că nu e bun, sau aproape deloc pentru construcții, ce vrea să însemne asta?"

Își ridică capul ca un tată binevoitor la auzul greșelilor fiului său:

"Joe, ai fost atât de imprudent în acestă afacere. Dacă ai fi citit mai bine contractul pe care acești doi bandiți ... Cum le-ai spus?

-Sasplan și Korski.

-... pe care acești bandiți te-au pus să-l semnezi, ai fi remarcat că în virtutea unei dispoziții testamentare a lui Dwight Elbert, terenul nu va putea fi folosit pentru construcții înainte de 31 decembrie 1975. Este o dispoziție legală, împotriva căreia nu te poți pune. De altfel, cumpărând terenul, te-ai angajat ipso facto să o respecți. De ce crezi că terenul Elbert n-a fost vândut până acum? Cine ar investi sute de mii de dolari pe un teren pe care , poate, se vor face construcții după niste ani?"

Liniștește. Fac tot ce pot pentru a deveni palid. Nu e prea ușor. Cu atât mai ușor cu cât încep să râd prosteste.

"Ei, da, da! suspină Lamm.

Se ridică apoi și mă bate pe umăr.

"Toti am făcut greșeli, Joe. Imediat ce-am aflat ce se întâmplase, am dorit să te previn. Această meserie din domeniul imobilar cunoaște câteva triple exemple de personaje fără scrupule; dat fiind dilentatismul meu, prefer să mă țin la distanță. dar nu toți au scrupule. Știi unde este biroul meu, iată adresa mea personală. ia-ți câteva zile ca să te refaci după această teribilă decepție pe care o simți în acest moment și sună-mă. Poate în zilele următoare voi găsi soluția pentru a-ți veni în ajutor. Cu atâta lume în acest oraș al meu, al copilăriei mele. Hai, îmi promiți? Ai să mă cauți?

Peste trei zile. Și te voi ajuta să-ți faci un loc sub soare, asta e America, băiete, e mare și generoasă ..."

Ne strângem mâinile. El pleacă. Scap și de secretara mea: "Vreau să fiu singur" îi spun eu cu vocea sugrumată, cu fața pământie si pe un ton de înmormântare.

Și îndată ce au plecat și unul și celălat, încep să râd, deschid ușa până atunci încuiată, care dădea spre birourile vecine și îi chem pe Li și Liu, pe Koski sculptorul de auriculare și pe pictorul saslan și încă câțiva prieteni printre care și corpul de balet în întregime.

Și facem o hărmălaie îngrozitoare.

Sidney Harrisson Lamm este un mare mincinos.

A exagerat de exemplu în privinta remarcabilei onestități a lui Arthur Becknall. După ce Li si Liu i-au devenit clienți, dându-i în grijă mai mult de patruzeci și două de milioane de dolari si după ce a primit câțiva verzișori pe sub mână, Arthur Becknall a acceptat în schimb să-i spună susnumitului Lamm niste minciuni sfruntate.

Sydney Lamm a mințit evident în ceea ce privește amintirile lui din tinerețe, averea părinților și diletantismul său în materie de afaceri imobiliare: este un profesionist care în această perioadă, la drept vorbind, nu prea este într-o situație dificilă, dar care este angajat pe alte două fronturi, în afaceri cinstite de altfel, pentru care a obținut un important sprijin bancar. Are și ceva bani în spate. După estimările exacte ale echipei de experți angajate de Lavater, "valorează" aproape un milion și jumătate de dolari.

A mințit de asemenea când mi-a spus că terenul a fost cumpărat cu patru sute cinzeci de mii de dolari de societatea

cu sediul în Bahamas de la moștenitorii lui Elbert. Știu asta pentru că societatea din Bahamas sunt chiar eu. În realitate, societatea cu pricina după bunul meu obicei, eu n-am apărut în mod oficial a plătit două sute cinzeci de mii de dolari, și a revândut terenul idiotului de Joseph Benharoun -tot eu - pentru sase sute de mii de dolari, ceea ce este exact.

Totuși se poate pune o întrebare: de ce Sydney Lamm a crezut că e mai bine să minimalizeze beneficiul real al societății din Bahamas, beneficiu care nu este de o sută cinzeci de mii de dolari, ci de trei sute cinzeci de mii?

(Știut fiind că de fapt este vorba de un beneficiu fictiv, pentru că în realitate mi-am vândut terenul mie însumi).

De ce această minciună? Ca să nu-l copleșească și mai mult pe acest amărât si stupid Joseph Benharoun?

Sau mai degrabă pentru că Lamm se pregăteste să cumpere terenul pentru interesul lui personal? Și pentru că toată lumea știe foarte bine că nici un cumpărător de terenuri, n-ar accepta, nici pentru cele mai sfâșietoare motive sentimentale, să plătească sase sute de mii de dolari pentru un teren care nu face mai mult de două sute de mii. Lamm știe și el asta și mai știe că dacă el ar încerca să-l facă pe Joseph Benharoun să înghită o asemenea poveste, nici Joseph Benharoun nu l-ar crede. Dar dacă același Joseph Benharoun crede că terenul valorează patru sau cinci sute de mii de dolari nu i se va părea anormal ca bunul Sydney Lamm, cu inima lui generoasă , cu averea considerată moștenire de la părinți, cu amintirile lui de tinerețe și cu pasiunile sale ecologiste, să se declare gata să plătească, cinci sute sau cinci sute cinzeci de mii de dolari, ceea ce ar limita pierderile bietului Joseph Benharoun...

În realitate, lucrurile s-au petrecut conform planului prevăzut.

A trebuit mai întâi să găsesc terenul. Agenții imobiliari pe care i-am alertat m-au orientat mai întâi spre valea Nap, la nord e San Francisco Bay; este o regiune viticolă, ceea ce nu îmi convenea prea mult. Apoi mi s-au arătat (de fapt nu mie, ci lui Koski și Sasplan; eu nu eram decât șoferul lor anomim) alte terenuri, de data asta în Sud. Aproape că mă decisesem când am aflat de existența terenului de la Tamalpais cu curioasa lui clauză testamentară. Revelație.

Am cumpărat terenul prin intermediul unei societăți din Bahamas reprezentat de pictor și de sculptor (ecologiști așa cum se cade, au fost de la început și până la sfârșit împotriva oricărei împărțiri a terenului). Mi-am revândut tot mie terenul cu șase sute de mii de dolari pe care i-am achitat până la ultimul bănuț...

Din cei șase sute opt zeci de mii de dolari pe care i-am depus în numele lui Joseph Benharoun în această mică bancă al cărei director -după cum aflasem din rapoartele anchetatorilor lui Lavater -este unul din prietenii intimi ai lui Lamm, după ce am retras cei șase sute de mii de dolari și încă ceva pentru cheltuielile și onorariul lui Becknall, i-am împărțit aceluiași director neliniștile și speranțele mele; din aceste confidențe, Lamm va fi cules cu siguranță câte ceva, mai devreme sau mai târziu.

Și Lamm a sfârsit prin a-mi telefona.

Iar ăsta a fost sfârsitul primei etape.

Cea de-a doua etapă a început de fapt cu puțin înainte de sosirea lui la San Francisco a celor doi chinezi care veneau de la Saigon. Ăștia nu și-au arătat intențiile: vin din Statele Unite, în special în California, pentru a investi, nu numai în

afaceri imobiliare, ci și în alte domenii. Sunt mandatati, spun ei, de un anumit număr de compatrioți si Congenari din Vietnam și Cambogia unde înaintarea armatei nord-vietnameze stârnește mare îngrijorare. S-au întâlnit cu agenti imobiliari la Los Angeles si în sudul Californiei și prețurile i-au înnebunit. În nord, cred ei, piața ar trebui să fie mai bună. Hazardul le scoate în cale un oarecare agent imobiliar care, tot din întâmplare, îi îndrumă către unul din proiectele pe care Lamm le are în curs de realizare. Simple priviri ale hazardului care mă vor costa totuși douăzeci de mii de dolaridati pe sub mână, dar să trecem peste asta.

"Căutăm mai ales terenuri îi spun chinezii lui Lamm. San Francisco ne convine, pentru că e vorba de un oras care numără deja șaizeci de mii de chinezi americani numai în Chinatown. Dorim un teren pentru a construi aici în anii viitori, dar nu imediat, un adevărat orășel chinezesc, unde să fim împreună, cu familiile noastre, respectând desigur legile noii noastre patrii, dar de asemenea și tradițiile noastre. Proiectul nostru este unul pe tremen lung. O să rămânem în Vietnam și Cambodgia cât timp va fi posibil și, sperăm noi, să fie încă câțiva ani ..."

(De reținut că asta este una din capcanele întinse lui Lamm: terenul de la Tamaplais este nefolositor pentru construcții până în ianuarie 1976... mai sunt de așteptat încă patru ani!...)

Întrebarea lui Lamm: "Ce posibilități aveți?"

În realitate Lamm nu e cu desăvârșire un ignorant în acest domeniu; atât Becknall cât și agentul imobiliar care, prin grija mea, l-au pus în legătură cu cei doi chinezi, l-au informat îndeajuns în legătură cu acest subiect. Răspunsul lui Li și Liu pardon, al celor doi chinezi din Indochina: "Două milioane de dolari pentru teren, dacă face ..."

Urmează o anchetă discretă a lui Lamm, o anchetă care îl convinge că posibilitățile celor doi chinezi sunt reale: aceștia au efectuat depuneri de douăzeci de milioane de dolari în diverse bănci din San Francisco și au făcut deja investiții, dac-ar fi să amintim numai casa Telegraph Hill; dar au mai cumpărat și un imobil la Oakland și imense antrepozite la Berkeley. (De reținut faptul că e vorba de cumpărări autentice care n-au nimic de-a face cu mine sau cu planurile mele în legătură cu Lamm, pur și simplu, Li și Liu, bazându-se pe cele patru zeci și două de milioane de dolari și visând mai mult ca niciodată să facă film, se pregătesc să se stabilească aici. Eu doar le-am servit aceste situații în care nu am nici un amestec).

După o săptămână, Lamm și Becknall se întâlnesc ca să ia cina împreună. Lamm vorbeste despre proiectul chinezilor care sunt în căutarea unui teren. "e prea de tot", exclamă Becknall pe care l-am instruit în prealabil în legătură cu ce astept de la el, "mi-ați vorbit despre asta abia acum două săptămâni! Mai ales că prietenii dumneavoastră nu sunt grăbiți să construiască! Păcat. - De ce? - Pentru că ați venit prea târziu. Avem un teren convenabil în Tamalpais, dar tocmai l-a cumpărat cineva. - Cine mai e și ăsta? -Un tânăr francez puțin cam naiv care se consideră om de afaceri, un oarecare Joseph Benharoun. Ar trebui să-i vedeți inelul acela ridicol pe care îl poartă! Să nu vă mai spun despre cravatele sale!

În mod logic, Lamm trebuie să încerce să-l contacteze pe cretinul de tinerel numit Joseph Benharoun...

Și ăsta e începutul celei de-a doua etape.

Cea de-a treia începe printr-un telefon pe care îl dau luni, pe data de 14:

"Domnul Sydney Lamm? Aici Joe Benharoun."

O pauză, ca și cum mi-ar fi uitat numele și ar fi fost la o sută de leghe distanță de gândurile lui, când eu știu bine că de șase zile el pândește cu încordare telefonul meu, fiind presat de Li și Liu care l-au somat practic să le arate faimosul teren de la Tamalpais de care le-a vorbit , chinezii intenționând în cele din urmă să cumpere cele șaizeci de hectare e la Half Moon Bay oferite de o altă agenție, pentru că Lamm nu vrea să se ocupe de ei, "nici nu sunt prea scumpe, domnule Lamm, numai un milion cinci sute de mii de dolari."

"A! Joe, ce mai faci?

-Ne putem întâlni? Astăzi? Sau poate mâine?"

Vocea mea e mai strangulată ca niciodată.

"Astăzi chiar nu se poate, sunteți sigur?"

La celălalt capăt al firului, acest bandit joacă un teribil rol de cinema: "Nu sunt liber în dimineața asta, am agenda plină de întâlniri știi ce înseamnă, of! păcat că nu pot fi nici la prânz, iar seara iau masa cu primarul, cât despre ziua de mâine, din nefericire, deși, așteaptă dacă e asa de urgent... O să te sun eu, Joe ..."

Și mă sună după douăzeci de minute, debordând de farmec, "E un noroc, Joe, mi-am făcut puțin timp liber, te invit să degustăm câteva fructe de mare Aliotto's, pentru că la Scoma's e închis la prânz.."

Pe scurt, suntem împreună având o panoramă de altfel încântătoare, Fisherman's Wharf și Golden Gate învăluit în ceață, iar în farfurii, chiar sub nasul nostru, niște crabi. Fiind rândul meu, îmi fac numărul pe care i l-am pregătit: sunt un om de afaceri sigur pe el, când dintr-o dată un tinerel francez puțin depășit de propriile ambiții și aproape vrednic de milă. Și iată, în timp ce vorbesc, mi se întâmplă ceva: țâșnind cu brutalitate din memorie, îl revăd pe același om,

părăsind cu aceiași fată palidă biroul din Saint-Tropez al tatălui meu, apoi dând ocol casei pe sub pini pentru a ajunge la mașină și aruncându-mi, în trecere priviri ucigașe. Într-un anume fel, acest om mi-a ucis tatăl sau a ajutat la uciderea lui pentru a-l trăda apoi a doua oară. Pentru cinci sau șase secunde, ura mă cuprinde atât de tare încât încep să tremur, iar Lamm observă emoția mea căreia trebuie să-i atribuie, din fericire, alte cauze:

"Nu ți-e bine, Joe?"

Beau putină apă, cu tâmplele pline de transpirație.

"Joe, îmi dau seama că ultimile zile nu au fost prea ușoare pentru tine..."

Să trecem peste detalii. Îmi zice: "Joe, am fost atât de ocupat zilele în tot acest timp, încât n-am avut deloc răgazul să mă gândesc la problema ta..." Ce problemă? Dar să vedem, știe foarte bine în ce situație dificilă mă aflu, cu șase sute de mii de dolari blocați pentru câțiva ani de zile. "Ești încolțit, băiete, e trist să ți-o spun, dar așa e. Totuși, pentru motivele pe care le cunoști ..."

Pe scurt, pentru motive sentimentale și totodată pentru averea moștenită de la tatăl lui îi permite să aștepte patru ani pentru o investiție total neproductivă, este de acord să-mi cumpere terenul de la Tamalpais.

"Cinci sute de mii de dolari, Joe. Nu pot să-ți dau mai mult. Chiar și dilentantismul și dragostea pentru natură au limite."

Îmi iau un aer vexat, mă ridic și plec.

Mă sună după două ore la biroul meu din Embarcadero și se va vedea mai încolo de ce este atât de grăbit.

"La naiba, Joe, ce te-a apucat?"

Ne întâlnim, pentru a doua oară în aceeași zi, de data asta într-un bar din California Street.

"Joe, am avut vreme să mă gândesc. Am încercat să te manipulez și am dat greș; ești mai șiret decât aș fi crezut. De acord, recunosc și îmi cer scuze. Adevărul este că am idee cui aș putea să vând terenul peste patru ani, bineînțeles fără un profit foarte mare, dar nu fac lucrul acesta numai pentru bani. Mai ești supărat?

Surâde bronzat, elegant, fermecător, unui bărbat din San Francisco cu alură de star de cinema.

"Șase sute de mii de dolari, Joe. Pretul pe care l-ai plătit și tu.

Eu bombănesc.

"Șase sute zece mii. Măcar să câștig și eu ceva."

Își încruntă sprâncenele și, pentru o clipă, mi-e frică să nu fi mers prea departe. Dar izbucnește în râs:

"De acord, tinere șmecher."

Semnăm actele în aceeași zi, marți 15, și îmi plătește cinci sute cinzeci de mii de dolari în contul unei societăți panameze pe care am creat-o special în această împrejurare și saizeci de mii în bani lichizi.

"De ce așa ?" Mormăi o explicație confuză în legătură cu unchiul meu din Algeria și cu banii pe care îi datorez și, cum știe de la bancherul nostru comun că contul Benharoun este aproape gol, crede că este vorba de cine știe ce combinație extraordinară pe care am încercat-o și, fără îndoială, am ratat-o. Ceea ce îi întărește convingerea că nu sunt un mare imbecil.

Între noi fie spus, tocmai i-am vândut pentru șase sute de mii de dolari un teren care pentru moment nu poate fi folosit pentru construcții, teren pe care sub acoperirea societății mele din Bahamas, l-am cumpărat cu două sute cinzeci de mii de dolari. E deja un rezultat frumos, dar meciul abia începe.

Și ca să pun punct acestei a treia etape, l-am lăsat pe el să plătească băutura.

Ce-a de-a patra etapă a început deja. Din punct de vedere cronologic, într-un anume fel ea a avut loc înaintea celei de-a treia. Dejunul meu cu Lamm la Aliotto's s-a petrecut într-o marți. În săptămâna anterioară, cu șase zile mai înainte, într-o miercuri, Li și Liu deghizați în chinezi din Saigon au insistat atât de mult să vadă terenul de la Tamalpais încât a sfârșit prin a ceda. I-a luat cu mașina lui și cei doi nătângi ai mei s-au prefăcut că vorbesc o engleză catastrofală, întreținându-se în chineză în cea mai mare parte a timpului. Cât priveste vizitarea terenului, l-au vizitat fără să spună nimic, l-au măsurat ore în șir cu bucuria febrilă a unor fox-terrieri. Superb, e exact ceea ce doream, au sfârșit prin a-i spune lui Lamm, care e și acum cu limba scoasă de cât a fugit după el. Și adaugă cu o inocență de să nu-ți vină a crede: "Putem să vă spunem acum, eram gata să semnăm pentru acel teren de la Half Moon Bay, urma să o facem în seara asta. Dar ceea ce ne propuneți dumneavoastră ne interesează mai mult. De acord, îl cumpărăm. Dar nu la prețul pe care l-ati cerut. Două milioane de dolari, e prea mult. Vom plăti un milion două sute de mii, atât."

Toate acestea spuse într-o engleză abracadabrantă în care fantezia aiuriților mei și-a dat frâu liber și numai Dumnezeu știe cu câtă extravaganță.

De reținut și felul în care au adus în discuție prețul tranzacției. În realitate, Lamm nu a menționat niciodată vre-un preț. Iar cei doi s-au ferit foarte bine să-i ceară vre-unul. Fiind vorba de bani, singura dată când s-a pus problema a

fost atunci când Lamm a fost informat despre posibilitățile chinezilor. Li și Liu au răspuns: "Două milioane de dolari." În acea zi, după ce au vizitat terenul, s-au prefăcut că consideră cifra pe care au dat-o ei ca fiind prețul fixat de Lamm. Când cei doi zănateci au pregătit scena, Li și Liu credeau că un asemenea quiproquo nu este plauzibil și eu le-am răspuns: "Ce riscăm dacă încercăm ?"

Auzindu-i pe interlocutorii mei vorbind de un milion două sute de mii de dolari, Lamm avea în realiate trei posibilități. Poate să protesteze spunând că nu a vorbit niciodată de bani și să pună lucrurile la punct -un om de afaceri cinstit (e, asta-i bună) ar face-o - poate să tacă și să accepte quiproquo-ul ca pe un miracol dumnezeiesc; poate cere mai mult. Și dat fiind că are un tupeu infernal și un simț moral inexistent, deși este vânzătorul, optează pentru a treia variantă.

"Cu greu pot coborî sub un milion si jumătate", spune el.

După cum îi voi povesti mai apoi, urmează o interminabilă discuție în chineză între Li și Liu; de fapt, pentru a găsi un subiect de discuție și pentru a scăpa de râsul nebunesc care îi amenință în permanență, își recită reciproc un lung poem chinezesc din secolul al XVI-lea povestind cutremurătoarele aventuri ale unei eroine urmărite de oameni-dragoni.

"Vom plăti un milion patru sute cinzeci de mii, spun ei în sfârșit, dar cu condiția să luați în sarcina dumneavoastră cheltuielile de închidere și de acces la teren.

-De acord, spune Lamm care nu-și crede urechilor si își spune că acest noroc nemaipomenit în care a crezut totdeauna a dat peste el.

-Dorim un zid în jurul terenului și patru porți. Toate acestea trebuie trecute în contract.'

Până la urmă, chiar dacă n-ai dreptul să construiești pe acest teren, nici o dispoziție nu te împiedică să-l împrejmuiești.

"De acord", încuviințează Lamm.

O încuviințare îl va costa nouă zeci și cinci de mii de dolari; Li și Liu vor cere porți monumentale cu dragoni pentru care au modele exacte, ce coincidență și încă alte grămezi de dragoni pe zidul de împrejmuire care va trebui să aibă cinci metri înălțime și un dragon la fiecate o sută de metri.

Pentru moment Lamm nu cunoaște încă aceste detalii. Altceva îl preocupă: e pe cale să vândă un teren al cărui proprietar nu este încă, pentru că în ciuda promisiunii sale, Joseph Benharoun nu l-a sunat, iar toate acestea se întâmplă miercuri, după cum vă amintiți, pe când cumpărarea de către Lamm a terenului lui Joseph Benharoun se va produce abia marțea viitoare. Se simte deci destul de stânjenit și asta explica graba cu care va încheia tranzacția cu mine.

Îi întreabă pe chinezi:

"Când doriți să semnăm contractul?"

"-Foarte repede, răspund, noi o să plecăm la Saigon foarte repede, pentru a vedea pe bunicul mult iubit".

Lamm zâmbește. E un obișnuit al acestui gen de acrobați, a mai văzut și altele. E foarte nerăbdător să-l întâlnească mai repede pe cretinul de Joe Benharoun si să cumpere terenul la prețul cel mai bun. De altfel, cretinul de Benharoun Joe îl sună probabil în continuu.

Nici o șansă: Benharoun va fi de negăsit timp de șase zile si nu va apărea decât marțea viitoare. În momentul acesta, Lamm nu știe lucrul acesta. Se întoarce cu chinezii la

San Francisco, i se cere ca lucrările de împrejmuire și acces să fie începute în cel mai scurt termen. Lamm refuză la început: "Nu pot să mă aventurez în cheltuieli asa de mari fără garanție. dacă vă răzgândiți asupra cumpărării?" Se hotărăște ca Li și Liu să plătească o sută cinzeci de mii de dolari ca aconto în schimbul unei promisiuni de vânzare cu text scurt, dându-se numai coordonatele terenului desemnat a fi proprietatea Elbert din Tamalpais. "Numai că, spun chinezii într-o limbă de neînțeles, va trebui să semnăm înainte de plecarea noastră, dat fiind că noi vom pleca pe data de 14, lunea viitoare. -Termenul e prea scurt! protestează Lamm. Cei de la Half Moon Bay sunt gata să semneze imediat", ripostează îngerașii. Lamm cedează și își spune că mă va găsi înainte de această dată. Nu va reuși, s-a văzut, eu voi apărea în rolul lui Benharoun abia a doua zi și decât să piardă afacerea, semnează efectiv, luni pe data de 14 să vândă o proprietate pe care n-a cumpărat-o încă, iar ca pretext ora târzie la care a semnat pentru a data documentul cu data de 15, marți.

Sub acoperirea societății anonime panameze, am perfectat vânzarea terenului către Lamm în data de 15, marți. A doua zi, pe 16, mă aflu la Sacramento, capitală și sediul al guvernului statului California și am într-o servietă, în pachete, saizeci de mii de dolari, bani lichizi pe care mi i-a dat Lamm. Aceste pachete au încă benzile de hârtie marcate cu ștampila băncii aceluiași Lamm.

Chiar înainte de plecarea mea din San Francisco, am inițiat procedurile de dizolvare a societății panameze al cărei capital, cinci sute șaizeci de mii de dolari, obținuți din

vânzarea terenului, este în drum spre un cont secret în Bahamas.

Deci în data de 16, miercuri după amiaza, depun șaizeci de mii de dolari lichizi în contul celui pe care de-acum înainte îl voi numi Sacramento. În realitate, n-am efectuat depunerea chiar eu, această onoare i-a revenit prietenului meu Sasplan care, pentru această împrejurare, a abordat ochelari negri și o mustață falsă. În euforia momentului, dorea să-și mai pună și o barbă falsă, dar am refuzat: are deja o figură de bandit și s-ar fi crezut că e un hold-up.

Li și Liu pleacă efectiv la San Francisco luni seara, în data de 14, cu destinația Tokyo, unde au de altfel, treburi personale de rezolvat. Acest detaliu în legătură cu data și ora plecării lor, este capital. Prezența lor la bordul avionului Pan va fi desigur remarcată: n-ai la bord în fiecare zi pasageri la clasa întâi care rezervă douăsprezece locuri pentru două persoane numai pentru a putea juca sah în liniște pe o tablă cu latura de doi metri și cu piese telecomandate.

La Tokyo au întâlniri imediat ce sosesc. Alt detaliu capital. Adăugat celui al comportamentului neobișnuit din avion. Toate acestea vor dovedi fără posibilitate de tăgadă, că ei nu erau în San Francisco marți, în data de 15, și deci nu au putut să semneze nici o promisiune de vânzare, prin urmare actul este antidatat, ceea ce nu prea este legal.

Li și Liu vor rămâne mai departe la San Francisco, mai multe săptămâni pentru afaceri personale. Ceea ce nu-i va împiedica să facă presiuni asupra lui Lamm, prin intermediul oamenilor lor, pentru ca acesta să ducă la bun sfârșit lucrările stabilite în actul de promisiune al vânzării.

Lucrări care vor fi terminate la 21 decembrie.

Cât despre mine, în primele zile ale lui decembrie, pe înălțimile de la Nob Hill, în apartamentul meu din Fairmont Hotel pe care l-am închiriat sub numele adevărat de Cimballi (Joseph Benharoun a încetat să existe) m-am întâlnit cu cel pe care l-am numit Omul din Sacramento.

N-a fost un meci prea ușor și fără efortul remarcabil al anchetatorilor puși la treabă de colaboratorii americani ai lui Marc Lavater, aș fi fost făcut knock-out chiar din prima repriză. Interlocutorul meu a sărit în sus după mai puțin de un minut.

"Ați avea pretenția, din întâmplare să mă faceți să vorbesc?

-Acum câteva zile a-ți pus mâna pe șaizeci de mii de dolari. Banii au fost retrași cu o zi înainte de Sydney Lamm, chiar din banca sa. "

Importantul personaj, surprins, neagă și pe bună dreptate nefiind la curent cu depunerea făcută în contul său. Îi pun sub nas chitanța care îi demonstrază depunerea de bani lichizi și diverse alte hârtii care nu dovedesc mare lucru, dar oricum arată că are un cont secret într-o bancă elvețiană și un altul într-o bancă din Nassan. Asta îl liniștește definitiv chiar dacă nu-l convinge. Îi spun:

"Tot ceea ce vă cer este să mă ascultați.

-Ce vreți de la mine?

-Mai întâi, să acceptați o sută de mii de dolari pe care îi pun la dispoziția dumneavoastră, prin orice modalitate de plată, la alegere. Unu la mână. În al doilea rând, as dori să-i înapoiați lui Sydney Lamm banii pe care a avut îndrăzneala nerușinată de a vi-i trimite. În al treilea rând: să faceți toate acestea în mod public, cu maximum de publicitate. În al patrulea rând: să declarați, făcând tot atâta publicitate că acest indvid infam a încercat să mituiască pentru ca să

interveniți în problema terenului din Tamalpais pentru care dorea permisiunea de a construi. În al cincilea rând: să începeți acțiunea cea mai puternică, cea mai eficientă, cu cea mai mare publicitate, pentru ca terenul Elbert din Tamalpais, simbol sacru al patrimoniului național, ecologic și tezaur al Statelor Unite, să fie declarat pentru totdeauna inutilizabil pentru construcții. În treacăt fie spus, asta va crea o imagine de om integru, apărător al naturii și adversar înverșunat al corupției, ceea ce nu poate să dăuneze carierei dumneavoastră politice. Și în plus, veți primi și o sută de mii de dolari, într-o discretie absolută. Trăiască democrația."

Și pe deasupra imediat ce afacerea e făcută publică într-unul din ziare, oamenii legii, însărcinați de Li și Liu să le apere interesele, intră în joc așa cum era prevăzut: depun o plângere împotriva lui Lamm pentru excrocherii diverse, de exemplu pentru neprevenirea clienților lor asupra faptului că terenul nu putea fi folosit pentru construcții (actul de promisiune menționa asta) și mi ales pentru vânzarea în data de luni 14 a un teren pe care nu l-a putut cumpăra decât în data de 15, ceea ce nu e deloc corect.

Situația devine cu totul dezagreabilă pentru Lamm în momentul în care descoperă că numitul Joseph Benharoun de la care susține că a cumpărat terenul nu există: fișele de imigrare sunt formale în privința asta. Și situația se înrăutățește și mai mult când un oarecare jurnalist rău intenționat, alertat în realitate de un telefon anonim cea mai puțin costisitoare din intervențiile mele sugerează că poate atât societatea din Bahamas care a cumpărat prima dată terenul cât si societatea din Panama care l-a cumpărat pentru a-l vinde apoi lui Lamm pentru șase sute de mii de dolari, amândouă sunt creații ale lui Lamm însusi. De ce nu? Cele două societăți au fost dizolvate fără nici cea mai mică urmă.

Și, mai sugerează ziaristul în final n-a fost decât un mijloc folosit de infamul Lamm pentru a-i jefui pe sărmanii chinezi din Indochina, deja victime ale comunismului vietnamez, asasin al "băieților" noștri. Totuși, Lamm a încercat să vândă acestor nefericiți, cu suma de un milion și jumătate de dolari, o proprietate plătită cu două sute cinzeci de mii în urmă cu numai două luni!

Un excroc!

Alegerile fiind aproape, ele sunt întotdeauna aproape- Omul din Sacramento a atacat violent. A făcut o treabă extraordinară. De partea mea, nici eu nu am rămas mai prejos. M-am dus la Tamalpais pe care abia îl zărisem atunci. Aici am descoperit întradevăr un peisaj superb pe care ar fi regretabil să-l strice vreo construcție, indiferent cum ar fi ea. Totodată am dat peste un bătrân cu câinele său care păzea trei sau patru oi. Am făcut ce trebuia: au apărut cu toții la televizor, "iată cine vor fi cei loviți în baza existenței lor! Iată cine sunt cei atacați de oamenii lui Sydney Lamm? am făcut asta cu prețul cumpărării timpului de antenă necesar și am scos lacrimi la jumătate dintre locuitorii Californiei.

Toate acestea i-au cam stricat afacerile lui Sydney Lamm. Chiar dacă chinezii s-au arătat mărinimoși nu din milă, dar Li și Liu, care nu văzuseră niciodată Saigonul decât la cinema, nu doreau să se facă prea mare vâlvă în jurul lor; - ei și-au retras plângerea cu condiția ca Lamm să restituie cei o sută cinzeci de mii de dolari pe care-i primise de la ei și să dea o despăgubire corespunzătoare. Omul din Sacramento a procedat la fel, în schimbul depunerii de către Lamm a două sute de dolari în beneficiul copiilor handicapați și în schimbul altor activități de acest gen. Lamm va scăpa cu o condamnare de principiu.

Prostit, el va fi pierdut în această afacere un milion o sută de mii de dolari, după calculele mele. În ceea ce mă privește am câștigat două sute de mii de dolari. Am avut și mari cheltuieli.

Și apoi Lamm deține terenul de la Tamalpais. La urma urmei este proprietarul lui. Și poate oricând să meargă și să admire câteva sute de dragoni, care sunt de-a dreptul, chiar de-a dreptul HIDOȘI!

În rest Omul din Sacramento a dat sentința definitivă: "Nici o construcție pe acest teren în următorii cinci sute de ani!" a tunat, cu vocea tremurând de o moralizatoare indignare, el, Incoruptibilul.

16

Am convenit cu Robert Zarra să luăm legătura regulat. Mi-a dat de înțeles că ar fi mai bine să aibă posibilitatea să mă contacteze oricând va fi necesar, deși a recunoscut că ar putea trece chiar luni de zile. În final am stabilit un număr de telefon din Las Vegas la care trebuia să sun din când în când, pur și simplu pentru a comunica unde mă găsesc și pentru cât timp.

De la întâlnirea mea cu Robert Zarra, în timpul unei partide agitate de pescuit, au trecut săpămâni, apoi luni. Ajunsesem aproape să cred că afacerea fusese îngropată, punând cruce milionului de dolari pe care a trebuit să-l dau. Dar se pare că inițiasem o actiune inexorabilă. În primele zile de decembrie, mă aflu la Fairmont-Hotel, pe Nob Hill, când imediat după terminarea întâlnirii cu omul din Sacramento, aud telefonul sunând. O voce necunoscută:

"Vă sun din partea acelui prieten cu care ați fost la pescuit la Bimimi. Vă amintiți de el?

-Da.

-Vă întreabă dacă puteți da o fugă până la Las Vegas.

-Când?

-Ar fi bine cât mai curând. Nu vă va reține mai mult de câteva ore. Mă gândesc repede. De ce să mai aștept? Pot pleca mâine.

-Veți avea un apartament rezervat la Caesars Palace".

Bine măcar că au dat un semn! Debarc la Las Vegas la sfârșitul dimineții și totul se petrece ca și cum as fi urmărit de camere de luat vederi până în baie: de-abia ies de sub duș și mă îmbrac cu un halat si ei au si sosit. Sunt trei dar cel cu care voi discuta este un bărbat de circa treizeci și cinci de ani, cu un aer latin, cu mustața și părul negru tunse îngrijit, cu umerii foarte lati, dar nu mai înalt ca mine. S-ar putea numi Capone sau Palermo, eu îl voi numi Ximenez.

"Treaba noastră, domnule Cimball, este să organizăm și să facem să dureze grevele spontane și legale ale muncitorilor. Acum lucrăm și vom acționa din ce în ce mai mult în America de Sud. Ni s-a părut că ați fi personal interesat de munca noastră."

Are niște ochi rotunzi și negri de o uimitoare și impresionantă fixitate, puțin prea apropiați. Relatând felul; în care mi-a vorbit, am modificat puțin trăsăturile personajului; adevărul, este că are tot atâta umor cât un storcător de legume. Dacă îl întrerup, din nefericire, la jumătatea unei fraze, el o reia de la început, cu o seriozitate doborâtoare. În mod sigur, i s-a dat ordin să vină pentru a mă asigura ca milionul pe care l-am angajat deja și celălalt pe care mai trebuie să-l dau nu sunt cheltuite în pierdere. Îmi explică, de asemenea, cum, de ce și în ce împrejurări el împreună cu ai săi își va îndrepta în mod deosebit eforturile împotriva grupului Hovius-Donaldson în Chile. Are o listă completă a acestor interese, listă din care nu lipsesc nici o uzină, nici un camion, nici o mașină de scris. În treacăt să fie spus, descopăr și mai bine cât de infiltrați sunt Hovius și

asociatul său scoțian în teritoriul chilian. La început a fost inițiativa lui Hovius. Curios personaj acest austro-ungar de nationalinate argentiniană; deși se află în cele mai bune relații cu dreapta din țara sa și cu cvasi-totalitatea dictatorilor latino-americani, se mândrește de a fi prietenul personal al lui Castro și prietenul din copilărie al lui Guevara, ceea ce rămâne de demonstrat conform raportului Lavater. Hovius pare convins că va veni ziua când "imperialismul american" va pierde teren ca să folosim vocabularul castrist. Va veni, de asemenea, timpul când se va demonstra, după părerea lui că în Chile, de exemplu, trei sferturi din societățile anonime aparțin în realitate unui singur grup american reunind Banca Rockfeller, International Telegraph & Telephone, Banca Edwards, Banca sud-americană și teoretic, banca din Chile; se va vedea totodată că profiturile realizate în Chile de companii americane precum Bethlehem Steel, Anaconda Copper sau Kennecott Copper sunt de patru ori mai mari decât venitul global al țării. Lui Hovius îi face plăcere să-si închipuie că este un misionar care va realiza în jurul lui unitatea latino-americană, de preferință în beneficiul său și bineînțeles în detrimentul nord-americanilor. Din punct de vedere politic e socialist tot atât de mult cât Robinson Crusoe, soția lui este chiliană și de stânga, ceea ce este amuzant când se știe că domnește peste douăzeci de servitori.

"Pentru moment, spune Ximenez, i-am lăsat aproape liniștiți. ca să capete încredere. Totul o să le cadă pe cap dintr-o dată, li se pregătește o grevă care să-i blocheze pe prietenii dumneavoastră și greva asta o să dureze..."

Hovius și-a asumat niște riscuri și cu atât mai surprinzător, l-a determinat si pe Donaldson să și le asume. Venirea la putere a lui Salvator Allenede i-a apărut ca un semn al unei noi ere, semnul ieșirii la liman. După cifrele pe care le-am putut stabili Marc și eu, Donaldson și Hovius a investit mai mult de treizeci de milioane de dolari în această țară destrămată. Marc Lavater, care nu era de acord cu colaborarea mea cu mafia, cu organizarea de greve în Chile împreună cu C.I.A. , aproba cu atât mai bun analiza pe care o făceam eu situației: Hovius și Donaldson sunt profund implicați. Pot încă să se retragă, pierd bani mulți, dar scapă din încurcătură fără altă pagubă. Jocul constă în a-i opri pentru început în Chile, făcându-i să întrevadă posibilitatea de a rămâne aici orice s-ar întâmpla. Va veni atunci un moment când ei vor fi prea prinși pentru a mai putea ieși din joc. Se va pune atunci problema de a învinge sau de a muri, vor fi propriile lor victime, vor investi din ce în ce mai mult și nu vor mai avea de ales. Posibilitățile lor nu sunt nelimitate. Cu puțin noroc, Hovius va reuși poate chiar să-l convingă pe Yahl să intervină, dar nu prea cred. Dacă totul e pierdut, Yahl îl va demasca mai bine și mai repede ca oricine. Și nu va ezita pentru nimic în lume să-și abandoneze vechii asociați. Nu este un om dominat de sentimente. Franz, poate că intervenția ta în afacerea asta nu va fi decât simbolică. Dar nu se știe niciodată. Va fi poate lovitura fatală sau picătura care va umple paharul."

Ximenez se uită la mine și îmi dau seama că au trecut deja câteva secunde.

"Tot ceea ce pretind, spun eu, este să se acționeze în așa fel încât oamenii ăștia să fie implicați până peste cap, fără posibilitatea de a mai da înapoi. În sensul ăsta trebuie să li se mai întindă o cursă."

Ochii săi negri și rotunzi, de o fixitate de-a dreptul neliniștitoare, mă privesc cu o mirare înghețată.

"Tocmai asta v-am spus că vom face, domnule" , îmi spune el.

La câteva zile de la Crăciun, ideea de a rămâne singur în California, Fără Li și Liu, mi se pare insuportabilă. Afacerea Lamm este în curs, totul merge după cum am stabilit, capcana e întinsă și nu va întârzia să funcționeze pot deci să lipsesc. Și apoi sunt încă sub impresia acelei întrevederi de la Caesars Palace din Las Vegas; indispoziția pe care mi-a provocat-o este departe de a fi trecut, de fapt sunt bolnav din cauza asta.

La 20 decembrie, mă întorc la Paris și prima mea vizită este la apartamentul din Avenue de Segur. Nu-l găsesc decât pe viitorul meu socru, care este singur. Catherine și mama ei sunt la Paris. Dar unde? Ezită să-mi răspundă, mut de admirație și de afecțiune față de mine. " Catherine abia a împlinit optăsprezece ani. Las-o în pace."

Unde e însă? Discutăm puțin aproape că facem pace și în sfârșit îmi spun că ele sunt în Maroc, la Marrakech, unde vor petrece sărbătorile și va pleca și el acolo în două-trei zile. Mă arunc în primul avion și, în mijlocul acestui decembrie mohorât și rece care nu mi-ajută deloc să scap de nodul pe care îl simt în gât, iată-mă în fața lui Catherine și a mamei ei, îmbrăcate în costum de baie, aproape la fel de frumoase și una și cealaltă în minunatul decor din La Mamonnia.

"Tatăl tău vitreg și iubitul dumneavoastră soț a insistat enorm ca să iau și eu parte la petrecerea de Anul Nou. În

final ar fi insistat mai degrabă să nu vin. A făcut o stavilă din trupul său, dar am depăşit acest obstacol. O să vă dezvălui un secret: sunt fericit, cu adevărat fericit să vă văd şi chiar e un adevărat noroc că am trecut astăzi prin Marrakech în drumul meu între Bourg-en-Bresse şi Sioux Falls."

Le-am adus cadouri pentru soacra mea un obiect de porţelan care a fost pictat în împrejurimile Amsterdamului pe la 1771; şi ea, este colecţionară, îl identifică încântată ca fiind un Oude Loosdrecht sau ceva de genul ăsta. Îmi spune că sunt nebun şi că e un cadou prea frumos. Mă îmbrăţişează ca si cum ar fi mama mea, ceea ce nu mă impresionează tocmai puţin.

Fiindcă nu e decât 21 decembrie şi viitorul meu socru nu se află pe-aproape decât poate deghizat în meharist, ca să mă spioneze, plecăm cu toţii să facem un tur dincolo de munţii Atlas, la sud înspre deşert, în locuri precum Ouarzazate şi Tineghir. La Tineghir, hotelul are o terasă mare de unde se poate admira panorama fantastică a oazelor şi a apusurilor de soare. În prima seară, mama lui Catherine face în aşa fel încât să rămânem singuri câteva minute.

"Franz, trebuie să-ţi vorbesc, îmi spune ea, nu e nimic urgent, dar tu apari şi dispari atât de repede că nu sunt niciodată sigură că voi putea să-mi termin frazele. E vorba de Martin Yahl. Franz din întâmplare îl cunosc pe Yahl de multă vreme. Ştiu ce te separă de el, ştiu despre asta mai mult decât îţi închipui, dar asta nu este esenţial. Esenţial este faptul că în urmă cu câtva vreme, eu şi soţul meu am participat la un dineu la care a luat parte şi Martin Yahl. Numele tău, cel puţin numele familiei tale, a fost amintit în conversaţie. Soţul meu era gata să vorbească despre tine, dar i-am dat pe sub masă un picior care ar fi asigurat victoria

Frantei asupra Țării Galilor , în ultimul Turneu al Celor Cinci Națiuni. soțul meu e mai puțin prost decât pare, a tăcut; dar a avut acelasi sentiment ca și mine: Martin Yahl te urăște, cu o ură aproape paranoică, așa cum aparent îl urăști și tu. Nu-mi place genul acesta de situație, mă înspăimântă. Doream să-ți spun două lucruri, Franz; în primul rând, îți cer să fii atent , Marthin Yahl este un adversat teribil; în al doilea rând e vorba despre tine și Catherine. Aș vrea să vă căsătoriți, cred că știi că nici ea nu s-ar opune acestei posibilități; nici pe departe. Dar eu si Catherine avem aceiași părere: deocamdată nu e posibil, atâta timp cât vei fi în această situație."

În ianuarie, m-am întors la San Francisco. Afacerea cu infamul Sidney Lamm, individ fără scrupule, va fi rezolvată definitiv în primăvară.

Timpul trece și nu prea fac mare lucru. Li și Liu au descoperit un tânăr regizor pe care îl consideră genial și care visează la un super-super film a cărui acțiune s-ar desfășura într-un viitor mitic , opunând lumi imaginare într-un război fantastic al stelelor, cu decoruri incredibile și personaje să rămâi cu gura căscată. Proiectul îi entuziasmează pe aiuriții mei. "nu mi-ați vorbit deja de o chestie de genul ăsta?"

-Da, dar de data asta o s-o și facem. O să investim bani în asta. Investesc peste tot; în Japonia mai ales unde au stabilit contacte cu un atelier de animație care urmărește crearea de benzi desenate destinate televiziunii și cu precădere emisiunilor pentru tineret. E vorba de roboți. De fapt, întotdeauna se pune baza roboților atunci când e vorba de Li și Liu. Și-au umplut cu ei casa din Telegraph Hill și

antrepozitele din Berkeley." Franz, hai să lucrezi cu noi." Ezit și refuz în final, nu mă văd printre roboți.

Timpul trece, iar eu sunt tensionat, neliniștit, aproape angoasat.

M-am mai dus de două ori la Las Vegas și mi s-au prezentat, ca unui client al unei agenții de publicitate, rezultatele investițiilor mele. Interlocutorii mei sunt diverși, dar impresia pe care o am față de ei rămâne aceeași: o eficacitate glacială, un dispreț amuzant față de un nerecunoscător ca mine și, din ce în ce mai mult convingerea că am intrat într-o aventură cu care n-aveam nici o legătură, o situație care depășește posibilitățile mele, care e departe de gustul meu și a cărei victimă, în final, voi fi cu siguranță eu, într-un fel sau altul. Dar e clar că nu pot da înapoi. Ce nebunie!

Interlocutorii mei îmi spun că totul merge bine, că "în condițiile deteriorării generale a economiei țării", "grupul-căruia-îi-doresc-răul" este pe cale să se scufunde printr-o strategie, care sunt asigurat, este capabilă să înghită din ce în ce mai mult capital.

"Capital care va fi pierdut, fiți sigur de asta, domnule Cimballi. Toată aventura asta o să-i coste foarte mulți bani."

Îmi subliniază totodată că ei respectă angajamentele luate în numele lor de Robert Zarra. Se subînțelege că va trebui să le respectați și dumneavoastră, domnule Cimballi, nu suntem dintre aceia care uită să plătească.

Bănuiam eu ceva.

În primăvară, Sidney Lamm fiind în închisoare, plec din San Francisco. Mă duc în Bahamas. Ca să urmăresc ce se

întâmplă în Chile, aici e la fel de bine ca oriunde. Ca să-mi ocup timpul, fac niște speculații financiare, familiarizându-mă din ce în ce mai mult cu mecanismele schimburilor valutare, jucând marca împotriva dolarului, schimbând yeni în franci elvețieni, florini pentru dolari sau aur și o iau de la capăt. E amuzant și sunt în oarecare câștig, nu cine știe ce, dar destul ca să-mi plătesc hotelurile și drumurile cu avionul.

Robert Zarra a plecat din Nassau. Nici măcar puternica protecție a Mafiei nu mai este suficientă. Cu siguranță e un personaj prea faimos și asta enervează poliția americană. Conducător al unei adevărate armate private incluzând sute de oameni, își va instala noul său cartier general într-o proprietate vastă cât un imperiu personal, în inima unei mici republici din America Centrală și puterea sa financiară si militară va fi atât de mare încât va contrabalansa puterea șefului statului, de altfel nu mai puțin lipsit de scrupule ca oaspetele său. În aceste împrejurări, Robert Zarra va fi curând contactat de C.I.A. , care cu prea puțină ranchiună îi va arăta exilatului că în calitate de american are datoria să-și ajute patria, îndeosebi asigurând în țara unde s-a refugiat menținerea unei solide opoziții anticomuniste. Zarra, al naibii de patriot, va accepta propunerea și se va folosi de influența lui, în schimbul unor vizite discrete pe pământul american.

Și totul va fi bine când se va termina cu bine această poveste.

Am călătorit, am fost la Londra la mormântul din cimitirul Brompton ca să pun trandafiri proaspeți. Am fost la Mombasa; Joachim și Chandra și mulți alții mi-au făcut o primire călduroasă dare, în aceste vremuri de singurătate, mi-a încălzit inima. Joachim a trebuit să renunțe la afacerea

cu închirierea de mașini, afacere pe care i-o lăsasem eu, dar "e foarte bine" îmi spune el, legănându-se de pe un picior pe altul. Aflu de asemenea că a devenit cântăreț în cor, săracii de noi! alături de kikuyus înalți de două degete. Mă ia la o plimbare-safari timp de trei zile, dar refuză cu încăpățânare să primească vreun ban de la mine. Mă întâlnesc cu Chandra care-și conduce cu meticulozitate indiană afacerea, de fapt afacerea mea, de schimburi paralele. A făcut calcule einsteiniene pentru a afla partea care-mi revine din profituri. "Ăștia sunt banii tăi, șefule.

-Și Joachim? nu mai are nici un bănuț, așa e?" Încuviințează: dacă Joachim ar fi vrut ca el, Chandra, să-l ajute la gestiune, dar îl cunosc pe Joachim, nu-i așa? stângaci în afaceri ca și în viață. "Chandra, nu vreau banii ăștia. Dă-i-i lui Joachim, dar nu pe toți deodată, dă-i de exemplu trei sute de dolari pe lună."

După opt zile, mă aflu din nou la Caesars în Las Vegas și iată-l din nou pe Ximenez, omul cu ochi de erete.

"Domnule Cimballi am venit să vă anunț că sfârșitul este aproape. După cum ați citit probabil, tocmai a fost decretată starea de urgență în capitală, a fost o primă revoltă militară, dar neimportantă, și șeful statului care cerea puteri depline s-a văzut refuzat. Totul se desfășoară perfect." Poate că mă irită chiar ultimile lui cuvinte sau siguranța disprețuitoare a acestui tip sau certitudinea mea că n-are mare lucru de pierdut, așa că îi spun:

"Nu pot plăti pentru ceva ce n-a fost încă făcut. Recunosc că oamenii care mă interesează au pierdut și pierd în continuare bani în Chile. Ceea ce pun la îndoială este faptul că aceste pierderi sunt consecința unui atac îndreptat în mod direct împotriva lor, acțiune pentru care am plătit. Ei sunt de fapt victimile unei situații generale."

Privirea lui neagră mă străpunge.

"Și care sunt sugestiile dumneavoastră, domnule Cimballi?"

-Nu plătesc decât dacă merită. Vreau ca Hovius și Donaldson să-și piardă chiar și cămașa de pe ei.

-Pentru asta trebuie să existe niște mijloace.

Mă aud spunând

-Există un mijloc.

Dezvolt ideea pe măsură ce-mi vine în minte:

"Hovius și Donaldson, grupul lor, au investit deja mai multe zeci de milioane de dolari, în jur de patruzeci se pare. Au pierdut ceva din ei, poate un sfert, poate puțin mai mult.

-Vor mai fi și alte greve. Minerii sunt încă în grevă. Și o acțiune foarte importantă va...

-Și vor mai pierde si alți bani, sunt de acord. Vor pierde până în ziua în care se vor retrage. Vor fi mai puțin bogați, dar nu vor fi ruinați. Și ceea ce vreau eu este ruina totală. Voi plăti numai pentru asta, pentru nimic altceva."

-Mă priveste absolut impasibil.

-Și mijlocul!

-Luați legătura cu Hovius, fie cu unul dintre reprezentanții viitoarei junte. Lăsați-l pe Hovius să întrevadă posibilitatea unei "latinizări" a viitoarei economii chiliene, ăsta e fixul lui, sugerați-i posibilitatea ca el și asociatul lui, dar mai ales el care este argentinian, să rămână în Chile si după schimbarea regimului, putând astfel să-și recupereze de la el banii investiți până acum.

-În schimb?

-În schimb zece milioane de dolari care vor fi plătite juntei sau dumneavoastră. problema vă aparține."

Tăcere. În cameră sunt trei care să mă înfrunte și sper ca fața mea să nu trădeze nimic din frica mea intensă.

"Iar noul guvern ar trebui să nu-si țină promisiunile, nu-i așa? întreabă Ximenez.

Aprob de bine de rău, fără să-i înfrunt privirea și nu-i răspund. De altfel nu mi-a pus cu adevărat o întrebare. Într-un fel gândea cu voce tare.

"Îl cunosc pe Hovius, spune el în sfârșit. E un om care își asumă riscurile."

O nouă pauză care se prelungește. Ochii de erete mă învăluie și pentru o clipă nu mai citesc în ei acel soi de usor dispreț pe care l-am văzut întotdeauna.

"Ordinele pe care le-am primit sunt acelea de a vă satisface dorințele", spune Ximenez în cele din urmă.

Și totul s-a petrecut foarte repede, pe 25 iulie a avut loc teribila grevă a șoferilor de camioane și a tuturor șoferilor din transpotul comun de pe teritoriul chilian si, două zile mai târziu, asasinatul ordonanței lui Salvador Allende, apoi o serie întreagă de presiuni, sabotaje, intimidări în prima jumătate a lunii iulie, în august și în primele zile ale lui septembrie. La 5 septembrie este asasinat Allende însuși. Nu m-a bucurat vestea acestei morți. Oricum, nu aveam nici cel mai mic amestec.

Mi-a plăcut însă și mai puțin vestea morții lui John Hovius în măsura în care ea era rezultatul involuntar al acțiunii mele. Hovius a murit la unsprezece zile după Allende, nu în Chille, unde toate uzinile și societățile grupului său fuseseră rechiziționate și atribuite altora drept despăgubire, ci în Argentina. A căzut de la etajul nouă. Posibil să se fi sinucis.

În ceea ce mă privește, au revenit să mă caute la Britannia Beach Hotel din Nassau, într-o dimineață și m-au scos de-a dreptul din pat. Erau doi, foarte curați, tineri, părând chiar ceea ce erau, niște avocați importanți și foarte inteligenți, foarte siguri pe ei și pe cauza lor.

"Am venit să punem la punct detaliile acestei depuneri pe care v-ați angajat să o faceți în urmă cu câteva luni, ca urmare a unui contract verbal."

"Acest contract verbal", nu părea să-i deranjeze pentru nimic în lume. Am încuviințat:

"Suma este de un milion de dolari."

Au scuturat și ei din cap, plini de politețe:

"Vă înșelați, domnule Cimballi. Ca urmare a serviciilor suplimentare pe care le-ați cerut clienților noștri, totalul onorariilor este de trei milioane de dolari."

I-am privit și le-am spus:

"Dați-mi răgaz o oră."

O oră mai târziu am plătit. Cu siguranță, erau perfect informați în legătură cu suma pe care o puteam plăti, cu suma maximă pe care o puteau cere. Și să mă mai târguiesc cu ei ar fi ca și cum aș fi vorbit cu pereții, cu diferența că pereții nu te împing dintr-un balcon de la etajul nouă.

Hovius mort, Donaldson ruinat sau aproape ruinat, am avut această dovadă, însuși, Martin Yahl afectat, întrucât deținea totuși în ascuns, ca de obicei douăzeci la sută din acțiunile grupului și eu de asemenea ruinat, deoarece nu mai am decât a zecea parte din ce dețineam, acesta este bilanțul.

Nu prea sunt lucruri cu care să te mândrești.

La New York, acest octombrie este însorit și blând. Ziua mă plimb prin Central Park sau rătăcesc prin Manhattan, "doentown", ca un câine pierdut în mulțime, în adâncul canioanelor decupate de fațadele băncilor atotputernice. Deschisesem un cont la Chase pentru plăcerea de a mă convinge că sunt client: de-acum înainte nu mai e decât teoretic. Sunt puțin abătut, vinerea mea neagră e în fiecare zi a săptămânii și Wall Street îmi apare exact așa cum este: o străduță strâmptă și de o mizerie respingătoare. În fiecare dimineață îmi spun că trebuie să încerc altceva, orice altceva, că trebuie să mă folosesc de ce mi-a mai rămas, nu știu poate pentru a deschide un restaurant sau pentru a crea o nouă religie care-mi va aduce o groază de cotizații și daruri, scutit de impozite care nu se plătesc atunci când ești un Dumnezeu.

Ar trebui să fac orice altceva.

Și starea asta durează.

Dar iată, sunt idei care te apasă, acele idei cărora le ghicești apropierea așa cum zărești un călăreț venind spre tine din depărtările unei câmpii imense. Mai puțin poetic spus, sunt idei care te pocnesc în față.

Mă plimb prin Genwich Village, mă mut de pe o bancă pe alta prin Washington Square privind ciudatele veverițe negre. Mai devreme, mi-am făcut cotidianul meu pelerinaj pe la New York Stock Exchange și îmi dau bine seama că mă învârt în cerc sau sunt foarte aproape de asta. Dansul lui Cimballi nu mai este decât un vals lent.

Se cheamă David Susman. Se consideră pictor și este tot atât cât sunt și eu, numai că el deosebește culorile. Vorbim de una de alta. Îmi oferă o bere din strada Americilor, îi ofer și eu una în cartierul portorican, el îmi mai ia încă una la Macy's, iar eu îi dau în schimb alta pe strada 58. Întrăm la

Guggenheim înainte să fim complet ameţiţi, privim lucrurile agăţate pe pereţi într-un fel de carcase şi David mă invită la el la masă, în Brooklyn, unde locuieşte familia lui, evrei austrieci, ca şi mama mea. Hazardul care m-a adus aici m-a făcut să-l întâlnesc pe fratele lui David, Leonard, care venise şi el să ia masa în familie, pentru că era singur la New York, soţia lui fiind plecată pentru câteva zile, la părinţii ei, în Ohio. Şi astfel se înlănţuiesc lucrurile cu acelaşi mecanism bizar şi imprevizibil. Leonard îmi spune râzând: "If you looking for a job, dacă cauţi cumva de lucru, nu veni la mine, sunt în Marasm." Deşi în realitate nu-mi pasă deloc, îi cer cu politeţe să-mi explice ce este acel Marasm. Îmi explică şi iată, mi se întâmplă ceva. Ideea pe care o am în acest moment explodează brusc.

Cine naiba ar fi putut ghici că o astfel de idee ar valora pentru mine nu mai puţin de şaizeci şi cinci de milioane de dolari şi onoarea atât de aşteptată de a-l întâlni mano a mano pe Înălţimea sa Bancară, însuşi Martin Yahl.

IV

CENTURA SOARELUI

17

Asta se întâmplă mai ales în Florida, mi-a spus Leonard Susman. Și în altă parte, dar mai ales la Florida, aici e locul cel mai spectaculos. Îndeosebi pe coasta peninsulei. Începând de la North Palm Beach cu cât mergeți mai mult spre sud, cu atât mai mult veți descoperi Marasmul, întinderea și gravitatea lui. Mergeți acolo, mi-a spus Leonard, mergeți în Sud, treceți de Riviera Beach, West Palm Beach, prin toate aceste plaje care se țin lanț, Boyton, Debray, Deerfiled si Pompano, mergeti la Fort Landerlade și Hollywood dar nu la acela al filmului, la altul, mergeți la Miami. Marasmul, Frank cu M mare ca în Megalomanie.

În New York, am închiriat un nou apartament la "Pierre" mai puțin ca semn al prosperității mele recâștigate, cât mai ales ca anticipare a averii mele viitoare. "Și, bineînțeles, îmi veți păstra apartamentul în absența mea care nu știu cât va dura. "Mare domn!" dar desigur, domnule Cimballi."

Am ieșit cu aer de noblețe, m-am asezat la volanul unui Porsche închiriat de asemenea, dar numai pentru opt zile ca să nu exagerăm, și am pornit spre sud.

Am petrecut în Florida șase zile. În timpul acestor șase zile, m-am întâlnit cu douăzeci și opt de agenți imobiliari,

cu un jurnalist din Miami, cu un avocat și doi bancheri. Când mă întorc la New York, portbagajul mașinii mele, care, e adevărat, nu e enorm, e plin de prospecte și pliante de cvadrichromie.

Fiecare din cele treizeci și două de întâlniri pe care le-am avut sub soarele blând de iarnă al Floridei m-a convins ceva mai mult că aveam efectiv idee de aur.

Pentru un marasm, este un marasm frumos!

Mi-au luat o întreagă dimineață și o bună parte a după-amiezii ca să ajung aici, dar mă aflu în fața persoanei pe care doream s-o văd. El nu știe și nu va ști niciodată, dar este superiorul lui Leonard Sussman, șeful aflat pe treapta de sus. Prin imensa fereastră din dreapta biroului său, se zărește scheletul metalic al unuia dintre turnurile gemene, în curs de construire, de la World Trade Center, înălțimea maximă fiind de peste patru sute patru zeci de metri. În stânga, o altă imagine oferă imaginea turnului lui U.S. Steel Building, neumbrit de nici o altă construcție, silueta clădirii Battery și a Statuiii Libertății aflate la distanță. Omul din fața mea se numește, să zicem, Henry Clay Adams.

"Domnule Cimballi, nu v-am primit decât pentru că ai insistat foarte mult.

- Mi-ați acordat zece minute.

- Nici o secundă mai mult.

- E suficient."

Mi-am repetat argumentația asemenea unui vânzător de aspiratoare, am învățat-o până când am știut-o pe dinafară. O recit cât pot de repede, crezând și sperând, nu fără motiv, că acest om nu este un imbecil.

Primul punct, existența în Statele Unite a ceea ce se numește Centura de Soare, zona Sunbelt. Asta include tot ceea ce se află în sud, adică în Florida, New Mexico, Arizona și California, eventual o parte din Texas. Cineva care locuiește la New York, Mew England, Detroit, Chicago, Oregon, Dakota, Nebraska, Canada, oricine are urechile înghețate opt luni pe an are dorința firească de a locui în regiunea Sunbelt, mai ales după pensionare. Deci au început cumpărările. Asta s-a petrecut acum câțiva ani și în America este un fenomen nou și curios. Pentru a răspunde acestei cereri care crește continuu apare un fantastic boom imobiliar, peste tot încep construcțiile, mii de agenți imobiliari se pun în mișcare și acumulează profituri fabuloase. E o situație față de care nici o bancă din lume n-ar putea rămâne indiferentă. Și băncile intervin, investesc prin intermediul societății pe care o numiți R.I.T. , Reals (estate) Investment Trusts. de notat un fapt esențial: contrar băncilor europene, băncile europene nu sunt obișnuite cu operațiile imobiliare; deci au tendința să se încreadă în totalitate în agenții imobiliari; și îi finanțează sută la sută, avansând toată suma, banii pentru teren, banii pentru construcție, pentru publicitate și alte cheltuieli. Este așa de ușor ca primul aventurier sosit aici să devină agent imobiliar. Și drama se leagă, domnule Adams. Mi-ați acordat zece minute care n-au trecut încă. Așteptați continuarea. Drama se leagă, pentru că, datorită construirii a zeci de mii, a sute de mii, a milioane de apartamente pentru vânzare sau închiriere în regiunea Sulbert, se iveste un moment când oferta depășește fantastic cererea. Apare excedentul de construcții, acel over-built. La aceasta se adaugă criza; chiar și clientela tradițională din New York,

care are obiceiul să se retragă în Florida, încetează să mai investească.

Bineînțeles, băncile dețin ipotecile, dar la ce bun, pentru că agenții imobiliari, în lipsă de clienți, nu mai pot plăti. Și iată unde ajungem, domnule Adams. Să ne imaginăm o bancă din Chicago sau New York, dar nu dau nici un nume. Această bancă a împrumutat sute de milioane de dolari pentru imobile care au fost într-adevăr construite, care există, care sunt splendide, la Fort Landerdale sau Pompano Beach, la Corpus Christi în Texas, la Santa Monica în California. Dar sunt clădiri goale, pe care nu le mai vrea nimeni, imobile ai căror rari locatari nu mai plătesc chiriile și nici nu mai sunt urmăriți, pentru că ei mențin cel puțin o aparență de viață în aceste mausolee. Și în fiecare lună, domnule Adams, în fiecare an, pentru că iată sunt curând trei ani de când durează asta, trebuie totuși plătite taxele și cheltuielile de întreținere și pază și de fiecare dată, în bilanturile anuale apar aceste sute de milioane de dolari, care sfârsesc prin a deveni îngrozitor de agasante, în primul rând, pentru că lipsesc, pentru că sunt blocate și apoi, pentru că prin absența lor, dau o imagine care nu e prea avantajoasă.

"Vă mai rămân două minute și jumătate, domnule Cimballi."

Henry Clay Adams are părul argintiu, fata roză, privirea expresivă. Îi zâmbesc. Știu încă de pe-acum că acest om îmi va aduce avere, îmi vine să dansez din cauza asta.

"Am terminat, domnule Adams. Mai am numai două lucruri de spus. Primul, știu că banca dumneavoastră a investit aproape patru sute de milioane de dolari în aceste imobile, în prezent nevandabile, mai ales în Florida. Al

doilea, știu cum se pot vinde aceste aprtamente, știu cui pot să le vând și cum să obțin în schimb bani."

Adams nu face absolut nici o miscare. Aștept si eu. Vom vedea imediat cine va vorbi primul. El este acela și îmi spune cu vocea lui blândă:

"Îmi puteți da câteva detalii suplimentare?"

Îi adresez zâmbetul meu cel mai radios. Cum să nu! Îi explic în detaliu ceea ce voi face. În fine, aproape în detaliu. Se așază în fotoliu, se întinde fără să întoarcă capul, ridică receptorul:

"Să nu fim deranjați."

Se întoarce către mine:

"Condițiile dumneavoastră?"

-O sută cinzeci de mii de dolari în avans pentru cheltuilile mele si douăzeci la sută comision.

-Zece.

-Cinsprezece.

-De acord.

Mizasem pe doisprezece. Discutăm niște detalii și ajungem repede la un record. Ce înseamnă o sută cinzeci de mii de dolari pentru unul ca Adams, pentru o bancă precum a lui? Nu riscă nimic altceva. Dacă nu voi găsi cumpărători, nu voi lua nimic.

În aceeași seară iau avionul la Bruxelles si de aici la Luxembourg.

Trebuie să mă misc repede. Ideea mea nu e valoroasă decât dacă sunt primul căruia i-a trecut prin minte. Ea nu e valoroasă decât dacă am legături cu americanii, cu bancherii americani, în stare să dea lecții oricui, în orice domeniu, dar

care totuși, în această situație au o slăbiciune. Și această slăbiciune, nu vor întârzia să o remedieze cu riscul de a mă elimina din afacere, la nevoie, fără cel mai mic menajament (ceea ce vor face de altfel). Trebuie să participi deci la o cursă de viteză. Am doar șase luni, poate ceva mai puțin, înainte ca acești domni importanți, instalați în turnurile lor de beton și oțel, să nu înceapă să mă privească pieziș și să mă trimită la naiba.

Ideea mea este simplă: pentru motive care sunt convins că nu sunt decât de circumstanță și deci trecătoare, pentru motive de care în realitate nu-mi pasă, în prezent, în Statele Unite, nu mai există cumpărători americani pentru apartamente americane. Bun, eu cred că putem găsi în altă parte. Oriunde. În lumea întreagă. În Indochina e război, în Orientul Apropiat e război, nici în Africa nu e mai bine, America Latină e distrusă de dictatorii ei, străbătută în plus de umbra amenințătoare a castrismului. Cât despre Europa, e foarte simplu, pentru toată lumea să-și depună banii în Elveția de frica unui nou mai '68 care de data asta ar merge. până la capătul baricadelor lui populare. Mă gândesc, sunt sigur că există deci în toate țările din lume, clienți potențiali, oameni care ar fi obligatoriu interesați de o investiție în țara simbol a capitalismului, Statele Unite, plasament ideal al unor economii, loc unde nu este posibil oricând ca a doua zi să se poată asista la naționalizări masive.

E dificil pentru un american obișnuit cu dolarul-rege să-și imagineze că trebuie să meargă să caute bani oriunde altundeva decât în Statele Unite. Având nevoie de nuga la Montelimar, nu te gândești imediat să mergi la Kansas-City că o procuri. Iată slăbiciunea interlocutorilor mei americani.

Și dacă nu ar fi de ajuns argumentul prim și esențial al economiilor ce trebuie asigurate, am alte atuuri pentru a-i

convinge pe clienții mei. Cele două duzini de agenți imobiliari pe care i-am întâlnit în Florina, mi-au demonstrat cu cifre exacte: prețul metrului pătrat în Statele Unite este jumătate din cel practicat în Europa. E foarte simplu: pentru un apartament de o sută de metri pătrați într-un imobil de lux, de exemplu la West Palm Beach, care, credeți-mă, e un colțișor foarte frumos, deci un apartament perfect construit, un agent imobiliar sau banca dornică să-și încaseze ipoteca va cere șaizeci de mii de dolari. Sau ceva între două mii cinci sute și trei mii de franci pe metru pătrat. La Cannes, același apartament, exact același, valorează cel puțin dublu, dacă nu triplu sau cvadruplu. Alt exemplu? La prețul unei camere de menajeră în Geneva, poți avea în Debray Beach, la malul mării, un apartament foarte frumos de cinzeci sau șaizeci de metri pătrați împreună cu o piscină, plaja și soarele.

Și n-am să găsesc cumpărători?

În timpul celor câteva zile cât am stat în Florida, am comandat fotografii în toate felurile: aveam nevoie bineînțeles ca în centrul clișeului să apară unul dintre acele imobile pe care m-am angajat să le vând, punând în valoare calitatea finisărilor, decorarea, grădini cu flori tropicale, piscina pe plaja apropiată. Dar nu numai asta - fotograful scrâșnea din dinți: am dorit de asemenea să apară foarte vizibil câte-un detașament al marinei americane trecând din întâmplare pe acolo., cu steagul înstelat în frunte. Asta ar fi trebuit să spună fotografiile mele cvadricrome ce însoțeau prospectul: Priviți! Nu numai că este frumos, nu numai că este însorit, nu numai că este mai ieftin ca în Europa, nu

numai că este o investiție într-o monedă care nu se va devaloriza niciodată într-un mod dezastruos, dar mai mult de atât, este o investiție făcută în inima țării celei mai puternice din lume și armata Statelor Unite va veghea ea însăși asupra micilor voastre economii! "

Am găsit un editor în Belgia. I-am dat negativele cu un proiect de machetă. "pentru început, cinci mii de exemplare."

Lui Henry Clay Adams nu i-am smuls nu numai acordul și o sută cinzeci de mii de dolari. Am mers și mai departe. Adams a refuzat mai întâi cu o mișcare scurtă a augustului său cap acoperit cu păr alb:

"Nu cereți mai mult.

- Domnule Adams, dacă informațiile mele sunt exacte și sunt, aveți în prezent douăsprezece mii de apartamente nevândute ale căror cheltuieli trebuie plătite lunar, din Florida și până în California. Să luăm un preț mediu de șaizeci de mii ...

-E prea mult.

-Să spunem cinzeci de mii, n-are importanță.

Înmulțim cu douăsprezece mii, asta ar face șase sute de milioane blocați. Și de câtă vreme, domnule Adams? De aproape trei ani, dacă nu mă înșel. Iată-vă deci de trei ani sau aproape cu șase sute de milioane blocați, reprezentând în mod oficial ipoteci de doisprezece la sută. Dar aceste ipoteci pot fi ele încasate? Nu obțineți nici măcar un cent în cvasi-totalitatea cazurilor.

-Ideea dumneavoastră?

-N-aș putea găsi persoane care să poată să accepte să plătească șaizeci de mii de dolari pentru un apartament, anunțându-le deschis că vor avea de plătit și cheltuieli de

întreținere. N-aș avea altă posibilitate decât dacă le-aș putea promite ceva în schimb.

-Ce anume?

-O dobândă de cinci la sută pentru banii pe care ei îi vor fi depus la cumpărare. O! Calculul e repede făcut: un francez dornic să depună niște bani deoparte în Elveția trebuie să achite un impozit fix ce se ridică la treizeci și cinci la sută din suma depusă. Ca securitate și fiabilitate, dolarul valorează aproape tot atât cât "francul elvețian", deci eu, în Statele Unite le voi oferi clienților mei cinci la sută în Plus, în loc de treizeci și cinci la sută în minus. Întrebarea lui Adams:

-Și, firește, banca mea va trebui să accepte această dobândă?

-Evident, domnule Adams. Cine altcineva? nu mă priviți așa, vă rog. În ceea ce mă privește, eu le vând cu șaptezeci de mii de dolari, un apartament care valorează șaizeci de mii și le spun deschis de ce prețul a fost majorat cu zece mii de dolari: pentru că începând cu momentul când ei vor fi plătit, să zicem șaizeci la sută din prețul total, vor primi în fiecare an o dobândă de cinci la sută, deci trei mii cinci sute de dolari plătiți de dumneavoastră, domnule Adams. Și îi veți plăti aproape cu inima largă, pentru că știți că oferind cinci la sută cuiva dobândă în numerar, cinzeci, șaizeci sau șaptezeci de mii de dolari, e ca și cum ați lua cu împrumut aceste sume pentru a le putea împrumuta apoi chiar dumneavoastră altcuiva, aici în Statele Unite, cu o dobândă de doisprezece la sută și chiar mai mult. Veți fi plătit cinci la sută, dar veți lua doisprezece la sută și chiar mai mult. Veți fi plătit cinci la sută, dar veți lua doisprezece la sută. Profit: șapte la sută. Dar știți toate astea mai bine ca mine."

Concluzia lui Henry Clay Adams:

"Ce vârstă aveți, domnule Cimballi?

-Și încă să mă fi cunoscut când eram tânăr!"

Mi-a găsit singur primul meu client, primi mei patru clienți. Sunt belgieni din care unul a lucrat cu mine în epoca nu prea îndepărtată a afacerilor cu mici obiecte casnice. A câștigat atunci ceva bani, și are , dacă nu recunoștință pentru câștigul obținut, măcar bunăvoința de a mă asculta când vorbesc.

Și are prieteni pe care îi interesează lucrul ăsta. Plus un notar pe care-l cunoaște și care are el însuși clienți pe care-i sfătuiește.

Plus prietenii clienților notarului care citesc prospectul meu. Și asta face impresie. La Roma prietenul meu Letta, convins de la ultimile mele cuvinte, pornește la atac și îmi promite rezultate rapide.

Surpriza vine din partea lui Marc Lavater, pe care l-am consultat pentru că nu-mi plăcea ideea de a-i ascunde ceva și de asemenea pentru că, mai bine decât oricine, el este în stare să-mi indice niște clienți.

"Cunosc unul!"

Îl privesc mirat.

"Tu?

-E sau nu o afacere bună?

-Este.

-Atunci nu vrei să cumperi cinci apartamente pentru mine? Ce vrei să fac cu toți banii ăștia pe care mi-i dai de cinci ani încoace?"

Bineînțeles, în toată această afacere, nu voi apărea niciodată în mod oficial. Casa editoare a prospectului meu este luxemburgheză, fiind reprezentată pe plan local de un ziarist care are nevoie de o mașină nouă. Cât despre fericiții noi proprietari ai unui frumos apartament în Florida, ei înșiși sunt discret disimulați în spatele unor societăți care de exemplu își are sediul în Panama. Și aceste societăți nu tratează cu ei decât prin intermediul unei societăți pe care tocmai a creat-o ... în Curaçao.

Curaçao se află în Antilele olandeze în largul apelor teritoriale ale Venezuelei, la dreapta venind dinspre Maracaibo, nu vă puteți înșela. E așa de mare, încât e aproape invizibil, nu prea arată a nimic. Am fost aici ca să mă distrez pe vremea când mă plictiseam la Nassau. Aici am văzut firma în spatele căruia tatăl meu, sfătuit de un anume John Carradine supranumit Scarlett, construise altădată un imperiu. Și fără să fie nevoie nici măcar să traversez strada, am văzut cealaltă firmă la adăpostul căreia, datorită aceluiași Scarlett astăzi decedat, Martin Yahl a efectuat fabuloasa lui deturnare.

Am făcut în așa fel încât să mă instalez alături.

Înălțimea sa bancară și eu vom avea de acum înainte o firmă aproape comună. Suntem vecini.

Am pus pe roate vechea mea rețea de afaceri cu obiecte casnice. L-am pus pe Turc la galere, ceea ce l-a amuzat teribil, ca de altfel și pe Uta. Am vorbit la Hong Kong cu Hyatt și am avut încă o dată dovada caracterului său: dacă i-aș fi cerut să se angajeze personal, în mod sigur ar fi refuzat, dar îi spun: găsește clienți și ai cinci la sută. Și astfel înțelege și este de acord. E un subaltern înnăscut.

Cea mai bună treabă o face însă Letta la Roma. În câteva zile, după o muncă înverșunată, îmi aduce o grămadă

de clienți serioși. Merge atât de repede, încât eu însumi sunt derutat si sunt gata să renunț provizoriu la ideea mea inițială: să-i strâng pe toți clienții eventuali într-un avion-charter, să-i transport în Florida, unde, la coborâre să fie așteptați de fete frumoase în fustițe cu franjuri si să organizez o vizită pe sub palmieri. Într-o primă etapă, nici măcar nu mai este necesar; o să folosesc metoda puțin mai târziu, în alte împrejurări, după cum se va vedea.

Mă întorc la New York și iată-mă din nou în fața lui Adams. Sunt mort de oboseală.

"V-am vândut patruzeci si sase de apartamente. E o nimica toată, dacă ne gândim la cele douăsprezece mii pe care le avem în vânzare nu e cazul să-mi spuneți știu asta. Dar esențialul este această rețea pe care am organizat-o și ale cărei rezultate vor spori de la o săptămână la alta. Ei bine, n-am traversat Atlanticul ca să primesc o medalie. Să vorbim mai degrabă de cifre. Am calculat că fiecare din acești patruzeci și șase de clienți ar aduce în medie ceva mai mult de patruzeci si una de mii de dolari. În total un vărsământ de un milion opt sute nouăzeci si trei de mii două sute douăzeci și doi de dolari, din care scad după cum am convenit, comisionul meu de cinsprezece la sută, adică două sute optzeci și trei de dolari și treizeci de cenți. Puteți să refaceți calculele."

Adams se uită la mine. În anumite momente, privirea lui e aproape omenească. "Din nefericire, nu sunt liber ca să putem lua masa împreună, domnule Cimballi, dar sunt sigur că unuia dintre colaboratorii mei i-ar place să vă invite."

Am spus nu, mulțumesc, sunt obosit și asta probabil se vede."

Pot cel puțin să vă conduc la hotel? La "Pierre" ați spus?

La "Pierre" sunt prieten cu unul dintre recepționeri, care este născut în aceeași zi cu mine. Din privirea lui înțeleg că are ceva să îmi spună. Îl iau deoparte:

"Mi s-au pus întrebări despre dumneavoastră, domnule Cimballi. Niște detectivi particulari, care au și posibilități. Au trecut pe la direcție, nu pe la noi."

Îi mulțumesc conform obiceiului. Sunt într-adevăr la capătul puterilor si nu pot lua în seamă informația pe care tocmai am obținut-o. Cele zece ore care urmează le rezerv somnului și abia în toiul nopții, când ies de la duș, aproape că redevin eu însumi. Mă întind în fața ecranului televizorului unde se transmit imagini de la un meci de fotbal (american). "Detectivi particulari". Mă uit la jucătorii în armură de cauciuc si de plastic, dar gândurile-mi sunt în altă parte. În cele din urmă, ridic receptorul și formez chiar eu numărul:

"Francoise? Aș vrea să vorbesc cu Marc. Te sărut."

Sunt amândoi acasă în locuința lor din Chagny, cine știe ce fac, poate chiar grădinărie, nu mai știu nici măcar dacă e zi sau noapte, nici măcar ce anotimp mai e.

Marc! Ai avut timp să te ocupi de ce te-am rugat?

-Da. Yahl a angajat cea mai mare agenție americană de detectivi particulari. Te urmăresc în fiecare zi, aproape douăzeci și patru de ore din douăzeci si patru. Sunt la curent cu afacerea din Florida, au aflat de societatea din Luxembourg și de cea din Curaçao. Știu și despre Landau și Lamm.

-Și despre argentinian și scoțian?

-Yahl știe. Nu cunoaște detaliile și importanța intervenției tale, dar știe cât ai câștigat cu omul cu picioare de oțel si cât ai pierdut la Nassau. După părerea mea, știe câți bani ai aproape până la ultimile mii de dolari.

-Și tu de unde știi că el cunoaște toate astea?

Marc îmi spune râzând:

"Eu învârt totul."

Refuză să-mi spună mai mult, poate fiindcă vorbim la telefon, dar nu numai din cauza mea. Animalul ăsta îmi ascunde ceva și fiindcă am o încredere totală în el, acest mister cu care învăluie sursa de informații mă irită, dar nu mă neliniștește cu adevărat. Până la urmă voi afla...

Rămân demersurile înălțimii sale bancare. Așa deci, știe ce bani am până la ultimile mii de dolari.? Ei și ce-i cu asta? Sunt ani de când nu l-am văzut, dar nu-mi pot imagina cu ușurință cum cere în fiecare zi să i se comunice situația averii lui Cimballi Franz, în prezent cu domiciliul la hotel "Pierre" din New York și având o avere de aproape trei sute cinzeci de mii de dolari. Și face asta în maniera în care te informezi de cursurile Bursei. Cu siguranță, frica lui Martin Yahl față de mine este proporțională cu banii pe care-i pot avea. Nu se înșeală. Și în mod sigur nu-l pot înspăimânta cu trei sute cinzeci de mii de dolari.

Mă gândesc de altfel că si dacă aș fi știut, nici când am avut de cinsprezece ori mai mult, după speculațiile mele cu aur, n-a acționat în nici un fel.

Cât de bogat ar trebui să fiu ca să înceapă să-mi fie frică?

O sută de milioane de dolari? Două sute?

Și chiar presupunând că aș atinge asemenea culmi, ce-aș putea face împotriva lui? Din punct de vedere financiar aș fi la același nivel cu el. Și n-am nici cea mai mică idee despre modul în care aș putea să-i atac teribila lui forțăreață.

Mă uit la fotbaliștii cu numerele lor imense și cu umerii de giganți. O sută de milioane de dolari. Tocmai am câștigat două sute optzeci și trei de mii de dolari și știu foarte bine

că, în cel mai bun caz, în ritmul ăsta îmi vor trebui , fără îndoială, doi sau trei ani pentru a atinge nivelul unde ajunsesem cu ajutorul domnului Hak, presupunând că bancheri precum Adams mă vor lăsa să fac asta, ceea ce este puțin probabil.

Și iată o idee care-mi trăznește prin minte.Sar ca ars. Dansez singur prin cameră, ca un nebun, descid frigiderul și dansez singur ca un nebun. Deschid frigiderul și desfac o sticlă de șampanie.

Imbecil! Imbecilul de Cimballi, biet cretin. !

Și la asta nu mă gândisem!

18

Asta în engleză se numește leverage, adică pârghie.

Este un principiu foarte american -nu numai american, dar nicăieri nu este aplicat cu mai multă pricepere decât în Statele Unite -principiu potrivit căruia , pentru a ridica o ipotecă, nu este nevoie să se depună suma totală a acestei ipoteci.

Pârghia este posibilitatea-reală, după cum se va vedea de a depune două mii de dolari pentru a anula o ipotecă de o sută de mii de dolari asupra unui teren sau imobil. Și odată ridicată ipoteca, bineînteles este permisă vânzarea acelui teren sau imobil. În alți termeni această modalitate va permite vinderea, în deplină egalitate, a unui lucru pe care nu l-ați cumpărt niciodată sau mai exact vinderea și apoi plătirea după vânzare, deci achitarea sumei totale a ipotecii - nouăzeci și opt de mii de dolari, dacă n-ați depus inițial decât două mii -plata făcându-se din sumele obținute prin vânzare.

Cele două mii de dolari sunt nici mai mult nici mai puțin decât o pârghie. Dar "dați-mi o astfel de pârghie și voi ridica întreaga lume ...etc"

Și dacă împrejurările vă favorizează și reusiți de exemplu, să revindeți cu două sute de mii de dolari același

teren grevat de o ipotecă de o sută de mii de dolari (din care n-ati plătit decât doi la sută, adică două mii), beneficiul dumneavoastră nu va fi de la simplu la dublu, ci de o sută de mii de dolari pentru două mii investiți, deci de cinci mii la sută.

Iată primul dintre procedeele pe care le voi utiliza.

Mai este însă si un al doilea procedeu.

La nivelul consiliilor de administrație ale tuturor acestor bănci împotmolite în Marasm, la nivelul companiilor de asigurări care au investit în aceleași condiții și în aceleași locuri, deznădejdea este atât de mare încât sunt în stare să accepte orice pentru a scăpa de acest deranjant capital pasiv, reprezentat de zecile de mii de ipoteci neîncasate. Atâtea bani blocați nu-i lasă să doarmă pe bancheri, nimic altceva nu e mai urât de un bancher decât banii blocați care nu aduc nici un profit. Asta le dă insomnii.

Și situația e atât de disperată, încât multe din aceste bănci și companii de asigurări sunt gata, literalmente să vândă ipotecile la pret redus.

La jumătate de preț.

Și din acest punct totul devine halucinant.

Să ne imaginăm, deși nu e nevoie de imaginație, lucrurile astea se vor întâmpla cu adevărat și nu o dată, să luăm deci un imobil din Palm Beach, în Florida, clădire al cărei agent imobiliar a dat faliment din lipsă de clienți. Încă să zicem national Illinois Company din Chicago -i-a împrumutat acestui agent zece milioane de dolari și din acest moment ea deține o ipotecă de zece milioane de dolari. Altfel spus, imobilul valorează zece milioane de dolari.

Banca deține această ipotecă de trei ani. S-a săturat de ea și nu vrea s-o mai vadă figurând în bilanțurile ei, cu atât mai mult cu cât e mai departe de a fi unica, pe lângă ea existând alte câteva mii.

De aceea National Illinos Company din Chicago este atât de dispusă să cedeze ipoteca la jumătate de preț.

Cinci milioane de dolari în loc de zece.

Și dacă acum, celor cinci milioane de dolari li s-ar putea aplica principiul pârghiei?

Am nevoie de maximum cinci sute de mii de dolari pentru a avea dreptul să pun în vânzare un imobil de zece milioane de dolari. După vânzare, voi depune la bancă patru milioane și jumătate de dolari pentru a acoperi restul sumei cu care a fost vândută ipoteca. Iată, în câteva cuvinte la ce se rezumă operația.

În această perioadă, care urmează construirii rețelei mele de vânzare a apartamentelor în Europa și chiar în Asia, datorită prietenului meu din Hong Kong, în această vreme deci, nu dispun de cinci sute de mii de dolari, n-am decât două treimi și nu mai pot gândi deloc la vreo investiție; am totuși nevoie de bani pentru a trăi și a mă deplasa.

As putea împrumuta aceste cinci sute de mii de dolari. Nu e nici o îndoială că pe baza acestui principiu al pârghiei orice bancă din New York mi-ar oferi suma, bineînțeles la banca lui Adams. Într-adevăr, e prea ușor, însă nu doresc ca ideea mea să facă înconjurul tuturor birourilor. Și apoi ar mai încă un motiv în plus să nu fac asta; un motiv cel puțin la fel de convingător: a împrumuta bani ar însemna să mă descopăr, ar însemna să mă afișez în fața detectivilor pe care

Martin Yahl i-a pus pe urmele mele: "Atenție, sunt pe cale să dau lovitura despre care șeful vostru o să-mi spună niște vești!"

Adevărul este că, deși nu știu încă în ce fel am să-l atac pe Martin Yahl într-o bună zi, intenția, dorința mea de a-l ataca sunt absolute. Fără doar și poate că pentru asta voi avea nevoie de bani, de foarte mulți bani. Și cu cât mă va crede mai slab, cu cât va crede mai mult timp că n-am pentru a mă întreține decât venituri obținute din comisioanele de intermediar plătite de Henry Clay Adams, venituri desigur confortabile, dar incomparabile cu veniturile sale cu atât mai mare va fi surprinderea lui când voi trece la atac.

Am nevoie de cinci sute de mii de dolari și nu vreau să apelez nici la bănci, nici la Turc și nici chiar la Mark Lavater, deși amândoi mi-ar putea împrumuta această sumă. Nu, lucrul de care am nevoie este un mecanism susceptibil de a fi utilizat de câte ori e nevoie, de câte ori voi avea posibilitatea să ridic ipoteca unui nou imobil.

Dintre toți bărbații și dintre toate femeile precum Uta Yanssem ale cărei talente le-am folosit în afacerea cu micile obiecte casnice, o singură persoană m-a impresionat în mod deosebit prin inteligența sa, prin puterea de lucru și aproape prin ferocitatea sa când a fost cazul să obțină un contract, o legătură, un comision. Se numește Letta, e puțin francez, puțin italian, puțin tunisian, puțin din tot ce mai rămâne. L-am întâlnit la Roma, la sfârșitul unei călătorii neverosimile care, acum sunt sigur, mi-a permis să descopăr orice eventual urmăritor, chiar dacă acesta aparține "celei mai mari agenții de detectivi particulari din Statele Unite". Am simulat o călătorie în California dar am șters-o la Montreal, de aici la Chicago, de unde am luat un avion spre Geneva,

unde am închiriat o masină care m-a dus la Lyon, de unde am luat trenul spre Roma. Îi spun lui Letta:

"Am nevoie cât se poate de repede de zece persoane în stare să plătească fiecare cincizeci de mii de dolari pentru un apartament.

-Zece?

-Zece. "

Letta nu schițează nici o mișcare. E puțin adus pe spate cu capul între umeri, cu mâinile agitate ca ale unui crupier ce adună jetoanele pierdute; de regulă își priveste interlocutorul pe ascuns ca și cum ar încerca să-i estimeze prețul pe kilogram. Își scoate carnetul năclăit din buzunar și începe să calculeze.

"Italieni? sau aveți altă naționalitate preferată?

-Puțin îmi pasă.

-Pot să găsesc zece italieni. Cu toții veri sau rude în Statele Unite, știu lucru ăsta pentru că i-am cercetat pe motivul ăsta. Așa ceva crează legături. Pot să vi-i găsesc în patruzeci și opt de ore. Poate și mai puțin, trebuie să-i văd pe fiecare în parte. Nu discută astfel de lucruri la telefon. A propos, m-a căutat cineva, chipurile de la fisc, ca să mă întrebe despre afacerile dumneavoastră. Am un văr care are alt văr la minister: au ceva cu dumneavoastră și totul pleacă din Elvetia."

Așa deci, chiar și aici mă hărțuiește Înălțimea Sa bancară.

Cunoscând Roma mai bine ca mine, Letta m-a invitat să cinăm în Trastevere, pe malul celălalt al Tibrului, într-un restaurant tipico, specializat în fructe de mare și peste. Îl privesc în timp ce curăță un arici de mare: după ce-a mâncat, nu s-ar mai găsi nimic la microscop. Și tipul ăsta îmi poate

aduce cinci sute de mii de dolari în patruzeci și opt de ore", poate și mai puțin !" Îi zâmbesc.

"Care este prenumele dumneavoastră?

-Adriano."

Pe lângă limba italiană și franceză, vorbește araba și puțină spaniolă.

"Chiar vorbiți araba?

-La fel ca franceza sau italiana.

-Adriano, am nevoie de cineva care să se ocupe de toate afacerile mele din Europa...nu, stai puțin, în Europa și Orientul Apropiat, pentru că vorbești araba. Îți convine?

Îi convine.

"Dar cu o condiție: în mod oficial și pentru câtva timp încă, nu vei fi decât un intermediar la fel ca toți ceilalți si serviciile pe care le vei face pentru mine nu vor fi atât de simple intermedieri. Altfel spus, vreau ca acești oameni care se interesează de mine si care au venit să te vadă și să-ți pună întrebări despre mine, să continuie să creadă că nu fac nimic altceva decât să vând câteva apartamente, pe ici pe colo. Această afacere de cinci sute mii de dolari trebuie să rămână total secretă.

Eu si Adriano Letta cădem de acord: am stabilit că banii celor zece cumpărători pe care mi-i va aduce să nu treacă prin societatea din Curaçao, aparent depistată de spionii lui Yahl, ci printr-o alta, cea din Liechtenstein."Și vom continua să folosim societatea din Curaçao pentru intermediei. Am înțeles foarte bine și am încredere în el, neputând face altfel.

Trec două zile si as fi putut profita să dau o fugă până la Paris să o îmbrățișez pe Catherine și pe mama ei, dar ar însemna să pun în pericol secretul cu care am cam învăluit călătoria mea la Roma. Aștept, plimbându-mă ore în șir prin

grădinile Vilei Medicis. După patruzeci și ceva de ore, Letta și-a îndeplinit misiunea și i-a adunat pe cei zece cumpărători. În loc să mă duc prosteste (așa cum voi continua să fac din când în când pentru a-l deruta pe Yahl) să depun banii lor la Banca lui Adams și să-mi încasez în trecere și comisionul, cu aceste zece persoane formez un sindicat al cumpărătorilor și cumpăr ipoteca de zece milioane deținută de o bancă din Boston care s-a declarat gata să mi-o cedeze pentru cinci milioane de dolari.

Începând din acest moment, nu mai vând apartamente separate dintr-un imobil aparținând băncii lui Henry Clay Adams, ci, după ce am dat câte un apartament italienilor mei, vând un imobil care îmi aparține, dar pentru care n-am plătit deocamdată decât cinci sute de mii de dolari, care de altfel nu erau ai mei și pentru care nu datorez băncii decât patru milioane și jumătate de dolari pe care am timp să-i plătesc. Banca este mulțumită: ea a putut "write off the book" această urâtă afacere, pasându-mi mingea.

Înainte de călătoria mea în Florida, în timpul acesteia, după terminarea ei, la întoarcerea mea la New York, am întrebat maximum de personal, până la cel mai bătrân broker și toate mi-au răspuns la unison: "această criză imobiliară nu va dura, este imposibil, nici măcar în '29 nu s-a văzut așa ceva." Însiși bancherii care îmi vor vinde la preț redus ipotecile vor folosi același argument pentru a mă putea convinge să-i înlocuiesc. Ei bine, i-am crezut la vremea când am răscumpărat prima ipotecă și îi cred și acum mai mult ca niciodată. Sunt convins că mai devreme sau mai târziu excedentul de construcții, fenomenul overbuilit nu va mai exista, că totul va reveni la normal și că, după ce toată clientela americană tradițională își va relua obiceiurile sale, toate aceste apartamente în prezent, scoase la mezat si

vândute aproape la kilogram ca niște vechituri -datorită reflexului american de a arunca tot ce nu e imediat utilizabil -toate aceste apartamente deci își vor găsi foarte repede cumpărători.

Sunt departe de a bănui câtă dreptate voi avea.

Pentru moment, un singur lucru contează: să acționez repede, să consider că în fiecare zi, în fiecare săptămână ce trece, e posibil ca aceste bănci cu care tratez pe două planuri -pe de o parte vânzând direct apartamentele lor și încasând comisioane, pe de altă parte în cea mai mare discreție, răscumpărând maximum din ipotecile lor -e posibil ca aceste bănci să-și dea seama de ceea ce fac când merg să-mi caut clienți în afara Statelot Unite; și ele ar putea face același lucru, având posibilități infinit mai mari, la o scară incomparabilă. Mai ales că încep deja să apară primele semne ale ieșirii din criză.

Leonard Sussman, cel care mi-a vorbit primul de Marasm și într-o oarecare măsură m-a orientat în această direcție, va fi primul care mă va alerta.

Se spune că într-o armată, pentru a obține indiferent ce, e mai bine uneori să cunoști un sergent decât un general. În cadrul băncii lui Adams, Leo conduce desigur acest serviciu care se ocupă de bunurile imobiliare. Cel puțin s-ar putea spune despre el că este inteligent și activ. Va fi probabil unul dintre primii specialiști new yorkezi care vor dobândi certitudinea că relansarea începe sau este gata să înceapă. Leo îmi comunică această certitudine a lui cu mare discreție. "Cu o condiție, Franz: ia-mă și pe mine în afacere." Sunt de acord.

Cele trei săptămâni ce urmează sunt nebunești. În momentul apariției lui Leo Sussman aveam cumpărate deja

treizeci de ipoteci. În trei săptămâni voi mai cumpăra încă șaisprezece.

Cifrele reale vor fi evident mai puțin rotunde și mai diverse, dar se poate face o apreciere destul de exactă, spunând că în acest fel voi deveni proprietarul a nouăsprezec imobile valorând fiecare zece milioane de dolari, iar băncile mi le vor vinde la jumătate de preț, adică nouăzeci și cinci de milioane de dolari.

Nouăzeci și cinci de milioane de dolari din care nu voi plăti, conform principiului pârghiei, decât aproape zece la sută, adică nouă milioane și jumătate. Și voi găsi aceste nouă milioane si jumătate pe de o parte cu ajutorul sindicatelor mele de cumpărători, aproximativ jumătate din sumă, apoi, spre sfârsit cu ajutorul unor împrumuturi pe care le voi face de la bănci mai mici pe care mi le-a recomandat Leo Sussman.

Evident, s-ar fi putut ca afacerea să nu meargă sau cel puțin să nu meargă extraordinar de bine. Fapt este că afacerea n-a fost o simplă reușită ci un triumf fantastic.

Pentru că criza a încetat brusc și relansarea, așa cum se întâmplă deseori în Statele Unite, unde piața reacționează cu viteză, relansarea a fost fulgerătoare. As fi câștigat foarte mulți bani și dacă cele nouăsprezece imobile ale căror ipoteci le răscumpăraserăm n-ar fi căpătat adevărata lor valoare de zece milioane fiecare. În acest caz, pentru fiecare dintre ele aș fi obținut cinci milioane de dolari pentru cei cinci sute de mii investiti, adică un procent de o mie la sută, și asta n-ar fi fost chiar așa de rău.

Dar relansarea a fost însotită de o explozie a preturilor si foarte repede, un imobil oarecare de pe coasta Floridei sau Californiei, imobil pe care nu-l cumpăra nimeni cu șase luni înainte, nici măcar cu cinci milioane, acest imobil ajunge să

valoreze douăzeci , douăzeci și cinci, treizeci de milioane de dolari. Am văzut oameni stând la coadă, aproape bătându-se, numai să cumpere niște apartamente pe care, cu câteva săptămâni înainte, un Adraiano Letta sau unul dintre intermediarii mei de la Bruxelles, Geneva, chiar și Hyatt, încercau din greu să le vândă unui excroc. În cursul acestei perioade nebunești, mi s-a întâmplat și nu o dată, ci în repetate rânduri , să vând cu treizeci de milioane de dolari un imobil pentru care cu șapte luni înainte s-au plătit cinci milioane de dolari dintr-o investitie de cinci sute de mii . De trei ori. Și celelalte imobile, chiar dacă nu mi-au adus atât, nu-au fost mai putin rentabile.

Dorisem să acționez repede și am actionat repede, dar evenimentele au luat-o înaintea mea. Dacă aș fi avut o lună în plus, dacă m-aș fi bucurat de o protecție puternică, aș fi putut să obțin câștiguri mai mari de cel puțin zece ori mai mari.

. Totuși, aproape că mă cuprinde amețeala când, după nouă luni, se încheie această aventură delirantă si îmi fac socotelile.

Pe tot parcursul, am fost fidel optiunii mele inițiale, adică am separat foarte clar câștigurile, în mare măsură oficiale, în orice caz destinate a fi raportate lui Martin Yahl și realizate ca intermediar al lui Henry Clay Adams, din comisionul de cinsprezece la sută din sumele plătite de clienții mei europeni și asiatici (Hyatt se va apăra destul de bine).

Aceste câștiguri se vor ridica la ceva mai mult de un milion patru sute de mii de dolari în nouă luni.

Adăugându-se celor trei sute si câteva mii pe care le aveam deja se ajunge la un total de un milion șapte sute de mii, care reprezintă într-u câtva averea mea oficială, aceea de

care are cunoștință cu siguranță și Martin Yahl. Ceea ce n-ar trebui să-l îngrijoreze. În urmă cu unsprezece luni, când aveam aproape patru milioane și jumătate de dolari, înainte de venirea prietenilor lui Robert Zarra, Yahl nu păruse îngrijorat de pericolul pe care-l puteam reprezenta.

Cu numai un milion șapte sute de mii, trebuie deci să-i par total inofensiv.

Ceea ce nu știe, pot să bag mâna-n foc, este faptul că am acționat în afacerea Sunbelt pe două planuri, realizând două operațiuni distincte. Cu rezultate foarte diferite. Adevărul este că principiul pârghiei a operat de minune.

Și capitalul activ al societății mele din Liechtenstein este de șaptezeci de milioane de dolari...

N-am jucat niciodată cărți și nici nu-mi face vreo plăcere. Cu atât mai mult n-am jucat zaruri. Regulile de la poker îmi sunt aproape necunoscute. Totuși există ceva în care cred. Cred că există în viață câteva momente, un moment, două sau trei, dacă e vorba de un noroc ieșit din comun când pentru câteva secunde ai un fel de talent de divinație, cu condiția să fi atins o stare în care se împletesc concentrarea intensă și o anume exaltare. În acel moment, ȘTII că această carte încă ascunsă este cu siguranță al patrulea popă care îți lipsește. ȘTII că această carte va veni, orice se va întâmpla, în ciuda oricărui incident. ȘTII precis.

Eu am știut că voi afla mijlocul prin care să-l atac pe Martin Yahl.

În această zi, când mai e puțin până la explozia finală care să pună capăt operațiunii Sanbelt, mă aflu în avionul care mă duce din California la New York. În mod normal,

Leo Sussman ar fi trebuit să mă însoțească, dar în ultima clipă au apărut mici dificultăți referitoare la un imobil din Santa Barbara și a rămas acolo. Sunt deci singur, prea enervat pentru a dormi și pe un scaun vecin cu al meu stă un domn elegant, cu o notă potrivită si suficientă de fantezie vestimentară. Dacă Leo Sussman ar fi fost prezent, fără îndoială că n-am fi încetat,să vorbim despre afaceri pe toată durata drumului, dar singurătatea este pentru mine o condiție sine qua non. Cu gustul pentru discuții al americanilor, vecinul meu începe conversația. Îmi oferă de băut și accept. Vorbim despre călătorii cu avionul, despre California de unde tocmai am plecat, despre New York unde urmează să ajungem. Îmi dă cartea lui de vizită, îmi arată fotografia casei lui din Harrison, un cartier foarte snob din New York, apoi fotografia soției, a celor doi copii și a câinelui. Este avocat, se ocupă de afaceri, are un birou în Manhattan si a lucrat, printre alții, cu Mac Enree, ai cărui băieți sunt, se pare, niște speranțe ale tenisului. Toate astea sunt lucruri care nu mă interesează deloc. Poartă o insignă la butonieră și pe moment nu-mi amintesc unde am mai văzut-o. El râde:

"Am terminat facultatea la Harvard."

Și dintr-o dată îmi amintesc: Martin Yahl poartă de obicei aceeași insignă. Martin Yahl e un nume pe care nu-mi place să-l pronunț și totusi întreb:

"Cunoașteți cumva un bancher elvețian cu numele Martin Yahl si care și-a făcut studiile la Harvard ?"

Numele lui îi e familiar, l-a citit printre numele foștilor studenți, dar Yahl este dintr-o promoție anterioară promoției lui.

"Atâta cât îmi amintesc, era pe vremea celebrului Carradine.

-Zis Scarlett."

E mirat că, în ciuda vârstei mele, cunosc porecla lui Carradine.

Cu-atât mai mult cu cât, spune el, sunt niste ani de când s-a retras din viața publică."

Ceva tresare în mine cu brutalitate.

"Cum adică, "s-a retras?" Mi s-a spus că a murit."

Și interlocuitorul meu mă privește fix:

"Mort? Cine naiba v-a spus că Scarlett a murit ?"

19

Evenimentele din această perioadă s-au înlănțuit, s-au amestecat unele cu altele în așa măsură încât ar fi greu dacă aș vrea să respect ordinea lor cronologică.

Asta se întâmplă înainte de închiderea operațiunii Sunbelt, înainte chiar de a afla că John Carradine zis Scarlett nu este mort.

Un telefon al lui Adriano Letta declanșează toată agitația. Adriano știe că nu trebuie să mă sune în nici un caz la "Pierre". Si dacă e ceva într-adevăr urgent ? Nu prea îmi dau seama ce-ar putea fi așa de urgent în vânzarea apartamentelor, dar ca să-i fac plăcere i-am spus că într-o asemenea situație ar putea să se întâlnească cu Leo Sussman care vorbește spaniola, ceea ce în principiu le-ar permite să se înțeleagă. "Vorbește spaniola ca o vacă franceză, îmi spune Leo, dar dacă am înțeles bine, ar vrea să-l sunați de urgență la Hotel de Paris" din Monte Carlo. E deja o surpriză faptul că Adriano mi-a telefonat, mai ales că a plătit convorbirea din buzunarul lui și e mai degrabă, să-i zicem, econom. A mi-l imagina vorbind chiar din Monte Carlo, de la Hotel de Paris, este pur și simplu o fantasmagorie. Îl sun imediat, obțin legătura, îmi spune că trebuie să mă întâlnesc cu el în cel mai scurt timp, că este foarte urgent și important.

Nu vrea să-mi spună mai mult. Din avion în avion, iată-mă în Franța, pardon în Monaco. Pe Coasta de Azur, pe o vreme pe care mi-o amintesc înnorată și amenințătoare, întorcându-ne de la aeroportul din Nisa unde m-a așteptat, Adriano Letta îmi spune ce s-a-ntâmplat. S-a aflat, de fapt, în postura unui jandarm care urmărind cu calm un hoț de găini, prinde fără dificultate Inamicul Public Nr. 1.

"Am început să vorbim despre investiții în Statele Unite. M-a lăsat să vorbesc, asta părea să-l amuze și am înțeles că ceva nu era în regulă. Totuși, când am sfârșit prezentarea argumentelor mele, mi-a spus: "Bine. Și acum să presupunem că în loc să cumpăr cinci dintre apartamentele dumneavoastră, voi cumpăra cinci mii sau cincizeci de mii ?"

"Afirmațiile de genul ăsta sunt surprinzătoare, îmi spune Adriano. Sunt de acord că m-au surprins și pe mine.

-Nu mi-ai spus cum îl cheamă pe acest individ."

Cel mai enervant la Letta e faptul că vorbește într-adevăr araba si încă la perfecție. Pronunția lui păstrează accentul arab. În șirul patronimelor pe care le aruncă înțeleg cel mult "Aziz".

"Este un saudit. Am verificat: dispune de mijloace fantastice. Dacă la cazino i se refuză schimbarea jetoanelor, e în stare să cumpere toată statiunea."

După părerea lui Letta am totuți un atu: prințul (se pare că e prinț), Aziz are aceeași vârstă ca pe mine și asta ar putea crea niște relații.

"Dar nu decide singur sau cel puțin fără să se sfătuiască cu omul care îl însoțește și îi servește ca protector. Atenție, acesta din urmă este un libanez puțin sirian care se preface a nu vorbi bine engleza și franceza pe care, în realitate, le cunoaste foarte bine. Este un om cu experiență în finanțe,

unul dintre cei cu vechime de la Interbank din Beidas. Numele lui este Fezzali.

Și iată cum, două ore mai târziu, după ce abia am avut timp să fac un dus și să mă schimb, mă aflu în compania celor doi arabi, având în față un sufleu de languste și biban fript cu lăptuci, mâncare tradițională la Hotel de Paris. Am decis să joc totul pe cartea sincerității totale. Le spun povestea mea în cele mai mici amănunte, cel puțin în ceea ce privește partea oarecum oficială: Kenya, Hong Kong, afacerea cu obiectele casnice, afacerile imobiliare de la Paris și San Francisco; explic în detaliu începutul afacerii Sumbelt și trec sub tăcere răfuielile mele cu Landau, Hovius și Donaldson. Aziz m-a ascultat aproape cu un surâs complice, n-ar fi trebuit, mare lucru ca să ne distrăm împreună. În schimb, celălalt a rămas total impasibil, nici simpatic nici antipatic, ca o stană, cu ochii fără expresie ațintiți asupra mea cu o aparentă lipsă de interes.

"-Vreți să spuneți că ați fost primul care a avut ideea să caute în afara Statelor Unite cumpărători pe care piața americană nu-i mai are ?

-Nu-i are pentru moment. Criza nu va mai dura.

-Dar sunteti primul care a avut această idee ?

-Înfrunt pe oricine ar dori să demonstreze contrariul."

Discut cu Aziz, dar adesea mă uit la numitul Fezzali care își mănâncă sufleul cu aceeași indiferență cu care ar înghiți un pumn de curmale. Chiar fără să fiu prevenit de Adriano, n-aș fi avut încredere în el: acest mister, această stângăcie aparentă a omului din bazarele orientale, contrastând cu decorul rafinat din Monte Carlo, ne-ar fi pus oricum pe gânduri. Va trebui să-l conving și pe el. Și mă mai deranjează ceva la el, impresia că are un atu în plus față de mine. Pare dus la o distanță de o sută de leghe de noi, în

timp ce eu povestesc, cât se poate de caraghios, prima mea întâlnire cu Henry Clay Adams, primele mele vânzări în Belgia. și Luxemburg și îl fac să râdă măcar pe Aziz. Povestesc cum ni s-a întâmplat să închiriez un avion, să-l încarc cu posibili cumpărători ai proprietăților din Florida, cum am coborât cu toții la Maiami, pentru o petrecere cu cadilacuri, orchestre cubaneze și fete drăguțe în costume de baie, în fiecare piscină (scopul fiind obținerea cât mai rapidă a unor maxime sume de bani și nu numai din comisioane).

Ochii lui Aziz devin strălucitori:

-Chiar erau și fete drăguțe ?

-Erau chiar superbe."

Ne zâmbim amândoi cu complicitate. nu e nici o îndoială că între noi se naște un sentiment de simpatie și deja o promisiune tacită în legătură cu niște petreceri vesele la care să participe împreună. În acest moment, mă hotărăsc, totul sau nimic.

Alegerea pe care o am de făcut în această clipă e clară. Evident, mă pot mulțumi să apar ca un mijlocitor, desigur, desigur de mare anvergură, totuși numai un mijlocitor, având rolul de intermediar între vânzătorii americani și extraordinarul potențial cumpărător care este Aziz. Procedând asa, voi câștiga fără îndoială foarte mulți bani.

Sau pot dezvălui faptul că intervenția mea în afacerea Sunbelt s-a făcut pe după planuri: pe de o parte, intermediind vânzările, pe de altă parte, acționând în folosul meu și răscumpărând maximum de ipoteci printr-o operațiune care ar trebui să aibă rezultate fantastice dacă reușește, deși la această dată nu am certitudinea succesului. dezvăluind toată activitatea mea, mă expun unui risc dublu: mai întâi, aceluia al existenței unei legături între Fezzali și Martin Yahl, care ar fi asfel avertizat despre o eventuală și

considerabilă creștere a puterii mele; în al doilea rând, riscului de a pierde pur și simplu cel mai serios client pe care l-aș putea avea vreodată. Într-adevăr, de ce ar mai avea nevoie de mine Fezzali când ar putea să actioneze și singur din acest moment ce i-am arătat calea ce trebuie urmată ?

M-am hotărât să înfrunt acest risc dublu, cu privirea aproape fixată pe chipul total opac al lui Fezzali. E un bărbat de aproape saizeci de ani; nu s-a exprimat în nici un fel si n-a zis practic nimic până acum, iar singura dată când a deschis gura a vorbit în arabă. De acum explic mecanismul pârghiei și se hotăreste să ia parte la discuție mai activ. Întrebările sale în arabă îmi sunt traduse în sunt traduse în engleză de Aziz:

"Dacă pronosticul dumneavoastră în legătură cu criza se va adeveri, ce se va putea întâmpla ?

Și mai explic o dată raționamentul meu:

"Imaginați-vă un imobil ipotecat pentru zece milioane de dolari. În prezent plătiți cel mult zece la sută din sumă pentru a ridica ipoteca. Sunt convins că iesirea din criză se va petrece foarte curând si același imobil va valora cincisprezece sau douăzeci de milioane de dolari, mai degrabă douăzeci decât zece, sumă care nu reprezintă decât ipoteca și nu valoarea reală a imobilului după construirea sa. Vindeți imobilul cu douăzeci de milioane. Scăzând cele nouă milioane pe care le datorați, rămân unsprezece. Ati obținut un profit de zece ori mai mare decât investiția. Și dacă veti găsi bănci care să accepte să vândă ipotecile la jumătate de preț, profitul va fi de douăzeci de ori mai mare ca investiția.

Mi-am terminat discursul și demonstrația. Aștept în timp ce interlocuitorii mei discută în arabă. Chipul lui Fezzali e la fel de inexpresiv și neînțelegând nici cel mai

mic cuvânt din ce-am spus, încerc să interpretez tonul vocii sale, care de altfel nu exprimă nimic, precis. Am din nou impresia că știe ceva ce eu nu știu și care ar fi foarte important să-l cunosc. Și mă gândesc în sinea mea pur și simplu din instinct: ești pierdut, Cimballi, ai jucat și ai pierdut. Tipul ăsta e împotriva ta, indiferent ce i-ai propune. Poate că lucrează de comun acord cu Martin Yahl și această întâlnire a fost organizată de fapt numai ca să-mi dea peste nas. Puțin mai lipsește să-l bănuiesc pe Adriano Letta de trădare.

"Doriți și desert ?"

Fără desert, numai Fezzali comandă o înghețată enormă, iar Aziz și eu, cafea și țigări. Nu fumez deloc, numai uneori câte-o havană care nu-mi face prea mare plăcere. Aprind un Davidoff Chateau. Nu știi care, privesc marea și litoralul luminat. O amintire care îmi vine în minte: o ediție de Grand Prix de Monaco la care tatăl meu mă luase cu el să asist, pe pistă alergând mașini de Ferrari rosii, asemănătoare până la identitate ca model, dar de dimensiuni normale față de cea din La Capilla.

"Domnule Cimballi ?"

Vocea nu-mi este familiară și totuși, după ce chelnerii au plecat, suntem tot numai noi trei în apartament, Întorc capul și constat că pentru prima dată, Fezzali mi se adresează direct, într-o franceză foarte clară:

"Domnule Cimballi, îmi spune el, l-am cunoscut bine pe tatăl dumneavoastră. De fapt, era prietenul meu. As fi venit chiar la înmormântarea lui, dacă nu s-ar fi desfășurat într-un cadru foarte restrâns. Dar a fi prietenul unui om nu implică neapărat a-i acorda încredere și fiului său. Alteța sa, prințul Aziz, dorea să vă încredințeze o sută de milioane de dolari pentru a-i plasa în această afacere pe care ne-o propuneți.

Avansarea într-o astfel de investiție, mai ales pe termen atât de scurt, presupunea anumite aranjamente. De aici și lungimea discuției pe care am avut-o. Dar în final am căzut de acord: suma care vă va fi încredințată, sub controlul meu, bineînțeles, va fi de două sute cinzeci de milioane de dolari. Disponibili în mai puțin de două ore."

Îl privesc cu gura căscată. De-abia mă pot abține să izbucnesc în râs: Instinctul meu! Ce să mai vorbim! Cimballi, nu ești decât un tinerel cretin!

Aziz n-a putut urmări discuția noastră în franceză. Îmi zâmbește și mă întreabă în engleză:

"Ceva nu e în regulă?"

Dau din cap, surâzându-i lui Fezzali care pare să se fi amuzat puțin pe seama mea:

"Cu greu ar putea fi mai bine de-atât".

Nu cred c-am spus ce trebuia. Nu e vorba numai de acest imens capital, imens pentru nivelul meu. La urma urmei, e doar un detaliu. Consecințele a ceea ce tocmai s-a întâmplat nu vor apărea decât mai târziu si ele vor fi extrem de spectaculoase, mai mult decât atât, decisive.

Mașina pe care am închiriat-o mă așteaptă în fața intrării principale de la Palace din Las Vegas, unde mi-am petrecut noaptea. Pornesc la drum. E ora șapte dimineața. Merg pe Strip înainte de a vira la stânga, puțin înainte de "Sahara". În ciuda orei, automatele funcționează. Fac tot la stânga, pe Rancho Road, în direcția Reno. După harta mea, am de făcut aproape două sute treizeci de kilometri. Îi parcurg fără grabă și e trecut de ora zece când ajung la intrarea în Valea Morții.

N-am mai fost niciodată aici până astăzi; numai numele mă fascinează și mă îngrijorează, dar de fapt nu mai e vorba decât de una din poreclele homerice date de pionieri. Avocatul new-yorkez pe care l-am întâlnit în avion mi-a spus: "Mergeti pe drumul care străbate valea Salt Creek, luați-o la stânga înspre Stove Pipe Wells, dincolo de dunele de nisip. Veți vedea în stânga încă un drum, acela spre Mosaic Canyon și spre orașul fantomă Skidoo. Nu mai există și e păcat, numele sunt înspăimântătoare. Faceți la dreapta. Străbateți Titus Canyon și la patru kilometri distanță de Grapevine, o să zăriți casa... N-o să vă puteți înșela: nu mai este nici una pe o rază de câteva mile împrejur, se află desert, total izolată, destul de bizară, construită într-un curios stil hispano-maur, în genul conacelor care se văd în filmele realizate în Mexic..."

Și casa este într-adevăr acolo, la capătul acestui soi de drum jalonat de nume care ai spune că sunt imaginate de un scenarist hollywoodian. E acolo și îți dă într-adevăr impresia de extraordinară singurătate. "Franz, dacă te vei duce acolo în zilele următoare, îți plâng de milă: Căldura va fi ucigătoare: ea depășește uneori cincizeci și cinci de grade la umbră."

Mașina mea are sistem de climatizare, dar simt totuși această căldură de cuptor incredibil de uscată, pătrunzând prin geamuri. Efectul ei asupra mea e acela a unei lovituri de pumn în momentul în care deschid portiera și cobor, după ce m-am apropiat încet de casă parcurgând un drum de pământ și după ce am oprit motorul.

Trece cel puțin un minut într-o liniște de început de lume, strivitoare ca o piatră de mormânt. Știu totuși că e cineva prin preajmă și că până la urmă va apărea: am văzut mișcându-se o siluetă. Astept deja siroind de transpirație.

Casa are o grădină mare (un patio), o vastă curte interioară în jurul căreia se organizează construcția propriu-zisă, cu un singur etaj, dar mult înălțată față de sol. O galerie se întinde pe trei laturi ale curții, a patra latură fiind ocupată de un enorm portic ca o cupolă, peste tot sunt flori care se cațără pe pereți în ciorchini somptuoși. Se simte în aer acel miros aparte de pământ ars de soare care a fost stropit cu apă.

"Asta e o proprietate privată."

N-am auzit-o pe femeie venind. Nimic surprinzător în asta: este desculță și acest amănunt nu se potrivește cu restul ținutei ei: poartă o bluză și o bonetă de o curățenie absolută.

"Știu. Aș vrea să-l văd pe dl. Carradine.

-Dl. Carradine nu primește pe nimeni."

O mișcare în dreapta de data asta: apare o altă infirmieră, la fel de discret ca și prima, și aproape de aceeași vârstă: o femeie de cincizeci de ani aspră și lipsită de frumusețe, după toate semnalmentele, de o eficacitate necruțătoare. Noua venită rămâne nemiscată, cu mâinile încrucișate în față, privindu-mă fără cea mai mică expresie. Și o a treia femeie la fel de fantomatică precum primele două, apare din înșiruirea camerelor sumbre ai căror pereți sunt totuși albi, dar par a nu avea nici o fereastră.

"Pe mine mă va primi. Dacă îi dați asta !"

Întind un dreptunghi de carton pe care am scris câteva cuvinte. Îl întind în gol. Nici una din cele trei femei pe care le pot vedea nu schițează nici cel mai mic gest pentru a-l lua. Și am impresia că mai sunt și alte femei pe care nu le văd, tot desculțe, îmbrăcate cu bluze imaculate și, aș zice, înghețate, aproape imobile, cu mâinile încrucișate în față într-un gest care nu poate fi decât feminin. Mă hotărăsc să fac câțiva pași, urc cele trei trepte care permit accesul în galeria care înconjoară curtea.

"Dl. Carradine nu primește niciodată, pe nimeni. Fără nici o excepție."

Diferența de temperatură între soarele strivitor din curte și răcoarea care stăpânește în interiorul galeriei e mai mult decât relativă, este reală și ajunge la cel puțin duoăzeci și cinci de grade. Îmi ridic ochii și zăresc gurile de climatizare din tavan.

"Sunt singura persoană din lume pe care dl. Carradine va accepta să o primească. Dați-i acest bilet."

Tăcere. Am încă în mână cartea de vizită. Străbat galeria și intru într-un salon foarte mare decorat cu mobile spaniole care mi se par superbe; sunt cufere peste tot si mai ales un vargueno, un bufet de lemn închis la culoare, care a fost lăsat întredeschis ca să se poată vedea interiorul plin de rafturi sculptate și de sertare. Pun cartonașul pe un scaun aragonez.

"Dl. Carradine mă va primi îndată ce va fi citit aceste cuvinte.

-Dl. Carradine nu citește.

-Atunci citiți-i-l dumneavoatră. Nu voi pleca."

Una dintre femei cedează brusc. Acceptă să se deplaseze. Vine spre mine, trece prin apropierea mea fără să-mi arunce nici cea mai mică privire, ia cartonul în trecere și dispare în șirul de camere. Trec cel puțin zece minute, într-o liniște de mormânt și femeile care stau nemișcate mă supraveghează cu o privire rece. Ivindu-se în sfârșit din neant, femeia care a luat bilețelul meu se întoarce:

"Vă rog să mă urmați."

Din afară casa părea foarte mare; de fapt este și mai mare decât pare. Dar nu asta mă izbește și nici măcar luxul ei nebun ci atmosferă de muzeu funebru care domnește în ea. Ce mă izbește este acest miros.

Îmi lovește nările mai întâi o dată, dispare imediat, încât aș putea crede că am visat. Și apoi îmi vin, unul după altul, două valuri de miros; curând, e o adevărată pânză în care mă înfund. Este vâscoasă, se lipește pe piele, este pestilențiată și sufocantă, aproape îngrozitoare.

De îndată ce înțeleg că acest miros se accentuează pe măsură ce înaintez, am o ezitare, aproape o mișcare de retragere.Și femeia care îmi arată drumul, ghicește desigur ce mi se întâmplă. Rămâne pe loc pentru o clipă și nu se mai întoarce decât pe jumătate:

"Și încă nu e nimic, îmi spune ea. Dar dumneavoastră ați vrut să veniți."

Pornim din nou și mirosul devine de-a dreptul sufocant. E mai rău decât tot ce-am putut mirosi vreodată, mai rău decât tot ce mi-am imaginat vreodată că aș putea mirosi. Este o duhoare care nu-mi atacă nările, ci fiecare por al pielii, o duhoare pe care o respir ca pe un gaz.

"Pe aici."

Ultima ușă pe care femeia o deschide înaintea mea face ca miasma să se înalțe literalmente ca un val de adâncime. Sunt sigur că nu există pe lume catacombă care să duhnească mai oribil decât această cameră în care intru. Este o încăpere extraordinară; pe pereți, dar nu numai pe pereți, pe tavan și pe podea de asemenea sunt așezate tablouri ale unor maeștri. Recunosc lucrări, de Van Gogh, de Renoir, de Gaugain, învecinându-se cu pânze ale unor pictori despre care nu știu nimic. Aceste tablouri împodobesc deci cinci laturi ale camerei, a șasea fiind un dreptunghi deschis spre panorama nesfârșită a văii Morții în toată splendoarea sa. Deschis cu adevărat, s-ar putea ieși de aici și aparatele de aer condiționat se luptă să micșoreze căldura care încearcă să pătrundă.

Totuși locatarul camerei, chiar dacă poate admira în voie fabulosul său muzeu, n-are nici o șansă să atingă exponatele nici măcar cu un deget: el însuși se află într-o cușcă de sticlă care copiază cu zece centimetri mai puțin cele cinci laturi împodobite ale camerei.

Și înțeleg scopul acestui dispozitiv straniu, descoperind cu o senzație de repulsie dârele gălbui de puroi care se preling pe geam pe toate laturile.

Locatarul camerei este un bărbat complet gol, prăbușit într-un fotoliu de metal fără nici o asperitate, conceput cu siguranță special pentru a fi spălat cu jet de apă. Căci corpul omului nu este decât un abces enorm, o rană monstruasă. N-au rămas nici măcar zece centrimetri pătrați de carne să nu fie mâncați de o lepră continuu purulentă, până și fața este parțial devorată. "Dl. Carradine nu citește", mi-au spus femeile. O Dumnezeule, cu ce ar mai putea citi ? Nu se mai pot observa nici măcar ochii în această mască terifiantă alcătuită din cruste si abcese si nicăieri în întreaga casă duhoarea nu e mai puternică decât la contactul imediat cu ceea ce a mai rămas din John Carradine zis Scarlett.

După ce m-a condus, femeia s-a retras ca o umbră. Ea sau altcineva a pus bucata mea de carton pe unul din brațele fotoliului de metal. Cartea mea de vizită este deja pătată, o urmă galbenă marcând unul din colturi.

Cu fața răvășită, oribilă se întoarce încet în direcția mea. Un lung moment de tăcere. Și apoi vocea sa înaltă, extrem de clară și precisă, cu un ușor accent de Harvard.

"Așa deci, sunteti băiatul lui Andrea ?"

Mă uit la cartea de vizită ca să nu trebuiască să suport aceste mizerii, care este fața sa. Îmi spune:

"Mai citiți-mi odată ce-ați scris, vă rog.

-Sunt fiul lui Andrea Cimballi. Vă provoc să găsiți un mijloc pentru a-l doborâ pe Martin Yahl. "

Fața orbului se mișcă încet, ai fi putut crede aproape că a surâs. Dar rămâne ca un radar în direcția mea.

"Prenumele dumneavoastră ?"

-Franz.

-Data nașterii ?

-9 septembrie 1948.

-Vă amintiți de La Capilla ? Trebuie să vă amintiți, dacă sunteți cu adevărat fiul lui Andrea. În urmă cu cinsprezece ani, i-am făcut cadou fiului lui Andrea. Ceva mare și roșu.

-Un Ferrari de dimensiuni reduse.

-Avea și un număr.

-Șapte."

Tăcere.

"Aveți același timbru al vocii ca și tatăl dumneavoastră. Îi semănați și fizic?

-Destul.

-Înălțimea dumneavoastră?

-Sunt puțin mai înalt ca el."

Ce e cel mai uimitor pentru mine, în această conversație, este vocea lui John Carradine, o voce de o claritate perfectă, cu articulare precisă; este o voce de avocat obișnuit cu tribunalul, o voce de profesor de catedră, o voce bine stăpânită. Și ieșind totuși din această fierătură roșie și galbenă, purulentă, inumană.

-Cum m-ați găsit?

-Din întâmplare.

-Dar nu mă căutați.

-Vă credeam mort.

Greața mă cuprinde în secundele următoare, deși în mod curios, încep să mă obișnuiesc cu mirosul. Fac câțiva pași,

străbat camera și ies la soare, clătindu-mă aproape în căldura care mă învăluie brusc. Vocea din spatele mea îmi spune:

-Tocmai vă calculam vârsta; ar trebui să aveți douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani. Și vreți să-l atacați pe Martin Yahl?

-Nu numai pe el.

Încep să vomit dintr-o dată și durează câteva minute. Apoi, mă îndepărtez și mă așez pe o stâncă, la picioarele unui cactus mexican, dar de fapt, aproape de pragul casei. Scarlett, căruia îi întorc spatele, e la trei sau patru metri de mine.

"Vreți să spuneți că plănuiți să vă lansați într-o astfel de răzbunare?

-E un fapt împlinit."

Spectacolul văii Morții este de o cutremurătoare frumusețe, în ciuda luminii acum verticale și care estompează o parte a conturilor. Greața îmi va trece.

"Răzbunare împotriva cui, Franz?

-Landau, Lamm, Hovius și Donaldson, în ceea ce-i privește, am terminat. Bremer s-a sinicis. Și mă voi mulțumi să-l scuip îm față pe unchiul meu Giancarlo. Îmi ami rămâne Martin Yahl.

-Și eu.

-V-am spus că vă credeam mort.

-Nu sunt.

-Ar fi mai bine să fiți. Nu vă plâng, dimpotrivă. Sunt fericit că v-am văzut și că știu ce vi s-a întâmplat. Când am aflat despre moartea lui Brewer, am încercat un sentiment de frustrare. Nu și acum, cu dumneavoastră. Sunt fericit să aflu că nu mai sunteți decât un desen uman."

În spatele meu, în cameră se aude o mișcare, apoi o serie de fâsâituri, de icnete, de scrâșnete înspăimântătoare. Mi-l

imaginez abandonându-și fotoliul de metal și scurgându-se spre mine cu lenta mișcare de deplasare a unei omide. Geme și grohăie. Se aproprie de mine. Nu mă întorc. Îi spun:

"Toți ceilalți și mai ales imbecilul de unchiu-meu n-au avut la urma urmei decât roluri secundare. Nu și Martin Yahl și nici dumneavoastră. Sunt sigur, și toate cercetările mele dovedesc asta, el și dumneavoastră ați organizat totul. Nu știu dacă el sau dumneavoastră v-ați gândit primul. N-are importanță. Rolul pe care l-ați avut a fost acela de a demonta ceea ce chiar dumneavoastră construiseți la cererea tatălui meu, ați furnizat tehnica necesară deturnării și ați acționat cu atâta pricepere, încât chiar știind că deturnarea avusese loc, era imposibil de a demonstra faptul după aceea."

Pestilențiala alunecare continuă. Plânge de durere și de mânie la fiecare mișcare pe care o face. Se află acum la numai doi metri de mine. Duhoarea lui mă învăluie.

"Ceea ce vă reproșez cel mai mult, lui Martin Yahl și dumneavoastră, ceea ce mă face să vă urăsc mai mult decât v-ați putea imagina, nu este faptul de a ne fi furat pe tatăl meu și pe mine. Nici măcar faptul de a fi trădat în așa măsură încrederea unui om.

Încă un metru între noi, dar el suferă un adevărat martiraj și fiecare centrimetru e pentru el o tortură. Înaintarea se oprește și el răsuflă sacadat, inspirând greu ca un om gata să se sufoce.

"Ceea ce m-a făcut cel mai mult să vă urăsc au fost suferința la care ați supus-o pe mama mea. Îmi amintesc de acea sarabandă din jurul ei chiar atunci când era pe moarte. Când în loc să fie lăsată să moară în pace, i s-au făcut fel de fel de injecții pentru a o menține nu numai în viață, dar și lucidă și, din punct de vedere legal, aptă să semneze toate

hârtiile pe care ați obligat-o să le semneze. I-ați ignorat suferința din acele clipe, v-ati bătut joc de ea cu cruzime. I-am auzit pe medici discutând între ei. Lucrul ăsta, Scarlett sau Carradino sau care o fi numele dumneavoastră, nu-l voi putea uita niciodată. Pe Yahl și pe dumneavoastră v-am urât cu ura unui copil și această ură nu s-a domolit cu trecerea anilor nici pe departe. Și ați vrea să vă compătimesc."

Nu se mai mișcă deloc. Mă întorc spre el. Mâna lui - acest soi de ciot purulent care este mâna lui se află la numai douăzeci de centrimetri de mine, în praful gălbui. El însuși e întins pe burtă peste soclul de beton și oțel pe care alunecă geamul ce închide probabil camera. E întins și abia mai respiră, tot puroiul care se scurge din corpul său formând o baltă care se întinde, parțial absorbită de nisipul văii. Judecând după ce se prelinge pe fața lui în dreptul ochilor și după sughițurile care-l zguduie, s-ar zice că plânge.

Mă ridic și ciocăn în ferestrele camerei învecinate unde stau așezate două femei. Vin după câteva clipe, cu încăltăminte și mănuși de plastic și înțeleg de ce mergeau în picioarele goale. Ridică cu grijă corpul, îl șterg, îi injectează un produs albicios îl curăță atâta cât se poate; în același timp, alte două femei spală cu jet de apă toată camera din sticlă și fotoliul din metal alb, cu ajutorul unor furtunuri care aruncă o substanță cu miros de eter. Îl așază la loc pe Scarlett în fotoliul său și de-abia s-au întors și-au plecat că rănile încep să curgă din nou.

Se așterne din nou tăcerea sepulcrală din Valea Morții, întreruptă în sfârșit de această voce uimitor de clară:

"A fost ideea lui Martin Yahl. Am fost împreună la Harvard și îi datoram mult. El a fost acela care m-a ajutat în primii ani ai carierei mele, mi-a împrumutat bani, m-a prezentat tatălui dumneavoastră. Am înființat prima bancă

din Curaçao, aceea ale cărei acțiuni le deținea tatăl dumneavoastră. Anii au trecut. Am avut întotdeauna mare nevoie de bani și Martin Yahl era în totdeauna gata să mă ajute. Și apoi, în 1955, a apărut primul abces,... Am fost pe la toți doctorii și n-au putut face nimic, au vorbit de un virus, ca de obicei când nu știu despre ce e vorba."

Mi-am imaginat întotdeauna Valea Morții ca pe un deșert total încălzit până la incandescență.

Dar realitatea e alta: frumusețea acestui loc este uimitoare și viața se manifestă aici prin forme infinit de variate; observ insecte, reptile, zeci de animale discrete, dintre care văd un iepure și din dreapta mea, la o aruncătură de băț, țâșnind printre stânci gălbui pentru a se vărsa într-un bazin natural, curge un izvor limpede.

"În primăvara lui 1956, deja nu mai puteam să apar în public, unul dintre obrajii mei era atins. Martin Yahl a venit să mă vadă. Aveam nevoie de bani mai mult ca niciodată. M-a întrebat dacă puteam să stric ceea ce construisem, dacă puteam șterge și cea mai mică urmă de la Curaçao Unu, dacă puteam să fac să pară că nici n-a existat vreodată și apoi cu aceleași fonduri, cu același capital, ca si cum ar fi apărut din neant, dacă se putea să creez o altă societate, Curaçao Doi, al cărei proprietar unic să fie el, Martin Yahl. I-am răspuns că exista un obstacol esențial: tatăl dumitale. El și toți cei care i-au fost colaboratori apropriați și știau deci adevărul. Pe ei ar fi fost imposibil să-i înșel.

-Landau, Lammm, Bremer, Hovius și Donaldson.

-Mai era și un italian care se numea Revere, dar s-a sinucis cu mașina în 1957. Nu l-am întâlnit niciodată nici pe Landau, nici pe Donaldson. I-ați întâlnit?.

-N-a fost nevoie să-i întâlnesc. Sunt ruinați amândoi ca și Lamm. Bremer este mort și Hovius la fel. Dar nu i-am omorât eu."

Oare eu l-am ucis pe Hovius?

"Ei toți reprezentau tot atâtea obstacole.

I-am spus asta lui Martin Yahl care mi-a răspuns că o să se ocupe el de ei și că vor tăcea. L-am întrebat: "Și Andrea?" Martin a ridicat din umeri: "Inima lui va ceda mai devreme sau mai târziu. Totul depinde de o emoție" puțin mai "violentă". Când a murit tatăl dumitale?

-Pe 28 august 1956.

-De moarte bună?

-De infarct.

-Ce făcea în momentul morții?

-Dădea un telefon.

-Nu știi cui?

-Nu. Dar vorbea în germană cu interlocutorul său."

Mă întorc și stau cu fața la Scarlett. Mâinile mele tremură. Fața orbului se leagănă usor de la stânga la dreapta, întoarsă spre mine.

"Înțelegi, Franz? La celălalt capăt al firului trebuie să fi fost Martin Yahl."

Sunt lac de transpirație. Dar mă pot uita acum fără repulsie la ochii lipsiți de viață.

-Nu vedeți chiar nimic?"

-În urmă cu un an distingeam încă formele. Nu și acum.

-Martin Yahl vă mai plătește?

-Trăiesc din veniturile aduse de capitalul pe care mi l-a dat în 1956. Mă știa incapabil să-mi gestionez banii; de aceea n-am dreptul să mă ating de acest capital, nu primesc decât veniturile.

"Martin Yahl este un bancher priceput. Martin Yahl nu se înșală niciodată și știe întotdeauna ce trebuie făcut."

Contrastul între putreziciunea acestui corp și voioșia sarcastică a vocii este șocant și dramatic. Scarlett remarcă:

"Îmi amintesc de dumneata ca de un copil care se juca în pielea goală pe plaja de la Pampelonne. Te-ai răzbunat într-adevăr pe toți acești oameni?"

Am spus da. Și iată că încep să povestesc nu numai cum am procedat, dar înșir și întreaga istorie de la plecarea mea din Londra până în clipa când am pus piciorul în Valea Morții. E o povestire care cere timp și sunt obligat la un moment dat să o întrerup când din nou femeile cu încălțăminte și mănuși de plastic, cu mască de chirurg repetă operațiunea de adineauri, o curățire pe cât se poate completă, dar zadarnică, pentru că în secunda plecarii lor puroiul începe din nou să curgă și duhoarea se reinstalează.

"Acultați-mă, domnule Carradine, vreau să-l atac pe Martin Yahl.

-Cu ajutorul banilor.

-Cu ajutorul banilor.

-De cât dispui?

Nu ezit decât foarte puțin:

De aproape șaptezeci de milioane de dolari.

-Nu e destul. Martin Yahl are de trei ori pe-atât, fără să mai vorbim de banca lui. Poți să-i faci neplăceri, probabil poți să-l faci să piardă destui bani, dar te vei ruina și dumneata, atât și nimic mai mult.

-Deci, după părerea dumneavoastră n-am nici o șansă?

-Dumneata singur? Nici una.

-Și cu ajutorul dumneavoastră?"

Tăcere. Îngrozitorul chip se mișcă încet ca și cum ar urmări linia culmilor muntoase de la Grapevine.

"Cu ajutorul meu totul ar fi altfel, tinere Cimballi. Ai împotriva lui Martin Yahl un atu extraordinar a cărui importanță se pare că n-ai apreciat-o până acum. În urmă cu cinci ani, Martin a venit să mă vadă aici, în această casă. Stătea chiar în locul unde ești, în plin soare, sub pretextul unui miros pe care l-aș fi răspândit. Am..., nu, ar fi mai corect să spun că a vorbit de dumneata. Era de fapt singurul motiv al vizitei sale: străbătuse toată lumea ca să-mi vorbească, numai mie, complicelui. Îmi amintesc că am râs și că mi-am bătut joc de el. I-am spus: "Marty, e ridicol pentru un om cu puterea ta, cu averea ta, e ridicol să te temi și să urăști atât de mult un puști de optsprezece sau nouăsprezece ani care n-are alt scop în viață, în acest moment, decât să cheltuiască maximum de bani într-un timp minim, de altfel chiar tu ai făcut tot ce ai putut pentru ca el să se prindă în această acțiune. Marty, faci o obsesie pentru acest băiețaș. Iată atuul dumitale, tinere Cimballi, fiul lui Andrea: faptul că lui Martin Yahl, dincolo de orice rațiune, îi e frică de dumneata și te urăște cu o ură aproape necontrolată."

Sudoarea îmi siroiește pe tot corpul și hainele mele sunt ude să le storci. Dar nu căldura cumplită face să-mi tremure mâinile:

"Pot să-l atac pe Yahl? Cu vreo șansă de a-l învinge?

Scarlet se ghemuiește înfrigurat în fotoliul lui de oțel, strângând sub el cioturile picioarelor, printr-o mișcare care din partea unui monstru este ciudat de umană.

"Poți, spune el. Ar trebui să fie chiar destul de ușor. Dacă am juca șah, aș spune: mat în nouă mutări."

20

L-am întrebat pe Scarlett:

"De ce m-ai ajuta?"

Mi-a dat acest răspuns surprinzător:

"De amorul artei. Tinere Cimballi, am să mor, poți înțelege asta? Ar fi trebuit să mor demult nu boala ar fi trebuit să mă ucidă, ea nu e deloc mortală si nu afectează decât pielea. Dar ar fi trebuit să mă sinucid cu mult timp în urmă; acum e prea târziu sunt împiedicat. Tinere fiu al lui Andrea, am învățat să construiesc apoi să distrug Curaçao Unu, să construiesc Curaçao Doi fără să las nici cea mai mică urmă a substituirii, cu plăcerea fizică și senzuală a unui artist care pictează sau sculptează. N-am nici cel mai mic regret pentru ceea ce am făcut, am fost preocupat de mine însumi și de ceea ce mi se întâmpla, pentru a-mi păsa de altceva. Tu ai avut noroc sau poate ai fost foarte abil; dacă ai fi venit să mă constrângi să te ajut, indiferent în ce mod, amenințându-mă, aș fi izbucnit pentru prima și ultima oară după atâtea ani. Ce crezi că m-ar mai putea speria? Un glonț în cap? Acum câteva săptămâni am încercat să-mi dau foc cu benzină dar blestematele astea de muieri au alergat prea repede. Ce altceva m-ar mai fi putut speria? N-am fost niciodată prieten cu Martin Yahl. El n-a fost niciodată omul

care să-mi strârnească prietenia, nici măcar când aveam 20 de ani. M-a fascinat însă întotdeauna prin înspăimântătoarea sa eficacitate.

S-a folosit de mine, de talentul ăsta al meu.

Am visat adesea la o combinație miraculoasă care l-ar fi putut face să îngenuncheze și i-ar fi demonstrat că eficacitatea mea este cel puțin în anumite privințe superioară sau cel puțin egală cu a sa. Am visat-o știind că nu voi avea niciodată energia să o realizez. Și iată-te cu micile dumitale milioane de dolari de care ești atât de mândru, cu ura dumitale copilărească, cu amintirile dumitale legate de această fată moartă la Londra și cu speranța pe care ți-o dă această demoazelă care te așteaptă la Paris. Ești atât de satisfăcut de acești bani pe care i-ai câștigat singur.

Tinere Franz, vocea dumitale este cea a lui Andrea; aș dori din suflet să nu mai fiu orb câteva secunde și să-ți văd chipul. Ai oare chipul tatălui dumitale? El avea un fel aparte de a privi oamenii, care-mi plăcea într-un fel. Tinere abia ieșit din fașă, cheamă te rog una din femeile astea să-mi aducă un magnetofon și benzi. Am să-ți spun punct cu punct ce trebuie să faci. Va fi treaba dumneata apoi să aranjezi, să legi, să pui cap la cap. Dar îți garantez un lucru în final pentru Martin Yahl se va termina cu un dezastru (o ruină). Cu D mare.

Am început prin a merge la Roma. Fezzali nu este omul marilor palate e evident. Îndrumat de Letta l-am regăsit într-un mic hotel de pe via Sforza, aproape la jumătatea drumului între Sfânta Maria cea Mare și Coloseum. Nu era nici un restaurant și ne-am instalat în fața unor înghețate care ar descuraja și un urs polar, pe terasa unei mici cafenele. Fezzali m-a ascultat mult timp fără să scoată nici un cuvânt. În sfârșit mi-a zis:

"Este un plan extraordinar."Dădea din cap cu aerul unui negustor de covoare din târgul Fez care aprecia producția concurenței.

-Realizabil sau nu, ce crezi?

I se aduce înghețata și salivează. Ridică din umeri:

-În orice caz, zic, nu-i de mine. Și încep să-i povestesc despre vizita mea în Valea Morții. A fost una din rarele dăți, dintre multele noastre întâlniri, în care l-am văzut exprimând și altceva decât un dezgust general față de omenire și o tristețe de cămilă bătrână aflată în pragul morții.

-Îl credeam mort pe Scarlett. L-am cunoscut."

-Și el vă cunoștea. Mi-a spus să vă întreb despre afacerea Bester.

-Îmi amintesc spune Fezzali.

Își înfulecă înghețata cu o rapiditate stupefiantă și mai comandă repede încă una. Așteptând, scruta trotuarul cu intensitate și întreabă:

"Cât ați zis că vreți?

-Trei sute cinzeci de milioane la New York și șase sute la Geneva. Dar m-ați auzit perfect prima dată.

-Asta face nouă sute cinzeci de milioane de dolari. Totuși.

-Știu și eu să număr. Și vă amintesc cel puțin în unul din cazuri nu e vorba decât de un joc de scripte.

I se adusese o nouă înghețată și mai monstruoasă decât prima. O privește lung cu melancolie, apoi începe să o înfulece.

-Evident nu pot să vă răspund pe loc.

-Mă-ndoiesc.

-Va trebui să mă consult cu părinții.

-Voi aștepta.

Toate acestea au fost discutate între două porții gargantuelice de înghețată și fructe glasate. Îl studiez: l-a cunoscut pe tata, spune chiar că a fost prietenul lui și este primul pe care-l aud făcând o astfel de afirmație; aș fi fost aproape gata să cred că tata nu trăise decât pentru a fi trădat.

-Vă înțelegeați bine cu tatăl meu?

Bea o înghițitură de cafea neagră foarte tare, bea puțină apă rece, mai ia o înghițitură de înghețată, încă una de cafea și tot așa. Se face că n-a auzit întrebarea mea și privește lung cupa mea de care nu m-am atins.

-N-o mâncați?

-Puteți s-o luați.

Mă ridic.

-Sunați-mă la New York la numerele pe care vi le-am lăsat. Nu la Pierre.

-Întoarcere plăcută, murmură el.

Mă îndepărtez, când mă strigă impasibil.

-Ai putea măcar să plătești consumația.

-Scuzați-mă.

-Pentru nimic, spune el.

Mă chemă a doua zi: "De acord cu cele două operațiuni Maroc". Sunt în apartamentul lui Leo Susman care, pe cheltuiala mea a dispus să fie instalate trei telefoane suplimentare. Ne așezăm la masă Leo, Robin, nevastă-sa și eu. Amândoi îmi văd mutra.

-Veste rea?

-Nu, dimpotrivă.

Încă un pas. Un pas de dans. Un alt pas hotărâtor. Am pornit.

Vocea clară cu timbru plăcut a lui Scarlet răzbate de pe casetă:

Prima lovitură: de pus la dispoziția lui lui Martin Yahl capitalurile de care va avea nevoie. Cheia, în acest sens, este evident Fezzali. Acesta va trebui să accepte și în orice caz tu va trebui să-l convingi. Trebuie să reușești. Te va asculta pentru că era prietenul tatălui tău și pentru că în această afacere imbiliară a Centurii Soarelui i-ai demonstrat un oarecare talent. Te va asculta, dar altceva îl va convinge să intervină, mai ales dacă este vorba de sume așa de mari; nu se fac faceri cu sentimentalisme, altminteri sunt cadouri și ...

Nu, Fezzali va accepta pentru că ceea ce îi propuneți îl va interesa pe el și pe emirii cu turbane pe care îi reprezintă. Ceea ce este mai întâi în joc mai presus de orice, este acest grup pe care va avea posibilitatea să-l obțină. Fezzali știe bine că este o investiție excelentă. El va accepta și pentru că întrevede posibilitatea de a obține controlul unei bănci elvețiene, ceea ce petrodolarii își doresc de foarte mult timp fără a fi reușit niciodată. Odată obținut acordul lui Fezzali deci și sutele de milioane de dolari pe care i-ați cerut.

De la Roma mă duc direct la New York și mă dedic acolo aproape o lună unor activități "subterane" care nu erau de loc simple în sine, ba chiar cu atât mai complicate cu cât trebuiau făcute și în mare secret, fără știrea, cel puțin așa cred, a spionilor lui Martin Yahl i-a lăsat pe urmele mele. Acest joc de-a v-ați ascunselea m-a amuzat mai întâi, dar foarte repede a devenit exasperant așa încât am ajuns să aplic soluția sugerată inițial de Marc Lavator să apelez la poliție și să mă plâng că sunt filat.

Aproape la patru săptămâni de la telefonul primit de la Fezzali prin care mă anunța că este de acord să se angajeze în operațiune, după ce m-am asigurat că banii fuseseră

vărsați în contul societății mele din Lichtenstein, după ce am convenit crearea unei noi societăți panameze de care aveam nevoie, după ce am obținut numeroase consilii cu cei trei avocați ai mei, după toate acestea m-am prezentat la această bancă din Nassau Street în Manhattan "dowtown".

-Lovitura numărul doi. Tinere Cimballi, omul pe care va trebui să-l vezi fără acordul lui Fezzali este un bancher pe nume Stern. Este un om în vârstă, care voia să se retragă din afaceri încă de-acum doi ani. Se gândea că are succesiunea asigurată de nepotul său dar băiatul a murit și de atunci Stern nu mai e același om. Îl cred gata să asculte orice ofertă de cumpărare care i se va părea rezonabilă, vreau să spun dacă prețul pe care i-l oferi pentru titlurile lui de proprietate depășește tot ce s-ar putea aștepta acum de la un cumpărător. Care ți-e prenumele? Franz. Franz ascultă-mă și vei vedea că totul e foarte simplu. Din ziua în care tatăl tău a murit, din ziua în care Martin Yahl a început să conducă ceea ce eu voi numi Cucacao Doi, cea mai frumoasă dintre creațiile mele, Yahl a făcut în sectorul său privat pe care-l cunoști, unul din grupurile sau dacă vrei una din multinaționalele cele mai puternice din lume. În așa fel încât nu există în toată lumea noastră capitalistă occidentală decât o singură altă concentrare la fel de importantă -UNICHEM. UNICHEM și Curaçao Doi sunt concurente, cel puțin în principiu; dar într-o brutală realitate, ele își împart ca urmare a unui acord tacit de non-agresiune, cea mai mare parte din piața mondială, în sectorul lor particular. Raportul de forțe? UNICHEM valorează de două ori mai mult decât Caracao Doi cu circa câteva milioane de dolari. Mă urmărești, tinere Franz? Bun. Să vedem acum din ce se compune UNICHEM. Este o societate ale cărei 45% din acțiuni, titluri proprietăți sunt în

mâinile micilor deținători; trebuie să fie circa douăzeci și cinci de mii de acționari, majoritatea cetățeni ai Americii libere. Vom mai vorbi despre asta. Să vedem acum ce-i cu celelalte 55% adică majoritatea. Aceste 55 de procente sunt deținute de două familii reprezentate prin două bănci care sunt girate de doi oameni, 55% reprezentând șase sute șaptezeci de mii de acțiuni. Cel mai mare dintre acești mari deținători care dirijează efectiv UNICHEM este categoric M. Aaron Stern...

Aaron Stern este în fața mea. Ar trebui să scrii în fața noastră. Nu sunt sigur. Sunt însoțit de cei trei avocați ai mei, toți trei vechi discipoli și elevi ai lui Scarlett pe care ei îl consideră părintele lor spiritual. Ceea ce contează, este Scarlett însuși, înviat din morți, i-a contactat telefonic și le-a cerut, contra unei sume de bani din partea mea, să se dedice bătăliei mele.

Unul dintre acești trei avocați Philip Wandenbergh, este cel care face prezentările: D. Franz Cimballi, consilierii săi James Rosen și Joseph Lupino.

Strângeri de mână.

Philip Wandenberg vorbește cum am stabilit.

Este un newyorkez de treizeci și cinci - patruzeci de ani ieșit și el de pe băncile Harvardului, inteligent ca diavolul, rece ca moartea, în ochii căruia nu trebuie să faci mare lucru ca să-i apari ca un străin. Nu simpatic, dar puțin îmi pasă. Când l-am întâlnit prima oară (și e mai înalt decât mine cu douăzeci de centimetri) nu mi-a ascuns că ar fi ignorat orice propunere de a face ceea ce suntem pe cale să facem dacă

John Carrandine el însuși " pe care", ca mai toată lumea, îl credeam mort " n-ar fi intervenit personal.

"Cu toate că această stranie bătălie în care ne-am angrenat este destul de fascinantă, recunosc, doar din punct de vedere intelectual, Wandenberg mi-a atras atenția că forma o echipă cu el însuși, Lupino și Rosen însemna a regrupa cele mai bune creiere ale tinerei generații pe piața New York-ului și chiar pe teritoriile învecinate.

Lupino si Rosen vor face aceeași treabă ca și mine dar sper că bătrânul Scarlett ne-a reunit pentru ca niciunul să nu lucreze pentru tabăra adversă.

Philip Wandenberg vorbește întruna. Dar Aaron Stern pe mine mă priveste.

-Pe cine reprezentați dumneavoastră, domnule Cimballi?

-Pe Franz Cimballi. Pe mine mă reprezint.

-Și dumneavoastră ați dispus să plătiți trei sute cinzeci de dolari pe un titlu care în prezent în cel mai bun caz a atins valoarea de trei sute treizeci și cinci și care acum nu face decât trei sute treizeci.

Acesta este motivul însusi al prezentei mele aici.

-Și asta pentru cele partu sute zece mii de titluri pe care le deținem?

Arunc o privire spre Philip Wandenberg care așa cum ne înțelesesem scoate cecul semnat și-l pune pe tava goală de pe birou.

-Patru sute patruzeci și trei milioane cinci sute de mii de dolari, spune el, cash.

Adică patru sute zece mii ori trei sute cinzeci de dolari.

Urmăresc nu ochii, ci mâinile lui Aaron Stern și presimt într-o strâfulgerare că e capabil să spună da pe loc, ceea ce ar strica totul.

Conform manevrei pe care am pus-o la punct cu precizie pentru o asemenea eventualitate, Wandenberg, Rosen, Lupino și cu mine, mă grăbesc să spun pe un ton ce nu admite replică.

"Nu mă aștept la un răspuns imediat de la Stern. Înțeleg că aveți nevoie să reflectați.

Faceți-o. Dar faceți-o repede căci nu am timp de pierdut. Suntem azi, miercuri 7 mai și e ora zece și doisprezece minute dimineața. Voi fi mâine în acest birou la ora 11 pentru a primi răspunsul dumneavoastră. Pe mâine, domnule Stern.

Așa cum am stabilit, Philip Wandenberg își exprimă surpriza și dezacordul față de pretinsa mea greșeală tactică. Adevărul e că trebuie neaparat ca Stern să fie convins că doar impetuozitatea tinereții mele și o oarecare vanitate au constituit obstacolul încheierii unui acord la care el era gata să subscrie. De altfel, pentru a-l împiedica să deschidă gura, eu mă ridic și ajung rapid la ușă. Mă opresc în prag, bătos și până la limita parodiei și ies în timp ce consilierii mei, ca și cum ar fi fost depășiți de stupiditatea mea impulsivă se retrag la rândul lor cu figuri impenetrabile dar totuși puțin dezolate. O primă lovitură a constituit-o vărsarea de către Fezzali a șase sute de milioane de dolari, de petrodolari, chipurile în scopul căutării unor plasamente avantajoase. Acești șase sute de milioane au fost depuși la Geneva în banca lui Yahl și Fezzali însuși s-a dus pe malurile Limanului; acolo l-a întâlnit pe Yahl și i-a vorbit despre asta.

O a doua lovitură reprezentată de această vizită pe care i-am făcut-o lui Stern având în mână un cec certificat de Bank of America pentru o sumă de patru sute patruzeci și trei de mii de dolari.

O a treia lovitură ...

Trei: după Stern, vei merge să-l vezi pe Glatzman. Ideal ar fi să-l întâlnești în aceiași zi, să zicem la o oră după Stern. Birourile lor sunt vecine. Rosen o să-ți aranjeze asta foarte bine. Această grabă se va potrivi foarte bine cu personajul pe care trebuie să-l joci: acela al unui tânăr câine nebun puțin vanitos, oarecum amețit de propria sa reușită și se năpustește înainte. Nu, n-am spus rolul unui imbecil. Dar e lesne de imaginat că tot acest bănet atât de repede dobândit ți s-a urcat la cap. Bun. să vorbim despre Glatzman. E un altfel de client decât Stern. Stern e în vârstă și vrea să vândă. Glatzman are 20 de ani mai puțin și nu va vinde decât dacă are de câștigat prin asta. Mai ales nu încerca să joci teatru: cu el nu-ți va merge. Atacă direct. Spune-i de ce vrei neapărat aceste două sute șaizeci de mii de titluri UNICHEM pe care le deține.

Glatzman îl privește pe Philip Wandenberg, apoi pe Lupino, apoi pe Rosen și în final pe mine. Ridică din sprâncene. "Ce e asta? Un raliu?"

Îi zâmbesc.

"Așteptați până vin și ceilalți. N-au reușit să găsească un taxi. El întinde o mână mică, fină și durdulie și ia cecul unde sunt înscriși cei nouăzeci și unu milioane de dolari.

"-Sunt mulți bani.

-Am remarcat și eu.

-Ați fost la moș Stern?

-Ieșim de la el.

-Ce-a zis?

-Ne va da răspunsul mâine.

-Dar credeți că va accepta?

-Da.

Ochii lui puțin întredeschiși mă studiază în timp ce mâna lui trage spre el un bloc notes și un creion. Fără să se grăbească, își face micile sale socoteli, verificând fiecare calcul de două ori: patru sute zece mii acțiuni Stern, două sute șaizeci de mii ale lui, sunt în total șase sute șaptezeci de mii a treisute cincizeci de dolari fiecare două sute treizeci și patru de milioane cinci sute de mii de dolari.

Franz te va întreba de ce vrei să obții aceste titluri. "Și de ce această dorință acerbă de a deveni acționar majoritar la UNICHEM ?"

Să nu cumva să minți Franz. Mergi la țintă. "pentru că mă numesc Cimballi și pentru că omul care dirijează efectiv celălalt mare grup mondial în afară de UNICHEM se numește Martin Yahl. Și pentru că nu voi putea avea liniște până ce nu-l voi distruge pe Martin Yahl. Refuzând să-mi vindeți titlurile dumneavoastră puteți să asistați ca spectator la lupta aceasta dar veți risca să pierdeți enorm. Va fi vorba de o bătălie în care unul va pieri, Yahl sau eu..."

Franz, Glatzman este mai întâi un om de afaceri. Pentru că îl intrigi și pentru că vrea să știe până unde ești în stare să mergi, și pentru că în firea sa, el va relua discuția. Îi oferi trei sute cincizeci de dolari pe acțiune? El va încerca să obțină mai mult.

"Să zicem patru sute de milioane pentru cele două sute șaizeci de mii acțiuni ale "mele" zice Glatzman. Și tu vei refuza.

"Nu.

-Nouăzeci și cinci și ele sunt ale dumneavoastră."

Mă ridic cu figura exprimând -mă străduiesc cum pot mai bine -o furie rece.

"Nu mă luați drept un Țânc! Va fi nouăzeci și unu sau nimic. Și nu vă amăgiti, nu voi cumpăra acțiunile decât în măsura în care îmi va asigura majoritatea la UNICHEM. Ele nu mă interesează ca atare. Nu le vreau decât dacă pot să le obțin și pe cele ale lui Stern. Și voi plăti trei sute cinzeci de dolari pe acțiune, nici un cent în plus. E deja un preț substanțial ridicat în schimbul căruia solicit un răspuns cât se poate de repede. Stern îmi va da răspunsul mâine la ora 11. Oamenii mei de afaceri vor fi la dumneavoastră o jumătate de oră mai târziu. Voi cumpăra de la Stern și de la dumneavoastră sau nu voi cumpăra deloc. La revedere domnule Glatzman."

Înapoi la Pierre. În Mercedesul 600 pe care l-am închiriat, Lupino fredonează ritmându-și cântecul cu un păcănit al degetelor. În ciuda numelui său, el e un blond roșcat, așa-numitul blond elvetian. Face cu ochiul în direcția mea părând a spune: "Ce ne mai distrăm! E cel mai tânăr dintre cei trei consilieri ai mei, are 22 de ani și se bucură deja de o reputație remarcabilă.

"Nu uita să-l chemi pe Scarlett pentru a-l ține la curent" îmi spune Philip Wandenberg cu vocea lui calmă și rece.

Îi răspund printr-o aprobare, în timp ce mașina urcă încet pe Strada nr.6. Mă cuprinde o frică demențială acum când lupta a fost declarată. Enormitatea sumelor investite și deci și mărimea riscurilor, puterea adversarul contra căruia am pornit această luptă pe viață și pe moarte, toate acestea îmi apar dintr-o dată amplificate de imaginația mea înfierbântată probabil de oboseala sfâșietoare pe care o resimt. Am impresia că n-am dormit de zile întregi și cam

așa e, chiar sunt enervat că n-am putut dormi ca lumea aș fi avut destul timp pentru asta. Întreb pe cei din jur:

"la masa cu mine careva?"

Philip Wandenberg refuză invitația cu obișnuința lui curtuazie glacială, spune că e deja reținut; Lupino aceptă. Wandenberg și Rosen coboară în față la Rockefeller Center. Wandenberg, chiar înainte să închidă portiera: Telefonează-i lui Scarlett.

-La dracu."

Lupino râde în hohote în timp ce Mercedesul o ia din loc:

"Rosen, Glatzman, Stern, Cimballi, Lupino, angrenați în aceeași luptă. Pentru Wandenberg, toți niște străini. dar acest copil de mojic este un jurist afurisit și abil cu mine, în ciuda aerelor lui de bine educat. Franz știi că Scarlett ți-a alcătuit o echipă teribilă? Știi bineînțeles. Ești îngrijorat? Fii liniștit., vom câștiga. Mă amuză teribil tot jocul ăsta. Este una dintre cele mai grozave lovituri din istoria financiară după părerea mea. Îți fac o propunere: plătești coktailurile, șampania iar eu ofer cafelele. Ce zici? împărtim frățește și nu uita să-l suni pe Scarlett."

Să nu uit să-l sun pe Scarlett. Scarlett a cărui voce îmi pare la telefon grozav de îndepărtată, cu o sonoritate ca și cum ar veni din mormânt. Mi-l imaginez cu multă ușurință, mi-l imaginez încovoiat ca un foetus monstruos cu carnea purulentă revărsându-și puroiul în fotoliul lui de oțel, în mijlocul cuștii lui de sticlă, cu una dintre femeile lui înmănușate și mascate tinându-i telefonul.

La primele mele cuvinte a avut o ezitare. Totul s-a petrecut mai întâi ca si cum mi-ar fi uitat până și numele, până și motivul pentru care l-am sunat să-l țin la curent.

Apoi creierul său a părut că începe să-și revină și să înceapă să lucreze:

"Să nu omiți nimic Franz, vreau să știi tot.

-N-am uitat nimic."

Un moment de liniste.

"Ar trebui să funcționeze de-acum încolo tinere Cimballi. Wandenberg m-a chemat ieri seară și am discutat îndelung amândoi. El a pus totul la punct. În clipa asta, sau în minutele următoare chiar dacă Stren sau Glatzman nu se ocupă de asta, ceea ce m-ar mira grozav vestea zboară sau va zbura spre Geneva. Nu m-ar surprinde chiar ca Martin să fie deja la curent. Oricum din momentul în care ve-ți ști, el va acționa. Este imposibil să-ți imaginezi o singură secundă că el ar accepta ca cel pe care îl urăște și de care se teme cel mai mult, Franz Cimballi. Dansatorul, să fie președintele destinelor principalei firme concurente a sa, având o putere dublă față de a sa.

Este imposibil să-ți imaginezi că mânat de ura pe care o are față de tine pe de o parte și de considerente care țin de strategia comercială pe de alta, ca și această ocazie ce i s-a oferit de a deveni numărul unu mondial în sectorul lui de activități, este imposibil să-ți imaginezi că nu va acționa. Va acționa Franz, tinere Franz care ai încă caș la gură. Și n-are decât o singură soluție: să se repeadă să cumpere de la Stern și de la Glatzman la un preț mare, la un preț zdrobitor cele șase sute șaptezeci de mii de acțiuni. Franz, aș paria pe moartea mea apropiată și de minunat apăsătoare, că în orele următoare Martin Yahl va trece la atac. Să nu-mi spui mie Scarlett: Chiar și tu vei fi stupefiat de extraordinara rapiditate a ripostei sale. A ofertei sale O.P.A.

21

Offre publique d'achat -ofertă publică de cumpărare.

O.P.A. este un termen tehnic. Înseamnă că se anunță public, cu mare tam -tam publicitar astfel încât toată lumea să afle-și este susținută prin lege această publicitate -că esti gata să cumperi la un preț stabilit, evident superior celui practicat, toate titlurile unei societăți în cauză. Asta într-un interval de timp determinat și fără o limitare cantitativă a titlurilor. Altfel spus te angajezi formal să cumperi toate acțiunile scoase la vânzare.

Martin Yahl și-a lansat oficial oferta publică de cumpărare joi 8 mai la ora 10 dimineața, ora New Yorkului. Prețul oferit pe acțiune fiecărui deținător care se prezintă la timpul prescris: trei sute optzeci de dolari. Perioada în care oferta va fi valabilă: 15 zile.

Asta înseamnă până vineri, 23 mai ora 10.

Noi am aflat vestea în birourile pe care le-am închiriat - cu infinite precauții ca nici unul din angajații lui Yahl să nu fie alertat pe urmele societății mele panameze în strada 59. Unul din adjuncții lui James Rosen a fost acela care ne-a comunicat-o prin telefon, de la postul său din cadrul New York Stock Exchange. Vă veți face o idee despre desfășurarea de forțe pe care am realizat-o cu multe

săptămâni în urmă, chiar înaintea întâlnirii mele cu Fezzali la Roma, când vă voi spune că acest om este unul din cei șaptezeci care lucrează acum non-stop, numai la New York, sub ordinele acestui stat major constituit din cei trei consilieri ai mei si eu însumi, în legătură permanentă cu Scarlett. În afară de cei de la New York mai lucrează peste două sute în afacere. O armată.

În momentul în care pică vestea suntem acolo toți patru, Philip Wandenbergh, Rosen, Lupino și eu. Ne asteptam la acest anunț și cu toate acestea câteva clipe nici unul din noi nu deschide gura. Mă ridic și încep să merg. În treacăt Jo Lupino îmi adresează clasica lui clipire din ochi, Rosen mâzgâlește nu știu ce, iar glaciarul Wandenbergh abordează un zâmbet subtire.

"A căzut de-a binelea în cursă."

Philip Wandenbergh se ridică la rândul lui și mă fixează cu o expresie pe care nu am mai văzut-o niciodată în ochii lui albaștri, ceva între curiozitate si un dram de stimă. Ca și cum m-ar fi văzut pentru prima oară. Spune cu vocea lui de la Harvard:

"Am mult respect pentru Scarlett. Am avut întotdeauna, dar nu credeam că în acest caz are dreptate. Trei sute optzeci de dolari! Dumnezeule! Nu mi-aș fi imaginat niciodată că un bancher ca Martin Yahl ar merge pân-ntr-acolo. Scarlett l-a ghicit la fix: acest elvețian s-a lăsat copleșit de ura pe care ți-o poartă."

Mă depășește cu un cap. Îl întreb:

"Și asta te frământă?

-Da. Pentru că judeci un om după dusmanii pe care îi are."

Îi zâmbesc. De multă vreme aștept să-i înfing un ghimpe ăstuia.

"De acord, bătrâne. Și-n cazul ăsta am o veste mare pentru tine: mi-ești grovaz de antipatic. Aș spune chiar că nu pot să te sufăr."

Pe 17 mai, la ora cinci după masă, mă aflu într-un Fiat, cu totul și cu totul anonim, care prin bunăvoința unui șofer suspect, taciturn, mă lasă în spatele unui hotel nu departe de via Aurelia, la Roma. Ajung în camera stabilită dinainte, de la etajul întâi, și-l găsesc pe Fezzali acolo.

"Ai călătorit bine?

Poate că ar fi trebuit să schimbăm fraze de genul: "Atenție wc-urile sunt înfundate" si dumneata mi-ai fi răspuns." Puțin îmi pasă, sunt constipat". Dar asta în cazul în care dumneata n-ai fi dumneata și eu n-aș fi eu. Asta se face numai în filmele de spionaj."

Fezzali zâmbește:

"Tot așa vorbăreț, ei? Lasă că o să ne jucăm altădată. Mă grăbesc să ajung la conferința lui Hassler și n-am deloc timp.

Bun, totul s-a petrecut cum am prevăzut.

-L-ai întâlnit pe Yahl?

-O primă dată la Roma, chiar aici, în fine în acest hotel, la Hassler.

-Când a fost asta?

-Miercuri, pe 7 la ora 9 seara.

Era ora 3 d.a. la New York! Rămân cu gura căscată: reacția lui Martin a fost fantastic de rapidă, și Scarlett doar mă prevenise. La patru ore abia după ce îl întâlnisem pe Glatzman și pe Stern, ei luase deja legătura cu Fezzali,

găsise un avion, alergase la Roma și se lansase într-o negociere.

"Ce a propus?

-Mi-a reamintit mai întâi cererea pe care o formulasem eu și prințul Aziz, cu câtva timp înainte, când am realizat în banca lui un depozit de șase sute de milioane de dolari, referitor la un ajutor și sfaturi pentru investiții profitabile. Mi-a spus: "A sosit momentul. Am o afacere pentru dumneavoastră." Și mi-a propus vânzarea propriului său grup evaluat la două sute șaizeci de milioane de dolari.

-Și ați acceptat.

-Am refuzat. Am propus două sute treizeci de milioane . Și am căzut de acord la acest preț cu condiția ca noi să-i garantăm ulterior pe o perioadă de 10 ani -reînnoibilă gestionarea acestui grup pe care-l vom cumpăra; am convenit că ne-ar fi greu să găsim un gestionar mai bun ca el. Mai mult ne-am angajat să respectăm o clauză non-concurență între UNICHEM și vechiul lui grup."

Fezzali înghite cu cea mai mare tristețe o înghețată de cel puțin 1 kg. Eu oftez.

"În regulă bătrân negustor de cămile ce ești, fă-mă să fierb, amuză-te dacă asta te face fericit. Și obligă-mă să-ți pun întrebarea. Iată ți-o pun: și ceea ce mă interesează pe mine?

Bestia își ia răgazul necesar să mai înghită o înghețată care ar fi scufundat și Titanicul. Îmi aruncă în fine o privire melanconică. "Domnul Yahl ne-a cerut de asemenea să ne obligăm să cumpărăm orice acțiune de la UNICHEM care va fi pusă la vânzare în afara celor șase sute șaptezeci de mii deținute de Stern și Glatzman. Am răspuns că eu nu vedeam apriori nici un fel de dificultate în acest angajament, cu condiția să nu fiu împiedicat eventual de emirii cărora

trebuie să le dau socoteală de ce fac. Acum două zile l-am sunat la Geneva pentru a-mi confirma că șefii mei subscriau la acest angajament.

-Dar n-ai semnat nimic?

-Asupra acestui ultim angajament? Nimic. N-am procedat decât la un simplu acord verbal. După toate acestea scoțând cele două sute treizeci de milioane de dolari plătiți pentru cumpărarea grupului Yahl, mai avem în cont la acest domn trei sute șaptezeci de milioane dolari. I-am atras atenția lui Martin Yahl că riscul de a vedea apărând pe piață după închiderea ofertei sale, un număr important de mici deținători, era extrem de mic ținând cont de împrăștierea, de atomizarea acestor mici deținători."

Fezzali mai înghite o porție de înghețată, lăsând pentru ultima înghițitură cireașa alcoolizată pe care o savurează. El conchide:

"S-a întâmplat cum am prevăzut."

Porția lui de înghețată o dată terminată, el contempla cupa goală cu ochii mai melancolici ca niciodată. Mă întreabă:

-Și dumneata, ce-ai mai făcut?

-Stern și Glatzman au vândut în întregime titlurile Înălțimii Sale Bancare care se găsește acum majoritară în cadrul UNICHEM și gestionară a grupului concurent. Cât despre mine, biet pușlan naiv și distrus de propria lui ambiție, am avut nefericirea să constat că dușmanul meu de moarte sa năpustit asupra ofertei mele și mi-a suflat afacerea visurilor mele. Sunt cu lacrimi în ochi din cauza asta, bietul meu domn.

Și cealaltă operație?

-Echipajele lui Wandenbergh, Rosen și Lupino, duc o muncă fantastică de mai bine de o lună. Merge bine."

Schimbăm o privire. Sunt sigur că citește pe fața mea adevărata neliniște care mă apasă.

"Încă o înghețată? propune Fezzali.

-Mâncați-o pe a mea, ca de obicei.

-Din moment ce dumneata plătești, răspunde Fezzali binevoitor.

Vocea lui Scarlet răsună în cușca de sticlă.

-Tinere Cimballi amintește-ți. Unu, ai obținut de la prietenii tăi arabi depunerea a șase sute de milioane în banca Yahl si alți trei sute cincizeci de milioane în contul tău. Doi, vizita ta la Stern și oferta dumitale de trei sute cinzeci de milioane de dolari pe acțiune. Trei, aceași ofertă de data aceasta adresată lui Glatzman. Bun acestea au fost primele trei mutări. În această faza totul se petrece cum am prevăzut, ce-am realizat? Ei bine, teoretic, Martin Yahl trebuie să reacționeze și așa cum îl cunosc, să reacționeze foarte repede. Având spatele asigurat prin existența celor șase sute de milioane de dolari în seifurile băncii sale, el n-are decât o cale să împiedice să cumpere cele 55% din acțiuni UNICHEM, cumpărându-le el însuși în cadrul unei oferte publice. Este un bancher plin de scrupule când e vorba de lege și pentru el singura formulă de joc acceptabilă este o ofertă publică, pentru a cumpăra el nu are capitalul necesar, dar are o soluție: să vândă propriul lui grup arabilor. Îl cunosc pe Fezzali: Martin Yahl nu va obține în mod sigur de la el cei două sute cincizeci de milioane de dolari pe care-i speră. Va obține cel mult două sute treizeci de milioane de dolari. Pentru a depăși oferta pe care i-ai făcut-o lui Stern și Glatzman, el trebuie să urce la trei sute șaptezeci; cred că va merge chiar mai sus pentru a te putea pune la punct și a-ți demonstra atotputerea lui . De altfel chiar si la trei sute optzeci de dolari și chiar puțin

peste, nu va face o afacere chiar atât de rea: UNICHEM e o inteprindere sănătoasă, care nu trebuie să se teamă decât de concurența vechiului grup Yahl -asupra căruia Yahl este capabil să țeară să păstreze controlul și asta e în orice caz ceea ce l-aș sfătui să facă.

Hai să ne facem socotelile, Franz Dansatorule: șase sute șaptezeci de mii acțiuni să zicem trei sute optzeci de dolari fac două sute cincizeci și patru milioane șase sute de mii. Două sute cinzeci de milioane în mare. Două sute treizeci de milioane îi va lua de la Fezzali: mai lipsesc deci douăzeci și patru de milioane șase sute de mii. Yahl îi are cu condiția să umble la averea sa personală. Ceea ce va face. El cumpără deci în întregime titlurile lui Glatzman și Stern. Și aici treaba devine amuzantă...

Căci atenție, nu e nebun: el știe că mai există undeva pe pământ circa cinci sute cinzeci de mii de acțiuni UNICHEM la care se referă oferta sa de cumpărare publică. Și bătrânul Marty cunoaște legea: el știe clar că oricine lansează o ofertă publică este obligat să cumpere tot ceea cè se prezintă la vânzare ca urmare a ofertei de cumpărare și asta în termenul anunțat prin oferta de cumpărare. Sigur aceste acțiuni sunt împrăștiate, dar de ce să riște, punând pe tavă două sute cinzeci de milioane de dolari pentru a obține acțiuni UNICHEM, el s-a folosit de cea mai mare parte a fondurilor sale. Trebuie să-i fi rămas circa cincizeci - șaizeci de milioane de dolari, poate ceva mai mult nu știu exact. Plus banca sa, dar bineînțeles mai bine ar muri decât să se lipsească de ea. Și chiar acești bani pe care îi are de reverv nu sunt neaparat disponibili la vedere, ci lucrează undeva unde Yahl nu mai apare ca bancher.

Și astfel printr-o nefericită coincidență aceste cinci sute patruzeci de mii de acțiuni, minoritarele ca să le numim așa,

s-ar prezenta în bloc la ofertă publică, el nu va putea evident face față. Martin Yahl nu crede deloc într-o astfel de posibilitate, și are dreptate. Dar el este prudent, foarte prudent.

Și înainte de a se angrena în aventură, îi va cere lui Fezzali să se oblige să cumpere toate acțiunile de la UNICHEM ce se vor prezenta la vânzare și pe care el nu le va putea cumpăra.

Iată lovitura numărul patru...

De la Roma în ciuda puținului timp pe care-l am la dispoziție, nu mă duc direct la New York. Mă opresc la Paris, nu mult, doar vreo patru ore între două avioane, dar e destul pentru a o îmbrățișa pe Catherine care a venit să mă caute la Roissy.

"Pari obosit.

-Sunt obosit. Dar nu uit promisiunea pe care ai făcut-o."

Ochii ei strălucesc plini de o maliție provocatoare.

"Nu pricep.

-Cu mâna mea. Prima dată când eram la Bahamas și tu purtai un maieu micuț negru, a doua oară când erai la Paris și tu purtai o rochie albastră înflorată toată. În ambele cazuri mi-ai spus: " Mă voi mărita cu tine Franz, iubitule, lumina vieții mele, tu fără de care viața n-ar mai avea rost, mă voi mărita cu tine în clipa în care vei înceta să faci pe prostul alergând în toate direcțiile și dansând dansul tău nebun."

-Ești sigur că am spus asa?

-Cam asta era ideea.

Ea încetă brusc să zâmbească și ochii ei se umplură de lacrimi "O doamne! spune ea încet, începusem să cred că m-ai uitat!"

N-am la dispoziție suficient timp pentru a merge la Paris și de altfel nici unul din noi nu-și dorește asta. Mai bine mergem încetișor pe drumuri de țară. Catherine la volan și eu cu capul pe umerii ei. Traversăm cred pădurea de la Halatte mergem pe jos până în vârful colinei Aumont apoi mergem până la Senlis care este superb în luna mai. Apoi eu mă duc din nou la aeroport fără să fi schimbat mai mult de câteva cuvinte.

"Catherine, nu va mai dura mult. Deznodământul e aproape, foarte aproape.

-Cât timp?

-Două, trei săptămâni. Poate nici atât. Dansul lui Cimballi va lua sfârșit. Sunt la ultimii pași.

-Și ce se va întâmpla?

-Ceea ce se întâmplă când un dans ia sfârșit, când viorile tac. Te întorci acasă. Închizi ușa lăsând biletul "Rugăm nu deranjați."

-A cincea lovitură, tinere Cimballi. Dacă totul, totul s-a desfășurat conform previziunilor, este timpul să ne reamintim de aceste trei sute cincizeci de milioane de dolari pe care Fezzali a acceptat să-i verse în contul tău în timp ce el depunea alți șase sute în banca lui Yahl din Geneva. De acești bani te-ai servit o dată pentru a putea completa cecurile pe care le-ai agitat de formă în fața lui Stern și Glatzman fără nici cea mai mică intenție de a te lăsa în mâinile lor. Te-ai mai servit a doua oară, de data asta cu

adevărat pentru ceea ce aș numi Operațiunea Marea Pradă. Nu uita că trebuie să acționezi tot timpul pentru aceasta, să controlezxi, să acționezi. Totul depinde de succesul ei. Fă-ți bilanțul în fiecare zi, la fiecare oră, presează oamenii. Mărturisește-i, nu-i lăsa un minut să răsufle. Dacă cârtesc, plătește-i mai bine.

Toate acestea au început chiar înainte de a-i întâlni pe Fezzali la Roma pentru a-i cere aproape un miliard de dolari. Tot dispozitivul era la post chiar înainte de a-și da acordul și demarat în momentul în care acest acord a fost smuls. Despre ce era vorba?

-Franz ai de ales două posibilități. Fie să realizați o Asociație de apărare a micilor acționari lăsând să se înțeleagă că se regăsește o lovitură care va leza interesele. Fie și cea mai bună soluție -ca ori de câte ori se ivește prilejul, să cumperi cât poți de mult pentru a putea -așa cum ai promis lui Fezzali -să vinzi din nou emisarilor arabi dacă ei doresc. Pentru detaliile a ceea ce trebuie să fie cea mai mare și cea mai discretă cacialma din istoria bursieră, lasă-i pe Wandenbergh, pe Rossen și Lupino să se ocupe în special pe Rossen care e genial pentru astfel de treburi. De ce crezi că i-am ales pe acești oameni. Or să lanseze la treabă vreo două-trei sute de curtieri (agenți). Pe cei mai buni. Și pun pariu că nu va sufla nimic.

Și firește că eu îi plătesc pe acești curtieri tot așa cum îi plătesc cu un preț exorbitant pe Wandebergh, Rossen și

Lupino ca și pe nenumărații lor asistenți. Și nu e singura mea cheltuială importantă. I-am propus lui Fezzali să-i vând toate acțiunile "minoritarilor" pe care le voi putea obține, adică cele care nu mai fac parte din cele 55% destinate lui Yahl. Fezzali a acceptat înfulecându-și înghețata.

"De acord. Dar faptul că tatăl tău mi-a fost prieten nu înseamnă că trebuie să mă arunc acum cu niște cheltuieli nebunești. Îți cumpăr tot ce vei avea de vândut, fă-ți treaba cu cele trei sute cinzeci de milioane pe care ți i-am împrumutat ca să te lansezi, cu răbdare: acțiunea UNICHEM e acum cotată la trei sute optzeci de dolari, ori eu îți voi plăti cu trei sute treizeci de dolari.

Dar pentru a-i convinge pe micii acționari să vândă sunt obligat să le plătesc mai mult de trei sute optzeci de dolari.

-Treaba ta, tinere prieten, nu mă privește!

Și înghițindu-și scârboasă lui înghețată:

-Trei sute treizeci, Franz. Nimic mai mult. Diferența o pui din buzunarul tău".

Martin Yahl și-a lansat oferta lui, joi 8 mai. Această ofertă publică (OPA) trebuie să se încheie vineri, 23. Operațiunea botezată Marea Pradă (marele jaf) de Scarlett, a început cu 18 zile mai devreme exact de 10 aprilie. În ziua aceea cei vreo două sute de agenți înregimentați de avocații mei consilieri au pornit la război. Consemnul lor era: mai întâi de toate să cumpere un număr mai mare de acțiuni și doar în cazul în care acționarul ar refuza să-și vândă acțiunile, să-l aducă în situația de a intra în Asociația de apărare.

Toate acestea desigur în cel mai mare secret.

Singurul obiectiv fiind acela de a urmări minut cu minut derularea acestei fantastice lovituri, au transformat birourile închiriate pe strada 59 într-un adevărat cartier general. Nu mai puțin de doisprezece operatoare pe calculator sunt ocupate să colaționeze informațiile expediate de curtieri, dintre care unele provin de la acționari aflați la reședințele lor tocmai din Jamaica, în insulele grecești sau în Elveția ori la Scottsbluff în Nebraska. Pe lângă remunerația lor deja foarte mare, curtierilor li s-a promis deja o primă de o mie de dolari fiecăruia pentru fiecare tranșă de douăzeci și cinci de mii de acțiuni cumpărate. Ideea a fost a lui Rossen, foarte generos cu banii mei. Rossen e un evreu micuț, trist și taciturn grozav de muncitor, dotat pentru organizare și lucru de echipă, precum Mozart pentru muzică. El este de o energie și o tenacitate cu adevărat feroce.

Miercuri pe 7 mai, cu o oră înainte de a ne duce la Stern, el ne-a făcut o primă evaluare a situației: "Acțiunea UNICHEM n-a mai evoluat de cinci ani. Ea stagnează. De altfel, exceptând o situație deosebită, curtierii noștri nu propun cumpărarea de acțiuni UNICHEM, cel mai adesea ei oferă în schimburi cu alte valori de prim rang: I.B.M. , Royal Dutch, General Motors și Hoffman La Roche, cu care noi i-am aprovizionat.

Foarte adesea ei acționează în așa fel încât acționarul însuși își oferă acțiunile sale UNICHEM spre vânzare, deoarece stabilitatea lor e cam descurajatoare.

-Cifre!

-Până acum opt mii de acționari contactați.

Șaizeci și opt la sută dintre ei au acceptat cedarea , douăzeci și șapte la sută au preferat înscrierea în Asociație. Altfel spus o sută treizeci și cinci de mii de acțiuni

cumpărate și patruzeci și opt de mii regrupate în cadrul Asociației.

-Din?

-Cinci sute patruzeci și opt de mii în total.

-Suntem departe de izbândă.

-Nu vă luați după cifre. Am progresat mai mult decât credeți. N-am contactat până acum decât acționarii cei mai mici, unii care nu dețineau decât o acțiune, două. De ieri am început marele atac asupra barosanilor mici acționari, dintre care unii având până la douăzeci de mii de acțiuni în portofel. Aceștia vor fi într-un anume sens mai ușor de convins: ei urmăresc mai ușor fluctuațiile bursei din momentul în care le vom oferi zece la sută mai mult decât prețul pe care-l oferă Oferta Publică de Cumpărare...

-Asta o să coste o avere."

Un zâmbet fin al lui Wandenbergh. Oh, îl ador pe tipul ăsta.

-Răzbunarea costă scump, spune el.

Asta mă costă efectiv o avere. La 12 mai, totalul acțiunilor minoritare controlate de mine, într-un fel sau altul, prin cumpărare sau regrupare în cadrul Asociației, trecea de trei sute de mii. Două zile mai târziu ajunsesem la trei sute cincizeci de mii. Apoi, la fiecare jumătate de oră, cifrele înscrise pe tabelele instalate de Rossen în birourile din strada 59, se schimbau.

Și această creștere va continua cu extraordinara forță a unei maree. "Posibilul preț oferit de OPA" la care se va adăuga un procent de zece la sută, fusese promis din ordinul lui Rossen, de către toți agenții nostri oricărui acționar dispus să vândă: Asta însemna că sunt obligat să cumpăr acțiunile cu patru sute optăsprezece dolari și nu voi putea să le vând niciodată cu mai mult de trei sute treizeci dolari,

secăturii aceleia bătrâne de Fezzali. În dimineața de 22 mai, făcându-mi socotelile la care am mai adăugat și primele și salariile agenților și onorariile regale ale lui Lupino, Wandenbergh și Rossen si salariile asistenților lor, primele pe care trebuie să le plătesc sute de mii de acțiuni în pierdere, cheltuieli enorme pe care le-am avut în toate părtile, bacșișurile pe care a trebuit să le strecor ici și colo; am ajuns la un total de treizeci si două de milioane șase sute de mii de dolari: definitiv pierduți.

Dar rezultatul este fascinant în incredibila lui brutalitate, martin Yahl și-a lansat oferta lui publică (OPA). El a cheltuit -vânzând, în treacăt fie spus, grupul pe care îl furase de la tatăl meu - două sute cincizeci și patru milioane șase sute de mii dolari si va cheltui mai mult încă. El a epuizat deja douăzeci de miloane din rezervele sale, din care n-a mai rămas probabil decât vreo șaizeci de milioane. Joi 22 mai dimineața, chiar în momentul în care camera mea de la Pierre privind zorile cum se ridică peste Central Park, sunt eu însumi pe cale a-mi face socotelile și-mi place să mă gândesc că poate și el le face pe ale sale. La Geneva sau la Zürich -nu știu unde se află exact, -desigur că e pe cale să-și savureze victoria.

Este ora 6 dimineața la New York. N-am dormit toată noaptea, nici nopțile anterioare care au fost la fel de agitate, dar sunt prea tensionate pentru a închide măcar ochii. În Elveția e ora prânzului.

El e încă în biroul lui probabil, fiind un om ordonat, punctual și riguros. Ridic receptorul și formez numărul băncii de pe cheiul General -Guisan din Geneva.

"Aș dori să vorbesc cu domnul Martin Yahl personal.

-Din partea cui, vă rog?

-Prințul Henri d' Orleans."

Câteva secunde se scurg apoi vocea înghețată marcată de accentul ei germanic.

"Ce plăcere să vă aud, Monseniore."

Tac. Ascult liniștea care nu-i tulburată decât de respirqția lui. Și la celălalt capăt al firului e nelinistit puțin de această liniste.

"Alo? Alo? Alo?"

Închid. La ora 8 fără un sfert, ies în dimineața new-yorkeză și urc pe jos pe strada 5, fără grabă, hoinărind, pierzând timpul cu două cafele una mai groaznică decât cealaltă. Aerul e proaspăt și călduț totuși. E în sfârșit ora 9 când intru în birourile de pe strada 59. Rosen și Lupino sunt deja sau încă acolo. Ochii negri ai lui Rossen se încrucișează cu ai mei și răspunde la întrebarea mea înainte ca eu s-o fi rostit.

"Trei sute treizeci și nouă de mii de acțiuni cumpărate, o sută treizeci și cinci de mii regrupate în cadrul Asociației. Asta face un total de patru sute șaptezeci și patru de mii.

-S-ar mai putea modifica ceva?

-Nu prea. Ne-am făcut suma, după părerea mea."

Pentru a suta oară -din momentul în care renunțând la somnul care nu se lipea de mine, decisesem să mă scol binișor -îmi consult ceasul: este ora nouă și două minute dimineața. Intervalul ofertei publice de cumpărare a lui Martin Yahl se încheia peste 24 de ore și 58 de minute. Mă așez cu picioarele grele

" Patru sute șaptezeci și patru de mii de acțiuni la ..."

Telefonul sună. Lupino ridică receptorul și mi-l pasează.

Franz?"

E Fezzali.

"Franz sunt la aeroportul din Roma. Plec într-o clipă. Unul dintre bătrânii mei unchi, preferatul meu, e foarte

bolnav, în mijlocul deșertului unde nu e nici un telefon, nici telegraf, nici radio. Două zile dus, două zile întors, două zile stau acolo. Șase zile în total, timp în care nimeni nu va putea să mă atingă chiar de-ar fi vorba de cele mai importante afaceri. Nimeni nu va putea, Franz. Înțelegi?

-Înțeleg."

Firul revine mut. Philipe Wandenbergh intră în acel moment. Nici el probabil nu a dormit, dar arată impecabil, ras și curat spre deosebire de Rossen care arată ca un sac vechi. Îi spun lui și celorlalti:

"Nimeni nu-l va putea întâlni pe Fezzali în următoarele șase zile."

Și mai adaug: și Fezzali e singurul care poate să dispună de sutele de milioane ale pet-o-dolari depuși în banca privată a lui Yahl. Interlocutorii mei pot ca și mine să cântărească însemnătatea veștii. Un alt mecanism al capcanei a fost declanșat. Termin socoteala pe care o începusem când a sunat Fezzali: patru sute șaptezeci si patru de mii acțiuni a trei sute optzeci de dolari fac o sută optzeci de milioane și o sută douăzeci de mii de dolari. Pe care Martin Yahl va fi constrâns de lege să-i plătească. Și-i va trebui să plătească enorma sumă între momentul în care voi decide să scot la vânzare aceste patru sute șaptezeci de mii de acțiuni pe care le dețin și celălalt moment în care oferta lansată de el va ajunge la termenul limită.

Este de la sine înțeles că-i voi lăsa minimum de timp posibil. Totul se va derula în câteva ore.

După opinia lui Scarlett, a lui Lavater și a anchetatorilor săi, după toate estimările pe care le-am putut face, Martin Yahl posedă în cel mai bun caz, în această zi 22 mai, vreo șaizeci de milioane de dolari, nu neaparat negociabili imediat în totalitate. Aceasta în cel mai bun caz (pentru el).

Și în acest cel mai bun caz înseamnă că el va trebui să găsească 120 milioane de dolari într-un răgaz atât de scurt cât să traversezi o stradă.

El a contat pe ajutorul lui Fezzali având chiar banii acestuia în seifurile sale. Nefericita absență a libanezului, ordinele formale pe care le-a lăsat înlocuitorului său, de A NU FACE ABSOLUT NIMIC, VOR BLOCA capitalurile de care Yahl spera să le folosească.

Lovitura nr.6, tinere Cimballi: să-i prezinți în bloc, cu extrem de puțin timp înainte de închiderea ofertei sale publice de cumpărare, cel mai mare număr posibil de acțiuni minoritare, fie cumpărate de tine, fie regrupate în sânul Asociației. Nu va putea să plătească. Se va îndrepta către Fezzali: ușa deschisă din motivul pe care ți-l imaginezi.

În ciuda acestei lovituri dure date în ultima clipă Martin Yahl își va păstra încă o speranță: să găsească credit la alte grupuri financiare. Va încerca. Oricum, la urma urmei el mai are zeci de milioane de dolari și mai ales propria lui bancă. Ei si în acest moment vei demara tu afacerea de care mi-ai vorbit.

"Această afacere despre care i-am vorbit" lui Scarlett demarează în aceeași zi de 22 mai sub forma unui articol pe două coloane care apare simultan în *Le Monde la Paris*, în *The Financiar Times* la Londra, în *Washington Post* în Statele Unite, în *Tribune* de Geneve în *Bild Zeitung* la

Hamburg (care va publica trei coloane și cu o fotografie a lui Martin Yahl) și în *Frankfuter Allgemeine Zeitung*. În general, folosindu-se de dosarul pe care li l-a furnizat confidențial toți au respectat aproximativ această idee: STRANIA O.P.A. A BĂTRÂNULUI BANCHER NAZIST FĂCUTĂ UNEI ÎNTEPRINDERI EVREIEȘTI AMERICANE.

Dosarul ne-a costat pe Marc Lavater și pe mine aproape patru ani de cercetări și enorm de mulți bani. El nu este însă atât de zdrobitor cum speram. Totuși el stabilește fără nici un dubiu raporturile și chiar apropierea familiei Yahl, a lui Martin Yahl în mod deosebit, cu Heinrich Meinhardt, șeful comandoului trimis în Elvetia de Hitler în primăvara lui 1933 pentru a recupera toți banii germani și mai ales ai evreilor germani care erau depuși în conturile elvețiene; el oferă probele unor idealuri comune pe care le avea în acest timp tânărul Martin Yahl și oameni ca "gaufurherul" elvețian Robert Tobler la Zürich și fondatorul secțiilor fasciste elvețiene Arthur Fonjallez; el demonstrează de asemenea că cel puțin o dată, banca Yahl (și responsabilul tranzacției a fost Martin Yahl însuși, nu tatăl său) a acceptat să efectueze o "repatriere a fondurilor evreilor germani" în condiții absolut ilegale, în sensul că a virat într-o bancă germană capitaluri ce-i fuseseră încredințate de un bancher evreu din Hanovra, sub pretextul că acest virament i-ar fi fost cerut de unul din fii acestui bancher însoțit de oameni îmbrăcați în impermeabile și prezentând cu un aer înspăimântător o procură, (împuternicire) semnată de o mână tremurândă; acest dosar care ne-a luat ani ca să-l realizăm conține fotografii de-ale lui Martin Yahl în compania prietenilor din S.S. cu ocazia unei călătorii efectuate în 1941 la Nurenberg și o scrisoare adresată unui funcționar de la

Volksdentsche Mittelstelle, administrațiaS.S. în care el prezintă o listă suplimentară celei pe care v-am trimis-o deja "scrie el o listă a clenților săi evrei germani ale căror capitaluri succeptibile de a ii repatriate. Și o asemenea divulgare făcută unor terțe persoane oricare ar fi ele și cu atât mai mult cu cât sunt naziști germani contravine articolului 47 din Legea federală elevețiană referitoare la Băncile și casele de economii, articol aflat în vigoare la 8 noiembrie 1934 si care a instaurat secretul bancar prin intermediul conturilor numerotate (cifrate) tocmai pentru a proteja averi ca cele ale evreilor.

-Tinere Cimballi, după lovituta pe care tocmai ai dat-o, trebuie să fie într-o situație disperată. El știe perfect că nici un grup bancar. mai ales elvetian si mai ales îrtr-un interval de timp atât de scurt nu va risca să-l ajute. Pune-te în locul bancherilor: ei au crezut inițial într-o O.P.A. aproape normală, așa cum se practica în S.U.A. și mai rar în Europa. Dar ceea ce tocmai s-a întâmplat, brusca și tardiva explozie a sute de mii de acțiuni, aceste dezvăluiri în presă dovedesc că în realitate este vorba de un adevărat meci între banca Yahl și un adversar necunoscut. Ce adversar? Nimeni nu știe. Cine ar porni să se amestece în această luptă fără să cunoască protagoniștii, având la dispoziție un interval mai mic de 24 de ore? În finanțe, tinere Franz Dansatorul, când un om se înecă, lumea întoarce capul și se uită în altă parte. Yahl este singur. A șaptea lovitură a fost superb jucată de tine, băiete. Las-o în grija mea pe a opta..

Vocea calmă, rece, educată a lui Philip Wandenbergh, vocea lui de chirurg aflat în sala de operație:

"Domnule Yahl, tocmai v-am spus. V-am spus numele meu, calitatea mea și numele omului în numele căruia am luat legătura cu dumneavoastră.

-Știu foarte bine ce mi-ați spus. Ceea ce vă întreb este motivul telefonului dumneavoastră."

Am auzit de mii de ori vocea lui Martin Yahl, mi s-a întâmplat chiar s-o aud și-n vis, în nopțile vibrante din Benya sau în zăpușeala Hong-Kongului. Niciodată ea n-a răsunat altfel în urechea mea, niciodată ea n-a fost mai gâtuită, surdă ca cea a unui om dus cu sila într-o luptă și realizând imposibilitatea victoriei sale.

"Domnule Yahl, mă numesc Philip Wandenbegh, conduc un important cabinet de avocați din New York de unde vă sun, vă telefonez din îndemnul domnului John Carradine și sunt împuternicit nu de el ci de clienții pe care îi reprezintă, să vă ofer cinci sute de mii de dolari americani în schimbul celor șase sute șaptezeci de mii de acțiuni UNICHEM pe care le deținați. În schimbul acestei vânzări în condiții speciale, clienții mei se angajează în scris să revoce oferta publică de cumpărare pe care ați lansat-o și să o închidă."

Liniște.

"Ce sumă ați spus?

-Cinci sute de mii de dolari. Dar mai am ceva să vă spun domnule Yahl ..."

Cu același calm de chirurg, Philip Wandenbergh deschide un ziar, astfel încât zgomotul de hârtie mototolită să-i parvină în urechi, să treacă prin receptor și să străbată concomitent Atlanticul.

"Domnule Yahl am în față o fotocopie a unei scrisori pe care am primit-o ieri prin poștă și care este adresată dumneavoastră la data de 11 februarie 1935 unui oarecare Joachim Schaer din "Ausland Organization" la Berlin.

Ceea ce are de fapt Philip Wandenbergh în față este de fapt critica unei piese jucate pe Broadway și considerată o catastrofă.

"Domnule Yahl, răgazul ofertei dumneavoastră publice de cumăprare va expira în două ore. Nu sunteți în măsură să răspundeți dorințelor vizitatorilor pe care i-ați rugat dumneavoastră însivă să se manifeste... Acceptați oferta clienților mei.

-Cine sunt ei?

-Nu sunt autorizat să vă spun.

-E Franz Cimballi?

-Vă dau cuvântul meu că nu este vorba de acest nume."

Ceea ce este absolut exact. Nu eu voi plăti cei cinci sute de mii de dolari, ci prințul Aziz.

"... că nu este vorba de acest nume. Acceptați oferta care vi se face domnule Yahl și veți putea să vă păstrați banca. Este sfatul pe care domnul John Carradine m-a însărcinat să vi-l transmit. Dacă vreți să vă întâlniți chiar dumneavoastră cu domnul John Carradine, eu pot să ...

-Nu... Nu..."

Vocea lui M. Yahl e surdă, aproape de neauzit. Privirea albastră de gheață a lui Philp Wandenbergh părăsește jurnalul descis si o caută pe a mea, întrebând parcă:

"Ce sentiment ai în fața unui dușman mort?

"Domnule Yahl, reia la fel de rece Wandenbergh este ora 8 și patru minute, ora New Yorkului. Doi dintre asociații mei în această afacere, James Rossen și Joseph Lupino tocmai au sosit la Geneva. Ei sunt la câteva sute de metri de

dumneavoastră, în birourile Băncii Naționale elvețiene. Vă așteaptă pentru a încheia formalitățile vânzării a șase sute șaptezeci de mii de acțiuni UNICHEM contra sumei de cinci sute de mii de dolari. Sunt abilitați să garanteze în schimb cumpărarea de clienții noștri a patru sute șaptezeci și patru de mii de acțiuni pe care nu le puteți cumpăra dumneavoastră. Odată operațiunea de vânzare încheiată ei vor lua legătura cu birourile noastre din New York.

-Tinere Cimballi, conform derulării celei de-a opta lovituri, el va fi vândut cu cinci sute de mii de dolari ceea ce el a cumpărat cu zece-douăsprezece zile mai devreme cu două sute cincizeci și patru de milioane șase sute de mii de dolari sau cam așa ceva. Calculează singur pierderile sale. Îi rămâne totuși banca lui, care pentru el valorează mai mult decât tot și pentru care el a acceptat să piardă mai mult de un sfert de miliard de dolari, cu care el speră să se refacă, sau cel puțin -căci are peste șaizeci de ani -să-și păstreze sau să-și redobândească apoi o parte din puterea pe care a avut-o.

Nu mai rămâne din acest moment decât să-i dau o nouă lovitură , pentru ca să-l facem, cum ne-am înțeles, șah mat."

De această a noua lovitură se va ocupa Marc Lavater, el va fi judecătorul. În Elveția, Marc a avut și a păstrat totdeauna prietenii solide. Mai ales cu acel bancher particular de la Bâla care conform tradiției, prezidează Asociația elvețiană a bancherilor. Marc Lavater se prezintă

ca urmare a unei întâlniri stabilite telefonic, în marea sală a hotelului Dolder din Zürich. El transportă într-o mapă acest dosar din care anumite elemente au fost deja comunicate în presă și care s-a îngroșat prin adăugarea depoziției lui John Carradine, depoziție luată în mod legal în Nevada referitoare la ansamblul operațiunilor care au dus la transformarea grupului Curaçao Unu și nasterea lui Curaçao Doi, altfel spus un furt.

În ziua următoare, marți 27 mai, Martin Yahl debarcă el însuși la Zürich, convocat de egalii săi constituiti într-un tribunal veritabil. El știe ce-l asteaptă. Și se întâmplă exact lucrul pe care-l aștepta.

-Tinere Cimballi, a noua lovitură va fi cea mai teribilă. El va fi acolo în fața egalilor săi care vor fi în același timp judecători. Franz, tu care ți-ai dansat dansul de moarte în jurul lui, fii satisfăcut, clipa a sosit. Franz, în Elveția sunt numeroși cei care cu banii evreilor, arabilor, regilor negri, dictatorilor de oriunde, de dreapta sau de stânga, ai marilor traficanți de droguri sau de arme, au făcut la fel sau chiar mai rău decât Martin Yahl a clacat, căci afacerea lui a devenit publică, în dosarul lui cu mărturisirile mele va fi dat în vileag dacă nu acceptă condițiile mele de ultimatum care i se pun: va trebui să abandoneze pe loc și definitiv orice activitate bancară sau financiară având orice raport cât de mic cu Elveția. Franz, nu l-ai fi putu ruina. Era o misiune imposibilă. Dar l-ai distrus. Tot atât de mult pe cât sunt eu însumi acceptând această moarte atât de dulce...

Am mâncat cu Rossen și Lupino, Philip Wandenbegh nefiind desigur liber. Seara am oferit o cină de adio lui Leo Sussman și soției sale, Robin. M-am întors apoi la Pierre și am băut șampanie singur. Până ce în sfârșit m-a luat somnul și m-a doborât.

Fezzali m-a chemat a doua zi dimineață.

-Va trebui să ne vedem, amice.

Am spus.

-Nu imediat.

-Prințul și verii săi au planuri pentru tine. I-ai impresionat teribil.

-Nu acum.

Am închis. Recepția mi-a confirmat că locul meu la avion era retinut si că cineva urma să vină si să-mi ia bagajele.

Privesc Central Park.

Mă gândesc la Sarah și Joachim, la Hyatt și la Li și Liu, la Turc și la Ute Jenssen, la David și Leo și Robin Sussman, la Marc si Françoise Lavater, la Philip Wandenberg, James Rossen și Joseph Lupine cu clipitul lui din ochi complice, mă gândesc la Robert Zarra și la Suzie Kendall, cu toate că între ei doi este un univers de deosebiri, mă gândesc la M. Hak. Mă gândesc la Sarah și am ochii plini de lacrimi.

Soneria sună îndelung și nimeni nu răspunde și-mi imaginez femeile cu bluzele scrobite, cu mâinile încrucișate pe burtă venind fără grabă cu picioarele lor goale într-o liniste de mormânt.

Răspunde în fine cineva, îmi spun numele și cer să-i vorbesc și mi se spune că a murit de două zile, că a reușit nu

se știe cum să se târască pe nisipul arzător din Valea Morții din jurul casei hispano-maure, că a mers până la garaj și a mai găsit benzina pe care o căuta, că s-a stropit cu ea și astfel a pus capăt puroiului care se tot scurgea din corpul lui, nemaiputând să supravetuiască unei morți atât de dulci.

Vocea lui John Carradine, zis Scarlett care mă condusese în această ultimă luptă îmi parvenise de dincolo de mormânt.

22

Îi spun Catherinei.

"Nu stă în picioare povestea ta. Nu vom găsi niciodată cameră la Saint Tropez în iulie. Sau numai la prețuri incredibile. Te pomenești că mă crezi vreun miliardar.

-Tu ești un miliardar", zice Catherine.

Nu de mult ne-am căsătorit în acest colț uitat de lume și l-am părăsit cât am putut de repede. De cum am venit din sat Catherine a insistat să conducă ea jurând că are o idee genială pentru vacanța de nuntă.

Pe 2 iulie, la apusul soarelui intrăm în Saint Tropez de altfel nu chiar în Saint Tropez căci Catherine o ia la dreapta spre Ramatuelle. Stau cu capul pe umărul ei și mă simt foarte bine. Spun fără să deschid ochii.

"Atenție la treizeci de metri se îngustează de-a binelea.

-Știu perfect unde mergem. Miliardar împuțit, nu mai face pe deșteptul.

-Știu foarte bine unde mergem și de ce mergem acolo. De multă vreme știam că mama ta era una din verișoarele lui Martin Yahl, că ea a fost aceea care mi-a trimis scrisoarea anonimă pe care am primit-o în Kenya, și mai știam cine erai tu și motivul privirilor pe care mi le arunca mama ta.

Ne sărutăm și una din aripile Ferrariului ei șterge un zid care trece chiar pe acolo.

Nu știu să urmeze drumul mașinile acestea italiene. Și mama mea era îndrăgostită de tatăl tău de când avea 15 ani, atât de mult încât tatăl tău a murit si ea a ghicit fără să aibă nici o dovadă că vărul Martin era o secătură, ea a cumpărat casa de la Saint Tropez și a păstrat-o așa cum a fost totdeauna."

Ne mai sărutăm iar și aripa stângă șterge un stâlp de telegraf.

"Și întâlnirea noastră din Bahamas?"

Marc Lavater nu ți-a spus? deși era acolo... El i-a spus mamei că tu urma să pleci la Nassau. Abia am avut timp să sar în avionul în care erau și prietenii mei englezi. Vroiam să văd ce mutră faci."

Drumul devine tot mai îngust și la o nouă îmbrățișare de-a noastră aripa din spate atinge un gărduleț.

-Nu conduc puțin cam repede?

Pe măsură ce ne apropiem ea accelerează.

E un joc și o enormă nerăbdare, o febrilitate care ne cuprinde pe amândoi. La un moment dat asfaltul se termină acolo unde drumul devine practic o potecă.

-Oprește.

Ea frânează.

-Aș vrea să mergem pe jos.

Ea acceptă fără nici o vorbă, cu jumătate de surâs pe care eu încep să-l cunosc bine și care este la ea expresia unei profunde mulțumiri interioare.

Fac înconjurul mașinii, o iau de mână și pornim împreună urmând poteca. Avem poftă și unul și altul să râdem si să plângem în acelasi timp și înaintăm încet, reprimând cu voluptate nerăbdarea noastră, bucurându-ne de

tot acest timp pe care-l avem de acum înainte în fața noastră. Mergem printre leandri și arbuști spre casa care nu se vede încă, pe malul însorit al plajei de la Pampelonne, dar care știm că e de mult acolo si ne așteaptă.

Trecem de curbă si zăresc imediat pereții înalți cu tencuială de un ocru catifelat.

O lovitură surdă în piept.

Catherine a simțit mâna mea contractându-se. A încetat să zâmbească.

Fixez casa pe care o ocolim. Peronul, terasa, grădina și piscina moartă în acest sezon. Toate obloanele sunt închise.

Las mâna Catherinei și cobor câteva trepte. Atâtea imagini se îngrămădesc în mintea mea. Și râsete. Așa mi se pare. Râsete îndepărtate. Strigăte de copii.

Merg până la capătul pontonului unde se leagănă iahtul.

Nu mai știu nici la ce să gândesc. Privesc plaja de la Pampelonne pustie fără să fie singuratică. A doua lovitură surdă în piept.

Mă așez și picioarele alunecă ușor în apa rece. Catherine e încă acolo, în spatele meu tăcută. Sunt sigur că nu se întreabă nici măcar de ce nu mi-am scos pantofii.

Cerul capătă o culoare indigo în apusul soarelui. Alte imagini. Mai clare. Mâna tatălui meu care se întinde spre mine pentru a mă ridica în barcă. Un nod mi se ridică în gât. Și atunci aud vocea mea de copil care murmură: "tată".

Îmi imaginez fără să fi organizat, prevăzut, fiecare detaliu, ceea ce s-a întâmplat chiar în aceeași zi, la aceeași oră, poate puțin mai devreme, în acea proprietate maiestuoasă și rece de pe malul lacului Leman în partea sa

elvețiană, pe stânga, când, ieșind din Geneva depășești Apele -Repezi și urmezi cursul Evianului.

În aceeași zi deci ziarele sosesc în furgoneta pe care am închiriat-o special pentru această ocazie.

Alfred Morf a preluat livrarea.

Însoțit de șoferul care a livrat marfa, el a traversat cu pasul lui alert și mecanic marea alee.

Duce cu el Le Monde și Washington Post, dar și Wall Street Journal, The Times, Die Welt, Corriere della Sera, Bild Zeitung din Hamburg și Kronen Zeintung din Viena; mai are de asemenea La Mense și Gazet d'Anvers, Press din Montreal si Toronto Star, The New York Times si The Chicago Tribuna, Los Angeles Times și The Daily Mirror, The Dailly Mirror, The Daily Express, The Sun și The Financial Times, Il Mennapero Yedieth Aharoxath din Tel Aviv si Al Akbar din Cairo, Asahi Shimbub din Tokyo, Trybuna Ludu din Varsovia. Și mai sunt si Expressen din Stockholm. De Telegraf din Amsterdam, Ja din Madrid; și alte ziare braziliene, mexicanc, australiene, neo-zeelandeze și altele din Bahamas, Nairobi și Mombassa din Kenya, Din Hong Kong, San Francisco, Marsilia și Nisa, Antilele irlandeze și din Gladgow, din toate acele locuri unde dansul lui Cimballi a avut loc. Și aceasta este ultima măsură înebunitoare si explozivă a dansului . Căci niciunul din aceste ziare nu e acolo pentru a-și prezenta pur și simplu coperta, "pagina lui număru unu" privirilor. Alfred Morf le ia unul câte unul conform ordinelor riguroase pe care i le-am dictat în ziua în care i-am cumpărat serviciile. Alfred Morf este acel om, executant impasibil care m-a urcat acum patru ani în avionul de Mombassa. El deschide fiecare ziar, arată titlul și îi arată locul si proveniența, îl deschide la pagina la care ne interesează, aliniază fiecare cotidian lângă

celelalte pe imensa masă de stejar unde Martin Yahl își servește micul dejun.

Îmi imaginez fata lui Martin Yahl chiar în acest moment, mi-o imaginez cu un sentiment care e mai mult decât bucurie: delectare si voluptate. Fața lui Martin Yahl trebuie să exprime cu exactitate mai întâi o surpriză rece și apoi de la o secundă la alta o furie, o enervare împinsă la nebunie.

Provenind din lumea întreagă, reprezentând lumea întreagă căreia ele îi anunță, proclamând și urlând vestea aceasta, toate ziarele au în ele aproape o pagină identică în toate edițiile lor; această pagină este absolut albă, având doar o fotografie, de mărimea unei palme, așezată în mijloc, si reprezentându-ne pe mine și pe Catherine în momentul căsătoriei noastre.

Și această fotografie nu are ca explicație decât două cuvinte scrise în loc de legendă:

SUNT FERICIT!

Tiparul executat
sub comanda nr. 681/96
S.C. "ODEON" S.R.L.
Tipografie-Editură
Str. Andrei Mureșanu, nr. 22
Tel./Fax: 035/312692
Vaslui, 6500

Franz Cimballi, moştenitorul unei averi enorme, a fost deposedat de toate bunurile şi expediat gol-goluţ la celălalt capăt al lumii. Va încerca, cu o energie fulgurantă, să reconstruiască un imperiu şi să-şi doboare, unul după altul, toţi duşmanii, cei care l-au trădat pe tatăl său. Din Kilimandjaro până la Marea Chinei, de la Londra în Chile, din Bahamas în Valea Morţii, în lumea secretă a finanţelor, lângă naşii mafiei sau tăind calea emirilor, formidabila aventură a lui Franz Cimballi ne este povestită cu un realism halucinant, care lasă cititorul ameţit, bulversat şi fascinat...

Money este romanul lumii de astăzi: cel al „marilor" care trag sforile din umbră. Este romanul adevărat al puterii. Dar este şi povestea unei imposibile revanşe şi cea a unei iubiri nebune.

I.S.B.N. 973-96268-2-3 LEI: 8000+160 TL = 8160